SIMONA TACHE

MIHAI RADU

femeile vin de pe Venus, bărbații de la băut

TREI

SIMONA TACHE &

MIHAI RADU

FEMEILE VIN DE PE VENUS, BĂRBAŢII DE LA BĂUT

TREI

DOI
ÎNTR-O CARTE

Simona Tache (1,63 m) e cea mai talentată fată care a scris la Caţavencu. A supravieţuit într-un colectiv de brute, iar din tehnicile ei s-a inspirat Bear Grills. Simona a venit în grupul nostru cu arta proprie. N-a primit nimic, n-a imitat pe nimeni. A scos din ghiozdan frazele ei, poantele ei, ideile ei, şi şi-a văzut de treabă. A scris de toate, a strălucit în toate genurile, dar cel mai bine s-a remarcat în genul feminin. Simona a adăugat acel strop de fragilitate care lipsea într-o redacţie veşnic nebărbierită, pusă doar pe tras de fiare la sala de umor.

Venea de la Humanitas, dar nu s-a sfiit. A fumat cu noi, a râs cu noi, a muncit mai mult decât fiecare şi-a reuşit ceea ce niciunul dintre noi n-a reuşit: să se mărite cu Nic Sârbu. Acum e iubită de cititori, are blog, ochi negri şi un breton şic. E femeia cu care orice bărbat visează să bârfească. Mulţi şi-ar da o mână să poată scrie ca ea, dar cine are nevoie de atâtea mâini?

Între ea şi Mihai Radu (1,87) e o sticlă de bere diferenţă. Asta pe înălţime. La chefuri, diferenţa creşte la o ladă. Adevărata vocaţie a lui Mihai e însă fumatul. A fumat toate speciile scrisului scurt, aşa cum face orice tânăr talentat, prea talentat ca să se apuce serios de ceva mai

lung. Când a ajuns în redacţie, era atât de bun, încât putea deja să moară, iar un asemenea har – se ştie – nu se cuvine să-l iroseşti pe literatură.

Mihai ni s-a alăturat într-un moment în care redacţia se golise de oameni şi de inspiraţie, iar el a umplut-o cu energie, cu umor şi cu ceea ce psihiatrii ar numi Cultul Universităţii Craiova. Matur şi sclipitor, cu o situaţie materială de neinvidiat, Mihai a cunoscut-o pe Simona, în sens literar, la rubrica lor polemică din Caţavencii.

S-au plăcut atât de tare, încât, de mai bine de doi ani, se demontează unul pe altul, în fiecare săptămână, în ziar. Scriu împreună, ca doi dependenţi, cea mai vie cronică a sexului şi a blazării.

Azi, acest serial a fost adunat într-o carte. Le-am propus ca, dacă această carte va avea succes, să publicăm, săptămânal, fragmente din ea, în ziar.

Doru Buşcu

SIMONA:

N-AM ŞTIUT CE ROŞII SĂ IAU ŞI AM LUAT 100 DE KILE!

La începutul vieţii în doi, bărbaţii fac cunoştinţă cu noţiunea de „listă de cumpărături”. Într-o primă fază, desigur, o iau într-o băşcălie maximă, după care devin dependenţi. Nu mai pleacă fără listă nici dacă au de cumpărat doar o pâine. Îşi trag pe ei costumul de Superman, Spiderman sau Batman, îţi ordonă „Fă-mi listă!”, după care tropăie, fornăie şi îşi încălzesc nerăbdători muşchii, în aşteptarea ei. E treaba nevestei lui Superman să scrie pe hârtiuţe „1 kg roşii, 500 g brânză, 1 legătură de pătrunjel, piper”, treaba lui Superman e să ADUCĂ roşiile, brânza, pătrunjelul şi piperul. Adevărata tragedie începe însă când supereroul se întoarce de la piaţă şi îţi predă victorios sacoşa, împreună cu explicaţia: „N-am ştiut ce fel de roşii să iau, aşa că am luat un kil mari, un kil d-alea mici, cherry, un kil galbene şi un kil d-alea ţuguiate, cu moţ!” Te înverzeşti şi începi să studiezi conţinutul sacoşei. Afli că, în loc de o legătură de pătrunjel, a luat trei. „Să fie!” Şi că a luat şi nişte leuştean şi mărar, deşi nu erau pe listă. Şi un elefant mic, că se vindeau elefanţi proaspeţi. De ce? „Păi, am zis că poate-ţi

trebuie şi ai uitat să scrii!” Brânză a luat şi din piaţă, şi din supermarket, „să vedem care e mai bună”, iar piper a luat… 14 kile. Asta chiar îţi pune capac. „Ce Dumnezeu o să facem cu 14 kile de piper??” întrebi desfigurată de nervi. „E vina ta, că n-ai scris cantitatea!”, replică Superman cu aceeaşi figură nevinovată care l-a făcut să supravieţuiască furiei tuturor femeilor din viaţa lui. „Până acum am avut piper în sticluţă de-aia cu râşniţă. De ce nu ai luat tot una de-aia???” E momentul în care Superman se simte jignit: „Uite ce e, dacă nu-ţi convine, data viitoare te duci tu!”

P.S. Nu trimiteţi niciodată supereroul să cumpere lobodă sau ştevie, dacă n-are măcar un doctorat pe tema: „Loboda şi ştevia – asemănări şi deosebiri”.

MIHAI:

DE LA BATMAN LA UN OM OBIŞNUIT. OBIŞNUIT CU MULTE

Prima oară, Spider-Man s-a urcat pe pereţi de nervi. Spider Man nu merge cu lista la cumpărături nu pentru că n-ar avea habar care e ăla arborele de leuştean, ci pentru că vrea un act la mână. Acte, nu vorbe! Şi de ce are nevoie el de acte?

Ţi se întâmplă să pleci zglobiu într-o dimineaţă de primăvară, când soarele ţi se joacă-n cearcăne după ce ai făcut pe Batman pe mese până la 4 dimineaţa, ca să cumperi borş. „De care borş?" – ai întrebat din uşă. „Eh, de oricare!" – ţi-a spus ea, ţi-a zâmbit şi o umbră rece a trecut prin dreptul soarelui.

Te-ntorci după patru ore – te-ai întâlnit cu un vechi prieten din facultate (ai avut vreo două mii de colegi de grupă şi vreo cinşpe mii de an) – cu o sticlă de borş. Dacă ştiţi acele reclame cu detergentul Dero şi detergentul Obişnuit… Ei bine, tu te-ntorci cu borş „Obişnuit". Oricum, nu cunoşti care sunt Stella Artois sau Pilsner Urquell ale borşului. Şi, lucru foarte important, oricum îţi spusese că nu contează de care iei. Ai intrat în magazin, ai smuls o sticlă de borş de pe raft, ai plătit şi ai ieşit: 0,6 secunde. Ai

putea să jefuieşti o casă de amanet fără să apari pe camere – între frame-uri.

Ai ajuns, în sfârşit, acasă. Eşti încrezător. Îi arunci la picioare trupul neînsufleţit al sticlei de plastic cu lichid tulbure-gălbui înăuntru, pe care scrie Borş Obişnuit. Se uită la sticlă şi obrazul îi capătă culoarea superbă a şniţelului proaspăt bătut cu ciocănelul. Nu aştepţi rechizitoriul, ci spui: „Mi-ai zis să iau de oricare!”

Ţintuit locului cu privirea ca o broască-n piuneze, primeşti răspunsul: „Da, ţi-am zis, dar de-ăsta?”

Scuză-mă, am crezut că oricare borş e oricare borş.

MIHAI:

RUDE

O femeie filmată în timpul vizitelor de sărbători, în timpul parangheliilor cu rudele tale, o bate la cur pe Meryl Streep. Îşi dă aia, de ruşine, toate Oscarurile înapoi.

O vezi fericită, tocmai ai plecat cu ea de la petrecere, de la masa de Crăciun, de la masa de Paşte, trei verişori trimit bezele către „doamna”, câţiva unchi se leagănă piliţi în bătaia vântului făcându-vă cu mâna, toate femeile din bloc şi de pe stradă au lacrimi în ochi. Ea însăşi pare Eva Peron sfâşiată între iubire şi sacrificiu, o Jacqueline Kennedy adorată, fericită şi îndurerată în acelaşi timp. S-ar tăvăli Maia Morgenstern prin carbid.

Cum aţi urcat în maşină, se transformă.

— În viaţa mea nu mai vin cu tine la chestii de-astea!

— Ce, nu ţi-a plăcut? întrebi sincer, cu faţa lui Rin Tin Tin, cel mai bun prieten al omului dintre cei mai buni prieteni ai omului.

— Groaznic, oribil, am crezut că înnebunesc! Să-l mai aud pe tataie cu poveştile lui de la Aiud şi Gherla…

Apoi, tot drumul spre casă şi în noaptea care urmează auzi prin ce a trecut: o nepoţică de un anişor şi jumate i-a vomitat în poală, câinele familiei tale i s-a frecat

de picior până i-a făcut apă la genunchi şi i-a subţiat tibia, o mătuşă fără dinţi a pupat-o de-a albit-o, că, na! e frumoasă, iar maică-ta a îndopat-o cu atâtea prăjituri de casă, încât trebuie să participe la Turul Franţei de trei ori ca să mai dea ceva jos.

Unde erai tu în timpul ăsta? în bucătărie cu văru-tău, ascunşi într-un nor pe care scria British American Tobacco, şi încercând să demonstraţi că trei pogoane de vie, dacă ai sifon rece, nu înseamnă totuşi cine ştie ce.

SIMONA:

ADEVĂR ŞI PROVOCARE DE INFARCT

Un bărbat filmat, în timpul vizitelor de sărbători, acasă la rudele nevestei, arată ca el însuşi în orice altă zi a vieţii sale. E de-o sinceritate de-a dreptul cuceritoare şi de o candoare irezistibilă, pe care numai fetiţele de 2 ani şi toţi bărbaţii, indiferent de vârstă, o mai manifestă. De exemplu, exact la sarmale, când mătuşa Georgeta, doctor în literatură franceză, îşi ţine tradiţionalul speech despre Balzac, presărat cu citate în original, îl auzi:

— Upsss…

Toţi mesenii se întorc curioşi spre el, la fix ca să audă continuarea, rostită cu o ridicare ghiduşă din umeri:

— Am tras un pârţ…

Noroc că are şi calităţi şi că ăia micii sunt toţi în limbă după el. După ce se tăvăleşte cu ei pe sub pat, prin pat, pe masă şi pe sub masă, cel mai mic nepoţel va striga, îmbujorat de fericire, la mă-sa: „Mama, îţi dau cioc!”, în timp ce ăl mai mare îl va întreba pe ta-su ce-i ăla „găoz”, iar cel mijlociu va mânca din farfuria câinelui, fiindcă aşa l-a învăţat „nenea”.

După ce copiii sunt bătuţi de părinţi şi duşi cu forţa la culcare, îşi repară în sfârşit greşelile, luându-l pe

bunicul cu Alzheimer la o parte, ca să-i arate filme porno pe telefon.

Bărbaţii sunt sinceri şi puri, nu joacă niciodată teatru. Ca să ajungă Humphrey Bogart să i-o spună lui Ingrid Bergman p-aia cu „We'll always have Paris" s-au tras, în prealabil, sute de duble cu „Vezi, fată, că ţi-a rămas nişte leuştean între dinţi".

La „Poştaşul sună întotdeauna de două ori", de-abia l-au dat jos de pe masă şi de pe Jessica Lange pe Jack Nicholson. Când i-au spus că „Nu, nu e pe bune, e doar o secvenţă de film!" a făcut ca trenul. Că el nu vrea să mintă poporul cu televizorul, că-i e frică să nu ajungă în iad şi alte d-astea, care ţin de curăţenia sufletului uman de bărbat…

SIMONA:

ADAM ŞI ŞOSETA EVA

Într-o viaţă anterioară, fiecare bărbat a fost căsătorit cu şosetele lui. Cum a putut fi căsătorit cu toate? Păi, ori a fost posesor de harem, ori a funcţionat după modelul Tăriceanu, care, după cum ştiţi, tocmai ce-a divorţat a patra oară. Ce e sigur-sigur e că bărbatul şi şosetele lui sunt legaţi cu o dragoste care transcende dincolo de timp, spaţiu, limita cunoaşterii experimentale şi a realităţii perceptibile.

E singurul mod în care ne putem explica de ce nu are niciodată inimă să le pună la coşul de rufe murdare.

Îl vezi cum le scoate din picioare şi începe să-şi rotească ochii dezorientat, în căutarea unui loc în care să le aşeze. Privirea i se împăienjeneşte, iar tricoul i se înroşeşte violent în stânga sternului. E semn că inima lui a început să sângereze de spaima despărţirii, iar ochii lui plâng.

Ştie (ŞTIE!) că sunt murdărele. Ştie şi că locul lor e la coşul de rufe, dar, pur şi simplu, nu poate s-o facă. Nu poate trăi fără ele. Nu poate respira fără ca măcar să le aibă sub ochi. I-au fost soţii în altă viaţă, a făcut dragoste cu ele, au împărţit şi bune şi rele, au avut copii. Nu le

poate abandona acum. Ce să facă singure, în coşul de rufe? Măcar dacă s-ar putea duce şi el, acolo, să le ţină de urât… Dar nu poate nici asta, pentru că nu încape. Singura soluţie e să le păstreze aproape, aşezate undeva la vedere. Să le poată zâmbi complice din când în când sau să le poată face cu ochiul… Sau – de ce nu? – să le atingă în trecere, cu piciorul, ca să le simtă chemarea senzuală.

Uneori, pur şi simplu, bărbatul nu mai rezistă. Divorţează de actuala nevastă ca să rămână singur cu şosetele lui. De-abia atunci poate să le sărute de câte ori are chef şi să adoarmă strângându-le tandru la piept.

MIHAI:

NOUA DEZORDINE MONDIALĂ

Dacă bărbaţii ar schimba femeile ca pe şosete, multe familii nu s-ar destrăma, multe cupluri ar trăi şi acum fericite. Dar lucrul acesta nu se întâmplă. Bărbatul îşi ia şosetele de pe frigider şi chiloţii de pe lustră şi se cară la alta.

Orgolios şi gelos prin esenţă, bărbatul nu suportă gândul că nu el a creat lumea. Tot ce i-a rămas în domeniul creaţiei, s-a gândit, este Dezordinea. Iar în această chestiune şi-a dat seama încă din copilărie că are un cuvânt greu de spus.

Dacă vede o pungă, o sparge, apoi râde, hrănindu-şi bestia interioară care nu-i dă pace. Dacă vede o foaie albă de hârtie, el trage o linie pe ea. Aşa, fără niciun motiv, doar ca să nu mai fie albă şi, lucru important, ca să nu o mai folosească altcineva. Apoi se laudă: Ia uite! Eu am făcut asta… Nici lui Da Vinci nu i s-a citit vreodată atâta mândrie pe faţă.

Vrea ca în camera lui (care, din păcate, coincide şi cu camera ei, că n-au avut părinţii sânge albastru ca să le dea castel) să fie dezordine, să miroasă a sandviş din 2002, iar în mijloc, pe covor, să se afle o pereche de blugi rupţi

în cur pe care să-i mai arunce de colo-colo cu şutul. Pungile de la Mac, mototolite, gravitează în jurul lui ca planetele în jurul Soarelui. E vorba, probabil, de o nostalgie a lumii dinaintea căderii în păcat. Să nu vă imaginaţi că în grădinile Raiului bărbatul nu scuipa coji de seminţe în capul şarpelui sau nu-şi lăsa frunza nespălată aruncată aiurea în potecă!

Primul lucru pe care-l face un bărbat adevărat când se încalţă cu o pereche nouă de adidaşi este să calce într-o băltoacă sau să arunce o mână de pământ pe ei. Pe tot ce pune mâna strică, în această categorie intrând, pe lângă prizele deja stricate, pe care le mai strică o dată, şi femeile.

MIHAI:

E LOC DE MAI BINE UNDE SĂ PUI LUCRURILE

Dumnezeu, când a făcut pixul, a zis: „Iar pixul acesta trebuie să stea pe frigider!” Şi, ca să fie sigur că pixul acela va sta numai în locul acela de pe frigider şi niciunde altundeva în lume, Dumnezeu a făcut-o şi pe femeie. Nici Sandu cu Mitică, în vremurile lor bune, nu stabileau locurile echipelor cum fac femeile cu locurile obiectelor.

De mică, se uită ca totul să fie în regulă. La naştere, urlă mai tare decât restul pentru că nu suportă ca toate lucrurile din sala aia să fie aşa, în dezordine, altfel decât le-a lăsat ea într-o viaţă anterioară, când era asistentă. Apoi, când mai cresc (cine a avut soră ştie), stau toată ziua cu nasul în cutii, în debarale, prin sertare, căutând sau aşezând chestii. Cum îşi ascund câinii oasele, aşa se gândesc şi ele: „Ia, să pun eu foarfeca asta aici, sub haine, că poate la un moment dat rămân fără foarfecă şi vin şi o dezgrop!”

Au şi aroganţe de Demiurg. Întrebi şi tu ca omul, pentru că staţi de doar trei ani împreună şi nu ai apucat să înveţi toate dedesubturile casei, „Unde sunt chiloţii?” „La chiloţi!”

Răspunsul ăsta e primul semn că n-ai nimerit bine,

că universul, destul de permisiv până atunci, va fi patronat de legi din ce în ce mai drastice. Urmează: „Unde e cheia?”. Răspuns: „Unde ai lăsat-o”.

Aha, deci nu e de ajuns că trebuie să ţii minte locurile unde îţi spune ea că se ţin lucrurile, ci trebuie să mai ţii minte şi pe unde le arunci tu câteodată.

Vorba aia cu „Locul femeii e la bucătărie” au lansat-o bărbaţii ca să se răzbune. E distracţie mare să vezi că femeia o ia în serios şi exact acolo se pune pe ea când ajunge acasă. Şi-atunci aroganţe: „Auzi, iubito, dacă la un moment dat, nu ştii de unde să te iei, întreabă-mă pe mine”.

SIMONA:

DIN HAOS, DOAMNE, A APĂRUT ŞI LOCUIEŞTE-N HAOS

Ştiţi tablouaşele alea cu „băieţel care face pipi şi fetiţă care face pipi”, pe care şi le pun unii oameni pe uşa de la baie? Ei bine, nu e vorba de o glumiţă, ci de a evita ca bărbatul casei (precum şi alţi musafiri de acelaşi sex) să mai facă baie cu lumânărele şi răţuşte în chiuveta de la bucătărie şi pipilică în coşul de gunoi.

Bărbaţii nu se uită foarte des în oglindă, ca să nu se sperie. Ei nu reuşesc să ţină minte felul în care le sunt aranjate diversele părţi ale corpului şi riscă un infarct, atunci când observă că mâinile le atârnă din umeri, iar capul le stă moţ, deasupra tuturor. Parcă data trecută, când s-au văzut într-o vitrină, era altfel. Aveau fundul moţ şi capu-ntre picioare, cu ochii-n partea de jos. Iar altă dată, tot după o noapte cu băieţii, unde le stătea capul, le stăteau şi picioarele şi se târau ca şarpele după ce l-a călcat un camion.

Cea mai simplă metodă să ascunzi un lucru de un bărbat e să i-l dai chiar lui în grijă. De exemplu, vino spre dimineaţă acasă, beată, cu amantul atârnat de gât, şi zi-i:

— Uite, ăsta e amantul meu, pune-l şi tu bine…

O să-l arunce undeva, lângă şosete, iar a doua zi o umble după tine prin casă:

— Auzi, ştii cumva unde ţi-am pus amantul? Aş vrea să-l desfigurez în bătaie, dar nu-l găsesc.

Dumnezeu, când a făcut salariul, a zis aşa: „Iar salariul acesta se duce acasă, la familie şi la copii”. Cu toate astea, bărbatul îl duce mereu, din greşeală, la cârciumă. Dacă veţi vedea o tipă îmbrăcată sado-maso, că-i aruncă lui (care zburdă în patru labe în jurul ei, cu limba scoasă), portofelul cât colo, după care îi dă un pantof cu toc în cap şi-un pulan la cur şi-i strigă. Apporter, nu vă gândiţi la cine ştie ce preludiu pervers. E doar o amărâtă de nevastă disperată, care încearcă să-şi înveţe bărbatul să aducă leafa acasă.

SIMONA:

NU EXISTĂ BĂRBAŢI BEŢI

— De ce te clatini? întreabă ea.

— Mă clatin? se miră el, clătinându-se.

— Da, te datini şi vorbeşti împleticit. De ce?

— De ce?

— Da. De ce?

— De foame.

— De foame???

— Da, am băut pe stomacul gol şi de-aia. Dacă aş fi mâncat ceva înainte, nu mă îmbătăm aşa rău…

Cauza unei alcoolemii ridicate nu e niciodată una uşor de prevăzut. Poate fi foamea, o invazie de lăcuste, o epidemie de ciumă sau un banal accident:

— Cum veneam aşa, spre casă, m-am împiedicat şi am căzut într-un butoi mare cu bere. Am vrut să înot, dar m-am trezit că nu mai ştiam. Pur şi simplu, nu mai ştiam să înot, îţi dai seama? Am înghiţit bere până m-am înecat. Am murit, iubito. Dumnezeu să mă odihnească, că am fost un om bun.

O lacrimă i-o ia la vale pe obraz.

— Păi, eu văd că eşti viu.

— Sunt viu? se miră, trăgându-şi mucii şi ştergându-

şi repede lacrima cu mâneca.

— Da.

— Înseamnă că am avut moarte clinică şi mi-am revenit, dar crede-mă pe cuvânt, am fost mort.

— Doamne, ce fericit sunt că sunt viu!

Se pipăie fericit şi îşi pupă singur mâinile.

Data viitoare n-o să mai ţină asta cu moartea clinică. Va trebui să-ţi spună că are un extraterestru în el, ăsta fiind motivul pentru care merge pe şapte cărări şi are bagajul lingvistic al unui copil de 3 luni. Oricum ar fi, un bărbat nu e niciodată beat pentru c-a băut.

MIHAI:

ÎNTREBĂRI DE LA RADIO BEŢIVAN

Să-l vezi ajungând acasă noaptea, jupuind cu faţa calciul pereţilor de pe hol în încercarea de a nimeri sufrageria, şi să-l întrebi dacă e beat aşteptând răspunsul este o nouă dovadă că, trezite brusc din lumea mirifică a visului, femeile au nevoie de câteva ore ca să se adapteze.

Însă acesta este doar începutul unui interogatoriu sclipitor prin observaţii cu un om mut. De obicei, continuă astfel:

— Ai vomitat pe sandalele mele? zice ea, privind spre săndăluţele de la Gazit, care abia se mai iţesc de sub muşuroiul de şaorma.

O întrebare care şi-ar merita, dacă te-ar ajuta puţin şi mandibula, un răspuns mai complex:

— Nu, supradotata mea, aşa ţi-ai luat tu sandalele, cu decoraţiuni de vită prăjită şi maioneză! Nu mai ţii minte că ai comandat sandale cu de toate?…

Ai ajuns, în sfârşit, în sufragerie. Ea e în urma ta, comentându-ţi evoluţia de parcă beţia ta ar fi transmisă la radio:

— Uitaţi-l, cum nu se poate ţine pe picioare! A lovit cu ochiul tocul uşii! Acum adună scamele de pe covor cu

limba…

Ajungi în pat, moment în care nişte vecini de rahat încep să-ţi rotească încăperea. Ea nu se lasă, ţine mai departe legătura cu ascultătorii ei de la Radio Beţivan:

— Ţi-e rău?

După câteva minute reuşeşti s-o localizezi în cameră. Ai vrea să-i spui că nu ţi-e rău, că aşa te învineţeşti tu la faţă când eşti fericit, că de-atâta bucurie că o vezi ţi-a amorţit gura şi simţi creierii în cuva unei maşini de spălat căreia tocmai îi dă rotaţiile la maximum.

Adormi cu gândul la ce l-o fi întrebând Marie Curie pe soţul său, Pierre, când acesta exagera cu paharele Berzelius.

MIHAI:

NEVASTA SUNĂ ÎNTOTDEAUNA DE 2 MILIOANE DE ORI

Sunt sigur că în momentul în care Obama e cu consiliul de război şi se pregăteşte să dea ordin de atac asupra unei zone petrolifere de pe Glob, sună nevastă-sa care-l întreabă cât poate ea de tare: „Mai stai mult?” Ăsta dă repede telefonul mai încet, vicele cu secretarul de stat pe probleme de război îşi fac semne pe sub masă.

Poţi să fii procurorul italian care are pe mână dosarul mafiei. Tocmai urmează să arestezi un lot de capi sicilieni, când se aude telefonul – l-ai pus pe vibraţii, ca să nu sperii mafioţii. După 40 de apeluri primite în decurs de un minut, răspunzi. Vorbeşti în şoaptă, nu vrei să dai cu piciorul la 20 de ani de muncă şi la banii contribuabilului.

„Sper că n-ai uitat că deseară vin ai mei pe la noi?…”

„Nu, iubito! Te sun eu în 10 minute, că acum sunt prins într-un schimb violent de focuri!… Cum? Da, da, iau şi pâine. Nu, nu ţip eu, e un coleg de-al meu rănit, dar nu pot să sun după salvare pentru că vorbesc cu tine”.

Niciodată femeia nu întreabă când sună la telefon dacă poţi vorbi, dacă ai altă treabă (ce treabă mai importantă ai putea să ai decât să stai de vorbă cu ea?),

dacă e normal să te ţină jumătate de oră în care să-ţi dea indicaţii cu ce trebuie să cumperi de la farmacie pentru ca la final să încheie senină: „Mai bine sună-mă când ajungi acolo”.

Ce se întâmplă dacă nu-i răspunzi unei femei la telefon? Multora întrebarea aceasta nu vă stătea doar pe buze, ci şi pe creier.

„Iubito, crede-mă, operam pe cord, chiar n-am putut să răspund. Ţineam în mână inima omului ăluia… Da, scuză-mă, uite, nu m-am gândit că mai aveam o mână liberă”.

SIMONA:

„VIN IMEDIAT ACASĂ, MICHELLE!”

„Iubito, crede-mă, operam pe cord, chiar n-am putut să-ţi răspund!", explică el, uşor iritat, când nevastă-sa îl întreabă de ce, timp de opt ore, a fost inabordabil pe cale telefonică. „Iubitule, dar e două noaptea!" zice ca „Ştiu. iubito, dar a fost o urgenţă. Ce voiai, să las omul să moară?” „Sigur că nu, doar că ar mai fi o problemă!” „Care?” „Păi… tu nu eşti doctor!” „Nu sunt?” se miră el. „Nu, nu eşti, deci practic nu prea ai cum să operezi pe cord deschis la două noaptea”. „Ai dreptate, iubito, nu prea am cum. Incredibil cât de bou pot să fiu! Cum de am uitat, frate, că nu sunt doctor??? M-am apucat ca tâmpitu’ să-l operez p-ăsta… Acuma ce fac cu el? Să-l las aşa şi să plec, sau să-l termin? Să-l termin zici şi să te sun după ce-l cos? Bine, hai că te sun în zece – cinşpe minute maxim. Pup”. Peste două ore sună ea iar: „Sunt prins într-un schimb violent de focuri! Arestez nişte mafioţi”, zice el, destul de împleticit. „Păi, parcă operai pe cord”, îşi manifestă ea nedumerirea. „Chiar când terminasem operaţia şi voiam să vin acasă, a intervenit chestia asta şi a trebuit să rămân s-o rezolv. Cum ce-i zgomotul ăsta de sticle? Nu sunt sticle, sunt gloanţe. Un coleg tocmai a fost

împuşcat şi nu pot să sun la salvare, că vorbesc cu tine. De ce vorbesc aşa, împleticit? M-au împuşcat şi pe mine în limbă, fir-ar al dracu' de mafioţi!"

Peste încă nişte ore (a răsărit soarele), ea e deja un pachet de spume şi sună din nou. „Vin imediat acasă, Michelle!", se aude, abia inteligibil, din partea cealaltă. După care: „Cum adică nu te cheamă Michelle, din moment ce eu sunt Obama şi tocmai mă pregăteam să declanşez cel de-al treilea război mondial??"

SIMONA:

VIAŢA E FRUMOASĂ ŞI ARE DOAR DOUĂ ASPECTE

Dacă bebeluşii de sex masculin ar şti să vorbească, primul lucru pe care l-ar spune când vin pe lume, imediat după plânsetul primordial, ar fi „Mamă, ce-aş fute ceva!” Dar nu pot să verbalizeze, săracii, aşa că, timp de un an-doi, se exprimă tot prin lacrimi şi suspine, în timp ce mamele se dau de ceasul morţii: „Aoleu. Oare de ce plânge copilaşul? O fi având colici?” N-are nicio colică, le-a văzut pe Albă ca Zăpada şi pe Scufiţa Roşie într-o carte cu poveşti şi le-ar cam tăvăli.

După aia, când învaţă să vorbească, deja s-au prins că te judecă societatea dacă îţi exprimi dorinţele sexuale în mod explicit şi nu mai zic nimic de faţă cu adulţii. Doar între ei, când nu-i aude nimeni. Dacă vezi doi băieţei de 3 ani jucându-se absorbiţi cu o maşinuţă şi bodogănind de zor, n-ai vrea în veci să auzi tot ce aude maşinuţa aia:

— Mamă, flăţioale, am o blondă beton la cleşă, dac-o vezi plângi. Ale nişte pempălşi cu pisicuţe loz care-i fac un cui male şi supelsexi. Nu prea ale ţâţe, da, în lest, e bună tău de tot gagica.

— Io am o blunetă focoasă, mânca-ţi-aş. M-am bătut

cu Vlăduţ şi Dănuţ întl-o zi, că voiam toţi să i-o punem la bagaboantă, da ne-a despălţit educatoalea şi ne-a pus la colţ.

— Io am tlas-o pe-a mea de codiţe. Voiam s-o-ntind cu clacii-n sus, pe măsuţa de jucălii, da' m-a muşcat a dlacu' culvă de deget şi nu i-am mai tlas-o, doal am pâlât-o la doamna educatoale.

— Băi, ştii ce-mi place mie cel mai mult în viaţă? Să mănânc măl las cu biscuiţi şi să fut.

— Şi mie la fel, coaie. Glisuleţul cu lăptic şi sexul sunt singulele lucluli pentlu cale melită să tlăieşti.

După aia, mai cresc, dar lucrurile pentru care „melită să tlăieşti" rămân aceleaşi. Chiar dacă „glisuleţul" se cheamă şaorma, iar mărul cu biscuiţi – coaste de porc înecate în ketchup, sub un munte de cartofi prăjiţi.

MIHAI:

CÂND UNIVERSUL VREA SĂ ŢI-O TRAGĂ

Fetiţele ţipă când se nasc de teama bărbatului în alb, mascat ca să nu fie recunoscut, şi care le trage de cap, evident ca să profite de ele. Apoi cresc, şi cresc degeaba, pentru că în chestiunea sexuală rămân la fel de adecvate momentului ca Papa vorbind despre ultimele update-uri de pe Android. Se feresc de sex cu atâta ostentaţie, încât nu te fac să te gândeşti decât la asta.

O femeie singură care ţipă după ajutor din vârful unui munte o face în felul următor: „Ajutooor! Ajutooor dezinteresat, pentru că nu mă culc cu nimeni doar ca să scap de aici. Nici oral, nici normal, nici anal! Deci: Nemernicilor, nu mă mai ademeniţi, că nu vreau să fac sex cu voi! Animalelor!”

Dacă-i spui uneia pe care o cunoşti de peste tot şi de nicăieri, cum sunt multe ţipe cu care te întâlneşti, „salut, ce mai faci?”, peste zece minute, când se vede cu prietena ei cea mai bună îi spune că tocmai a refuzat, cu zece minute înainte, o partidă de sex şi că nu mai suportă nemernicia asta a bărbaţilor care nici tu bună-ziua, nici futu-te-n cur, că vor să ţi-o tragă. Offf!

Când trece cortegiul funerar şi claxonează maşinile e

nebunie pe trotuare în Ghencea. Toate gagicile de pe stradă cred că pe ele le claxonează bărbaţii ăia nemernici care merg aşa încet doar ca să le vadă pe ele ce gagici mişto sunt.

Orice femeie, oricât de urâtă şi şchioapă ar fi ea, trăieşte cu impresia că universul, creaţia, nu e altceva decât o conspiraţie a bărbatului făcută ca să o pună pe ea capră.

Unele mai trăiesc şi drama că bărbaţii le fac curve. Asta se întâmplă dintr-o proastă înţelegere a sensului cuvântului „curvă”. Pentru ele, „curvă” înseamnă o gagică care se culcă cu mai mulţi bărbaţi. Pentru noi, „curvă” e una care nu se culcă cu noi şi se culcă cu alţii.

MIHAI:

PLÂNGI, MÂINE VA FI LA FEL!

I-ai făcut un băiat şi, după doi ani în care a stat cu el, pleacă la serviciu. Copilul rămâne cu bunica. Imediat după ce a ieşit pe uşă, până să ajungă la lift, dă telefon:

— Ce face puiul, plânge după mine?

— Păi, l-ai lăsat dormind.

— Am înţeles, îl doare-n cur că am plecat.

După o oră, când, după atâtea telefoane, copilul chiar se trezeşte, sună şi bunica:

— Vai, nu mă mai înţeleg cu el, plânge şi nu ştiu ce să-i mai fac…

— Şi s-a învineţit la faţă?

— Da, nu mai poate, hohoteşte şi zice numai „mama”, „mama”… Ce să-i fac?

— Fă-i un filmuleţ, te rog, da’ vezi să se audă bine când zice „mama”. Dacă, până scoţi camera, se opreşte, mai înţeapă-l cu ceva!

— Ce-ai spus?

— Of, am zis că sunt tare tristă. Şi zici că plânge tare după mine, cu muci la nas, cu sughiţuri, nu?…

Toate acele telefoane pe care ţi le dă ţie, ca să te întrebe „Ce mai faci?”, aşteptând să spui că nimic altceva

în afară de a te gândi la ea (deşi tu lucrezi pe o schelă, în construcţii), şi-au găsit acum un răspuns. Are, în sfârşit, pe cineva – un mascul care plânge continuu după ea.

Când îl duce la grădiniţă, în prima zi, jubilează văzându-l cum se zbate disperat în braţele educatoarei şi întinde mâinile micuţe spre ea, zeiţa care îi are trupul şi mintea în stăpânire şi care se hrăneşte cu lacrimile lui.

Când pleacă prima oară în tabără, îi dă la el sandviciuri şi, foarte important, apă. Multă apă, ca puiuţul să poată să producă lacrimi. Doar că pe el începe să-l doară-n fund. Atunci începe ea:

— Ce faci?

— De acum două minute de când a plecat autocarul şi ai alergat după el trei kilometri făcându-mi cu mâna, sunt OK.

— Să nu plângi după mama, să te distrezi.

— Aha, OK.

— Ai auzit, să nu plângi, că destul plânge mama după tine… hâc-hâc, se aud sughiţuri.

După încă cinci minute, timp în care ea i-a vorbit despre bătrâneţe, singurătate, moarte şi faptul că nu există viaţă de apoi, băiatul plânge.

— Ce ţi-a zis mama să nu plângi? Distrează-te!

SIMONA:

TATA, MÂINE-I GATA

I-ai făcut o fată, ceea ce i-a amintit că scopul lui în viaţă e să fie singurul bărbat din viaţa tuturor femeilor sale, indiferent de gradul de rudenie. Nu i-a ieşit cu maică-sa, nu i-a ieşit cu nevastă-sa, practic nu i-a ieşit cu nimeni. Dar îi va ieşi cu fiică-sa, o să aibă el grijă.

Prima dată când vede un bărbat uitându-se la fata lui şi sare să îi spargă faţa, ăla era la televizor şi se uita, de fapt, la partenera lui din „Tânăr şi neliniştit”. Nu-i nimic, şi-aşa dau ăştia numai tâmpenii la TV, în ultima vreme, o să vă descurcaţi şi fără. Mai nasol e că îl doare pumnul cu care-a dat, drept care îşi petrece nopţile patrulând prin casă şi uitându-se pe vizor.

— Auzi, se tot preumblă tot felul de bărbaţi pe scară, să ştii că eu nu mai aştept să mi se vindece mâna, mă duc să mă bat.

— Sunt vecinii noştri, calmează-te, dormi.

— Vor să pună mâna pe ea, de-asta s-au mutat aici în bloc, că ştiau că o să se nască.

După ce că blocul e plin de perverşi nenorociţi, se mai aude şi o maşină de gunoi:

— Ia uite-i şi pe nenorociţii ăştia, s-au deghizat în

gunoieri, ca să spioneze. Vor s-o vadă când vine, când pleacă, cu cine…

— Nu vine şi nu pleacă, că abia s-a născut, n-am scos-o încă din casă.

— Nici n-o s-o scoatem, mă duc să cumpăr nişte cărămizi şi nişte ciment, o să ne zidim aici.

Câţiva ani mai târziu, când aia mică e deja la şcoală, el îşi petrece zilele într-un pom, la geamul clasei ei, iar noaptea stă de pază, în faţa blocului, cu părul sculat şi vorbind singur, ca un nebun. Se teme să nu vină vreo bestie de şcolar să i-o ia şi să i-o… Mai ales ăla pe care l-a zărit trăgând-o în glumă de codiţe e periculos rău. Periculos şi pervers.

Când fata ajunge la vârsta căsătoriei, o pune pe maică-sa să-l mintă pe părintele nebun că s-a îndrăgostit de unu’ impotent. După care are grijă, toată viaţa, să n-o atingă soţul când sunt în vizită la părinţi. Ca să nu creadă ta’su că s-a vindecat de impotenţă şi să sară cu cuţitul la el.

SIMONA:

„CAMPION” DE LIVIU REBREANU

Spune-i unui bărbat că, dacă va rezolva toate sarcinile dintr-o listă, va primi un tricou inscripţionat cu „Cel mai mare campion din toate timpurile”. Apoi, înmânează-i lista cu sarcinile: 1. Mergi în patru labe şi adună cu limba scamele de pe covor. Punctează fiecare scamă cu un lătrat ghiduş; 2. Dezbracă-te şi unge-te pe tot trupul cu bulion, apoi desenează cu trupul o inimă roşie pe peretele din sufragerie; 3. Stai 20 de minute pe o oliţă, în faţa blocului şi arată-te disponibil pentru conversaţie faţă de toţi vecinii care trec; 4. Smulge-ţi, fir cu fir, tot părul de la subsuoară; 5. Nu îndeplini niciuna dintre sarcinile de mai sus. Ia un loc pe canapea şi savurează liniştit o bere.

Ce va face? Ei bine, va îndeplini pe rând toate sarcinile din listă, iar când va ajunge la ultimul punct, va savura 20 de beri, ca să uite. Ce ar fi făcut o femeie în situaţia dată? Ar fi precizat mai întâi că n-o interesează să fie campioană. Dacă totuşi cineva ar fi insistat să participe la joculeţ, ar fi citit toată lista de probe şi ar fi executat direct punctul 5. Nu, nu e o invenţie a mea experimentul descris, chiar a fost făcut şi lumea a reacţionat, în funcţie de sex, exact ca mai sus.

Bărbaţii sunt cele mai leneşe şi mai răbdătoare persoane din lume, până când aud cuvântul „campion”. Dacă l-au auzit, nu le mai e nici lene şi devin şi nerăbdători. Aşa a ajuns, de exemplu, Sisif să care bolovanul ăla în neştire. I s-a zis: „Vrei să fii cel mai tare din lume la cărat bolovani? Ia-l p-ăsta şi treci la treabă. Vezi că o să dureze o eternitate, da’ merită! Succes, fraiere!”

Cea mai sigură rezolvare a problemei cu gunoiul ar fi ca mai multe soţii de pe acelaşi palier să se asocieze şi să organizeze, pentru soţii lor, concursul „Cel mai mare campion de pe palier şi din toate timpurile la dus gunoiul”. Ziua şi ediţia. Cu podium, cu festivitate de premiere, cu medalii, cu tot tacâmul.

MIHAI:

LA DONNA E PERPETUUM MOBILE

Einstein stătea ore în şir privindu-şi scamele din buric. Hegel belea ochii la o statuie din parc cu zilele. Pitagora, se zice, avea săptămâni întregi când se mişca de pe canapea doar ca să-şi ia o bere din frigider şi să-i deschidă băiatului cu pizza. Ce făceau nevestele lor în timpul ăsta? Orice, totul, iar când terminau, îşi dădeau seama că între timp a apărut un mop mai performant, o oală mai mişto, un detergent mai bun, aşa că o luau de la capăt.

Când vezi o femeie că stă înseamnă că fie a leşinat, fie e moartă, fie nu-şi merită banii pe care ţi i-a cerut mai devreme.

Mişcarea e drogul lor. Au inventat dansul pentru că la vechile petreceri tribale li se părea aiurea să stea pe o buturugă şi să se pilească cu fructe fermentate. Conduc sărind de pe o bandă pe alta nu pentru că nu cunosc regulile, ci pentru că se plictisesc să meargă între două linii albe, înnebunesc, trece viaţa pe lângă ele şi ele nu fac nimic. Au declarat război scamelor şi prafului pentru că între mâncărurile pe care le gătesc la prânz şi filmul de seară – film la care se sperie, comentează, te întreabă cine-

i criminalul, îşi curăţă oja, se lamentează că nu pot mânca îngheţată la ora aia – urlă de inactivitate.

Femeile crapă de invidie când văd o mâţă care aleargă după un fascicul de lumină. Li se pare bestială ideea. Spune-i unei femei că nu o consideri proastă dacă aleargă după laser şi numai asta o să facă.

Revenind, cum stătea Einstein aşa pe canapea şi-şi privea cu respect scamele din buric, a observat în faţa lui un corp cu un mop în mână care, cu cât se apropia ca viteză de viteza luminii, cu atât îmbătrânea mai încet. După asta, Albert a mai avut nevoie de nişte matematică pentru a intra în istorie.

Cică lu' nevastă-sa, dacă o vezi acu, nu-i dai mai mult de treizeci de ani.

MIHAI:

GREU DE DECIS

Aţi auzit vreodată pe stradă un sunet aşa, ca de cerşetoare bătrână lovită cu lanţurile de suporterii unguri, un sunet aşa, ca de mezzosoprană lovită de Vişinescu cu creionul peste ovare, un sunet aşa, ca de multe vrăbiuţe călcate cu buldozerul?… Sigur aţi auzit. E sunetul pe care-l scoate femeia când vede un căţeluş pufos, cu părul alb, sau un bebeluş model îngeraş: utiii-mimimimiii-giugugiugu-liguligu, iii, ce micuuuţ, drăguuuţ…

Pocnesc sticlele pe mese la terase pe o arie de doi kilometri, pufnesc geamurile blocurilor din trei cartiere, dârdâie termopanele multinaţionalelor, Obama cere unei comisii ONU să se cerceteze dacă s-au folosit arme cu sunete interzise.

E momentul în care femeia e cea mai vulnerabilă, are inima fleşcăită ca o legumă trecută la reduceri, sufletul – bulion. Poţi să-i ceri orice în acele momente:

— Donează-ţi salariile pe cinci ani echipei Universitatea Craiova, zi-i lu’ mă-ta să nu mai treacă pe la noi în următoarele trei secole, o femeie goală găsită la noi în dormitor nu e ceea ce pare, ci un suflet rătăcit care caută mângâiere!

Peste trei ani aveţi un copil. Ai încercat să-i explici, dar nu a vrut să înţeleagă că, tuciuriu şi pitic cum eşti, bebeluşul nu va semăna deloc cu un îngeraş, ci mai degrabă cu o pâine graham. Şi aveţi şi un câine, un cocker atât de prost, încât maidanezii din cartier îi zic EBA. Ea nu iese cu el la plimbare pentru că, atunci când a ieşit, s-a întors acasă plină de nervi în cap şi de rahat de câine pe adidaşi până pe la genunchi. Pentru că, nu-i aşa, nu e ea singura care iubeşte câinii în cartier.

În mijlocul sufrageriei e o pată de vomă. Staţi în jurul ei şi deliberaţi: o fi de la câine, o fi de la bebe? O fi chiar bebe?

SIMONA:

MINGE, BABELE SE LINGE

Aţi auzit vreodată, pe stradă, un sunet aşa, ca nişte urlete de urangutan pe jumătate în călduri, pe jumătate furios, care îşi smulge ciuful din cap şi se bate cu pumnii în piept? Sigur aţi auzit. E sunetul pe care-l scoate bărbatul când vede o minge de fotbal. Înmulţiţi ceea ce am descris cu 100 şi o să rezulte sunetul pe care îl scoate bărbatul când vede, lângă minge, şi două echipe specializate în alergatul după ea.

Unele exemplare mai primitive nu trăiesc decât pentru asta. Îşi duc zilele într-o plictiseală desăvârşită, aşteptând momentul în care se vor îmbăta până aproape de comă, vor urla ca descreieraţii şi vor ataca nişte jandarmi, de la care vor lua o bătaie soră cu schilodeala.

Dacă echipa lui de suflet dispare (să zicem că intră în faliment), bărbatul nu o va uita niciodată. Îşi va mirosi în fiecare seară şosetele murate cu care a fost la ultimul meci şi va adormi cu ele în braţe şi cu ochii în lacrimi.

E încă vie echipa lui preferată şi a şi câştigat cu 1 – 0, într-un amical cu Avântul Ploşcuţeni? E momentul în care bărbatul e cel mai vulnerabil. Are privirea aia de căţeluş fericit, cu ochii umezi, şi pupă tot ce prinde, de la

televizor la câine, de la şepcuţa cu însemnele clubului la colacul de la WC-ul în care a făcut pipi (bărbatul, nu şepcuţa). Poţi să-i ceri absolut orice în aceste momente: să te ia de nevastă, să se lase de băut, să meargă cu tine la shopping, să pună aspiratorul sau chiar să petreacă o după-amiază întreagă singur, cu copilul.

Dacă echipele de fotbal ar trebui schimbate de pempărşi şi hrănite cu linguriţa, ar fi bătăi la porţile cluburilor, pentru postul de bonă.

SIMONA:

HARTĂ ŞI VALOARE

„Adu-mi şi mie puţină apă rece de la frigider!”, îl rogi şi nici prin cap nu-ţi trece că tocmai ai declanşat o expediţie. Expediţia „Apa”.

Primul lucru pe care îl va face va fi să-şi scoată busola şi să se plimbe cu ea prin casă, în paşi de cercetaş, în căutarea nordului. Nu există bărbat care să nu aibă busolă (sau, dacă există, trebuie verificat dacă nu cumva îl cheamă Botezatu).

După ce a găsit Nordul, va scoate harta apartamentului şi, cu maximă atenţie, îşi va configura pe ea mai multe variante de traseu către frigider. Apoi, îl va alege pe cel mai bun, îşi va pregăti rucsacul cu cortul, izoprenele, saltelele, briceagul, termosurile, apă (da. ştiu. dar nu e cea pe care ai cerut-o tu), biscuiţi şi nişte conserve, şi va pleca la drum, hotărât să-ţi îndeplinească dorinţa. Cel mai dureros o să fie când o să te anunţe că îşi pune cortul în frigider şi o să înnopteze acolo, ca să fie, a doua zi dimineaţă, mai aproape de izvorul limpede, rece, curgător şi ambalat în sticla de plastic, pe care scrie Doi na, la care l-ai trimis. După ce ajunge la izvor şi culege o parte din el într-o cană, urmează iar căutarea nordului şi,

apoi, drumul înapoi. Practic, în două-trei zile, ai apa.

Bărbaţii sunt în limbă după hărţi şi busole. Orice frază care conţine cuvântul „unde” îi aruncă într-o excitaţie vecină cu nebunia. Tu îl întrebi senin „Păi şi unde e strada aia la care tre’ s-ajungem, e departe de aici?”, iar el, în loc să-ţi răspundă cu „E departe” sau „E aproape”, scoate cu mâini surescitate harta şi începe să-ţi arate febril care sunt cele 18 drumuri care duc către locul în care aveţi treabă.

Motivul pentru care femeile nu vă întreabă niciodată „Unde mergem? La mine sau la tine?” nu e, dragi bărbaţi, sfiala feciorelnică pe care o bănuiţi voi, ci teama să nu scoateţi vreo hartă.

MIHAI:

CE NU ŞTIAŢI DESPRE DEZORIENTAREA LA FEMEI

Sunt sigur că, dacă s-ar face un studiu despre cât de rătăcite-n spaţiu sunt femeile, s-ar descoperi că jumătate dintre ele fac sex pe la spate, doar pentru că nu mai ştiu cum să se întoarcă cu faţa la partener.

Orice şofer îţi va spune un singur lucru despre femeile care conduc: „Stai la distanţă de ele, lasă-le să facă manevre, nu te apropia!” Iar asta nu neapărat pentru că ele conduc slab spre foarte execrabil, ci pentru că în orice punct s-ar afla din oraş parcă ar trebui să facă la dreapta, ba nu, parcă la stâng» sau, de ce nu, să întoarcă. Decizia finală e luată la inspiraţie, în ultima clipă, c-aşa sunt ele, mai pe sentiment.

Dacă pământul nu ar fi rotund, femeile s-ar fi pierdut demult, iar, după câteva chefuri monstru, omul ar fi dispărut. Aşa, oricât ar bâzâi în stânga şi-n dreapta, câte ocoluri ar da planetei, până la urmă le găseşti să te împerechezi cu ele.

Umblă o poveste conform căreia Cristofor Columb a descoperit America după nişte schiţe pe care nevastă-sa i le strecurase în buzunar în ziua plecării din port, şoptindu-

i dulce la ureche: „Uite pe unde am fost eu acum câteva zile când am umblat aiurea pe străzi căutând un magazin cu poşete mişto! Poate te ajută”.

Poate nu aţi observat, dar femeile nu râd la bancul cu soţul plecat de acasă să cumpere pâine şi care se întoarce după 20 de ani, transpirat şi cu o plasă în care sunt două pâini mucegăite. Zice „Bun, OK, şi zi-mi şi poanta!”

Sunt sigur că Elodia nu e moartă, ci rătăcită. Iar dacă s-o fi ascuns la un moment dat de Cioacă în poşeta unei prietene, chiar că nu mai găseşte drumul înapoi spre lume, obstrucţionată de cele câteva bucăţi de autostradă, un avion, cinci rochii cumpărate la un moment dat şi uitate acolo, mă rog, tot felul de chestii pe care le duce orice femeie cu ea în geantă.

MIHAI:

GEST DO IT!

Dacă ieşi pe hol să arunci punga cu gunoi la ghenă. la întoarcere vei fi întâmpinat de faţa ei radioasă bătând din gene atât de tare că, dacă ai purta pălărie, ţi-ar spulbera-o de pe cap şi întrebându-te:

— Ce mi-ai adus?…

— Iubito, am fost să duc gunoiul!

Te gândeşti ce prost ai fost că n-ai căutat prin găleată. Ai fi găsit tu ceva, câteva capace de bere, o sârmuliţă, nişte coji de seminţe şi făceai un hand-made minuscul şi drăguţ de o puneai în cur.

Ideea e că femeia e impresionată de mărunţişuri, răhăţişuri, de chestii foarte mici pe care, dacă nu eşti atent, le poţi trage pe nas. O floare mică, o bomboană, un maiou foarte-foarte mic, lucruri la care nu ţi-ar sta gândul niciodată şi pe care, foarte probabil, nici nu le vezi. Cuvântul „drăguţ” a fost special inventat de femeie ca să descrie toate aceste lucruri.

Aa, vrei flori? Păi, spune, păpuşe, aşa. A doua zi sosesc cinci trenuri cu flori în faţa blocului. Te-ngrop în flori şi pe tine şi pe familia ta. Vrei bomboane? Primeşti cât să aibă diabet toţi copiii, nepoţii şi strănepoţii tăi, zece

generaţii de-acum încolo. Dar nu mă pune să umblu mereu cu chestii prin buzunare pentru momentele în care trebuie să fiu atent cu tine. Nu mă pune să stau două ore pe zi prin magazine ca să-ţi iau ceva de care nu ai nevoie.

O variantă ar fi ca fiecare să poarte la el, cum au dresorii crănţănele de-alea pentru tigri, o pungă cu bomboane din care să-i mai dea gagicii de lângă el când vede că începe să trepideze.

SIMONA:

MARELE E NOUL MIC

Femeile sunt obsedate de chestii mici şi drăguţe, ca să compenseze faptul că bărbaţii sunt obsedaţi de „mare” şi „mult”.

Dacă intri cu el într-un magazin şi-i propui să probeze un tricou mărimea L, o să se uite la tine jignit şi o să-ţi spună, cu un aer superior, de căprioară rănită (da, există genul ăsta de expresie, dar numai bărbaţii o pot aborda): „Cum să probez ăsta? Tu te-ai uitat la el cât e de mic şi la mine cât de MARE sunt???” Nu contează că poartă L de când se ştie, el rămâne prea mare pentru toate hainele lui, iar faptul că acestea-i vin nu e decât un lung şir de accidente: „Au stricat ăştia măsurile, au transformat XXL-ul în L. Ce cretini!”

Trimite-l să pună „puţină sare” în supă, repetându-i în prealabil, cu insistenţă, cuvântul „puţină”. O să-l găseşti lângă oala cu supă, contemplând mulţumit de sine o pungă de sare de 1 kil. Goală.

Nu-l pune însă niciodată să-i dea 100 de mililitri de lapte bebeluşului vostru, în vârstă de o lună. O să-l găseşti îndesându-i copilului pe gât, cu pâlnia, conţinutul a 5 – 6 biberoane, de teamă să nu moară de foame. Alături, o să

aibă un platou cu 10 mici şi un borcan de muştar. Felul doi, pentru ăla micu'. La desert, o să vrea să-i dea două ciocolate. Cu una mai puţin decât mănâncă el o dată, că, na, e nou-născut şi „are stomacul mai mic".

Dacă înainte să plece la drum o să te tăvăleşti pe jos vreo oră-două, implorându-l să nu meargă cu viteză mare, poţi să stai liniştită: în numele promisiunii pe care ţi-a făcut-o, o să meargă cu maximum 160 la oră, călcând-o până la 200 doar în localităţi, unde mai sunt gâşte sau găini pe carosabil, pe care nu se poate abţine să le „zburătăcească niţel", râzând ca dementul.

E la TV una cu cupa E la sutien? O să te cheme cu strigăte răguşite: „Vino s-o vezi p-asta ce bună e! Păcat că are ţâţele cam mici".

Iar când, pe plajă la nudişti, vezi un negru mare şi fioros, care refuză cu vehemenţă să-şi dea nădragii jos, motivul e mai mult decât limpede pentru toată lumea: e complexat.

MIHAI:

VEI RĂSPUNDE CU CAPUL.
LA TELEFON. NORMAL

Primele cuvinte pe care le spun fetiţele în viaţă nu sunt nici mama, nici tata, nici Gucci, nici IKEA, ci: „Unde eşti?” Aa, am uitat să vă zic că primele lor cuvinte sunt spuse la telefon, nu aşa, aiurea.

Dacă însă asculţi acest „Unde eşti” de la coadă la cap, ce credeţi că se aude? Nu, greşit, nu o melodie de Beatles. Nu, niciun imn satanist, dar deja suntem pe-aproape. Se aude „Şi cât mai stai?” sau un cover la fel de celebru: „Mai stai mult? – în sensul că deja ai stat cam mult şi, mai ales, că, de fapt, stai aiurea, nu că ai avea ceva de făcut.

Cred că şi iobagii, înainte vreme, erau căutaţi de soţiile lor iobage pe mobil şi întrebaţi: „Şi, ia spune, dragă, mai stai mult cu băieţii la cules de struguri, cu botniţa aia pe muie?…”

Stai la masă cu mai mulţi şi, la un moment dat, îl vezi pe unul schimbat la faţă, cu vocea modificată, de parcă ar începe să citească poveşti copiilor, că răspunde la telefon: „Ce să fac?… Păi, cu băieţii… Nu ştiu exact cât mai stau. Îţi dau eu semn…” Să zicem că a avut loc un accident între

planeta Marte şi planeta Pământ pe care tu, din varii motive, nu l-ai simţit. Au murit toţi, n-ai mai rămas decât tu, mort de beat, şi ea pe scoarţa terestră. Iar ea te sună să-ţi zică asta. Totuşi, primele cuvinte vor fi: „Ce faci? Unde eşti?…”, după care va aştepta răspunsul. Abia peste zece minute îţi va da un alt telefon în care să-ţi zică: „Aa, iubi, vezi că suntem singuri pe Pământ, să nu stai mult, că mi-e frică…”

SIMONA:

I JUST CALLED TO SAY... O PROSTIE

Să lăsăm la o parte faptul că cineva a uitat că s-a mai dezbătut tema asta, iar acel cineva nu sunt eu. Să menţionăm doar că femeile, atunci când dau telefon, îl dau cu un scop foarte serios. Vor să afle dacă el (plecat „la o bere” acum 20 de ani) are de gând să se mai întoarcă sau nu. Poate a murit (de bătrâneţe) sau poate s-a dat între timp vreo lege care aprobă căsătoriile în grup, între tovarăşii de băutură, şi şi-a refăcut deja viaţa… Tre’ să ştie şi femeia dacă mai aşteaptă sau îşi poate căuta pe altul, logic, nu?

Dar oare de ce dau telefon bărbaţii, atunci când îl dau? Care sunt motivele extrem de serioase, de grave şi de încărcate de sens pentru care ei apasă butonul verde, ăla pe care e desenat un receptor mic?

Să luăm cazul Angelei Dorothea Merkel (da, o cheamă şi Dorothea!). Cu ce probleme ar putea s-o deranjeze soţul în timpul serviciului? „Alo, Doro! Zi şi mie o chestie: noi avem cumva cârnaţi în casă? Parcă mi-e poftă de nişte cârnaţi prăjiţi şi nu ştiu dacă avem. În cămară, afumaţi şi în frigider, din ăia proaspeţi? Danke şi iartă-mă de deranj. Stai, stai, stai, nu închide! Ştii cumva

dacă vreunii din ei sunt deja prăjiţi?” Apoi: „Doro, iartă-mă că te sun iar, dar mai am o problemă: aş vrea să mă spăl pe cap şi nu ştiu cu ce. Ştii cumva care e şamponul meu? Ăla verde? Danke. Scuze, scuze, gata, te las cu Grecia. Chiar: v-aţi hotărât până la urmă ce dracu’ faceţi cu ea? Mamă, ce vă mai place să vă trageţi pe cur!”

Merkel e însă unul dintre cazurile norocoase, fiindcă n-a avut copii. Neavând copii, n-a primit niciodată telefonul următor: „Alo, iubi, fii atentă ce chestie ciudată mi s-a întâmplat. M-am trezit şi la noi în sufragerie e un borac în pempărşi, care miroase urât şi ţipă ceva, gen «Tata, papa, caca!» Ştii cumva ce e cu el? E al nostru sau pot să-l dau afară, pe scară?

SIMONA:

CĂLCÂIUL LUI BRAVEHEART

Spune-i că l-au chemat Bruce Willis şi Chuck Norris în faţa blocului, să-l bată. O să înceapă calm să se-ncalţe, ca să coboare la ei.

Sau zi-i că duminică aveţi invitaţi la masă. Monstrul din Loch Ness, Godzilla, maică-ta şi ăla negru care respiră greu. O să te întrebe, perfect relaxat, de ce nu l-ai invitat şi pe Voldemort.

Anunţă-l şi că a început Apocalipsa. Că vor trece, din uşă-n uşă, îngeri cu şapcă însărcinaţi să verifice alcoolemia păcătoşilor de pământeni. Şi că cine înverzeşte fiola va fi trimis – fără judecată! – direct în iad. Perfect relaxat, o să-şi mai ia o bere din frigider. A opta.

Roagă-l apoi să cureţe el masa pe care-aţi luat prânzul. Da, aia pe care-au rămas câteva firimituri de pâine şi două picături de sos. Va deveni livid, iar mâinile vor începe să-i tremure. Se va agăţa cu disperare de un şerveţel şi va încerca să şteargă masa cu el, aruncând cu mişcări stângace o parte dintre firimituri pe jos. Dacă nu eşti sadică, lasă-l în pace. Dacă eşti sau vrei răzbunare cu orice preţ, insistă: „Nu cu ăla, ia laveta aia umedă!” Gata, s-a terminat. Sunt vorbele de care îi era cel mai frică.

Înainte să se ascundă sub masă, îţi aruncă o ultimă privire rănită, de om hăituit. Orice, numai „laveta aia umedă” nu! mai bine îl puneai să adune voma după un ospăţ epicurian sau să cureţe căcaţii după toţi câinii din cartier.

Vrei să se facă gunoier, vidanjor sau spălător de cadavre? OK., cere-i-o şi se rezolvă. Orice, dar nu îl mai pune să atingă cu mâna „chestia aia”! în realitate (nu în film!), Braveheart aşa a şi murit. De la o lavetă umedă.

MIHAI:

MUSCULIŢE CARE NU TRĂIESC DECÂT O ZI, CÂT SĂ LE SPERIE DE MOARTE PE FEMEI

Femeile, în război, culeg de pe jos soldaţi cu picioarele sfârtecate, cu maţele alături, în pungă, cu capetele rostogolindu-se câţiva metri mai încolo. Îi îngrijesc, le leagă venele, le înnoadă oasele la loc, le pun dop la jugulară şi, dacă mai sunt şi romantice, se şi îndrăgostesc de ei. Ei bine, sunt convins că în acele spitale de campanie, deşi ai fi găsit la tot pasul organe desperecheate, oase vrac, iar pe pereţi era scris cu sânge „Fritz + Mariana = Liebe”, nu ai fi văzut vreo insectă. Un gândac cât unghia ar fi pus pe fugă toată armata de asistente care, urlând şi smulgându-şi halatele însângerate, s-ar fi oprit direct acasă, la mamele lor. Altele, mai curajoase, ar fi pus mâna pe aruncătorul de flăcări şi ar fi incendiat totul pe o rază de câţiva kilometri. O soluţie de a pune pe fugă duşmanul la care nimeni nu s-a gândit.

O gâză din cele care trăiesc numai o zi – deci care, putem spune, pe la 6 seara, abia îşi mai târăsc bătrâneţile pe pereţi – o fac pe femeie să-l sune pe Arafat, pe ministrul Apărării şi reprezentantul NATO din Balcani. Oriunde ai fi

pe glob, trebuie să laşi totul şi să te duci acasă ca să omori musculiţa. Pe tipă o găseşti paralizată într-un colţ, lac de sudoare, făcându-şi cruci cu limba în cerul gurii şi repetând în minte *Tatăl Nostru*. Între timp, gâza, bestia de pe perete, a dat deja ortul popii, sfârşindu-se de osteoporoză, Alzheimer, diabet şi blocaj renal.

MIHAI:

FEMEIA NU VOTEAZĂ SCHIMBAREA

O să ia foc Angela Merkel când o să vadă că l-a lăsat pe Sarkozy undeva, mai exact pe scaunul de preşedinte, şi acum nu mai e acolo. Parcă o aud:

— Poporule francez, ştii cumva unde e băieţaşu' ăla cu părul sculat care râdea continuu şi pe care-l lăsasem eu aici?…

Există o maximă aspiraţională pe care orice femeie o ia în sens propriu. Această maximă sună aşa: „Lumea e a ta". Păi, nene, dacă lumea e a mea, îşi zice femeia, atunci să nu se atingă nimeni de nimic, că nu stau toată ziua să aranjez lucrurile în ea.

Dacă o femeie lipseşte de acasă vreo două sute de ani – să zicem că se duce să-şi aranjeze părul – şi când se întoarce acasă nu mai găseşte urma de pahar de pe masa din bucătărie, e Jihad. O scamă de pe covor nu e o simplă scamă de pe covor. A lăsat-o ea acolo.

O auzi:

— Ai luat tu cumva pata aia de cafea de pe masă?…

— Da, aveam nevoie de ea. M-am gândit să ajut cu ea nişte copii din Africa.

Deja ai stricat tot fengşuiul cartierului.

După ce îţi iei o pereche de adidaşi din debara ca să mergi cu băieţii la fotbal, ea se închide în casă în urma ta şi începe să aranjeze lucrurile. Ai dărâmat universul cu acea mişcare, ai umplut de praf televizorul, ai murdărit rufele din şifonier. Te întorci de la fotbal după câteva zile – a fost meci lung – şi o găseşti epuizată, cu cearcăne, dar fericită. Te arunci în faţa televizorului şi ea întreabă:

— Nu vezi nimic schimbat?

Fuck, despre ce-o fi vorba? te gândeşti. Şi prin cap îţi trece toată lista: o fi cumpărat alte perdele, şi-o fi făcut unghiile de la picioare, o fi ziua ei, o fi ziua ta, o fi gătit, şi-o fi luat fier de călcat nou?…

— Oare totul e ca înainte?

SIMONA:

SUNTEM FEMEILE DE SERVICIU ALE UNIVERSULUI

Aţi observat că, în ultima vreme, tot mai multe femei se minunează că au născut copii mai măricei, aşa, şi cu păr? Ei bine, explicaţia nu e că „mai nou, se nasc copilaşi zdrahoni şi cu păr, nu chelioşi şi micuţi, ca pe vremuri”, ci alta: ăia nu sunt copiii lor, rod al unei întâlniri excesiv de romantice cu partenerul de viaţă. Sunt pur şi simplu nişte bebeluşi uitaţi de ginecolog în ele, la ultimul control. Ce caută un nou-născut într-un cabinet de ginecolog? Păi, poate să-l fi luat, din greşeală, de la coadă de la bancă, unde a fost să scoată nişte bani, sau poate să fie chiar al lui. A trecut soţia pe la el şi i l-a lăsat 5 minute, cât să se ducă până la toaletă. Când s-a întors, ia copilul de unde nu-i. A plecat cu o (sau mă rog, într-o) pacientă şi urmează să se nască a doua oară, peste vreo nouă luni.

Femeia este agentul ordinii doar ca să compenseze faptul că bărbatul este agentul dezordinii şi al haosului. Că repară o bicicletă, examinează un uter sau duce tava într-un film cu Chuck Norris, el nu face decât să perturbe bunul mers al universului.

Dacă veţi lua ecuaţia relativităţii şi-o veţi scutura un

pic, veţi vedea că din ea o să curgă după cum urmează: nişte firimituri de pâine, o scobitoare, două felii de salam, nişte mătreaţă şi o hârtiuţă cu numărul de telefon al unei gagici pe care o vrăjea Einstein în perioada lui e = mc2.

Faptul că pomii au atâtea frunze, care cad non-stop pe jos, făcând o mizerie de nedescris, e dovada clară că Dumnezeu nu e femeie (o femeie n-ar fi creat niciodată nici pomii, nici pisicile, care lasă păr). El a făcut mai întâi multă mizerie la locul de muncă şi de-abia după aia şi-a dat seama că are nevoie de o femeie la curăţenie. A luat o coastă de la Adam şi a făcut-o, salvând în felul ăsta universul de la disoluţie.

SIMONA:

MASCULIN. ŞOFER DE SEX MASCULIN

Ai ieşit să-ntinzi rufele şi te trezeşti c-o maşină gonind pe la tine prin balcon, gata-gata să dea peste tine? Te claxonează din mers, îţi aruncă un „Dă-te, fă, că nu ţi-a luat mă-ta şosea…” şi dispare în balconul vecinilor? Nu te speria, nu te-a muşcat căpuşa şi ai început deja să halucinezi. Maşina pe care ai văzut-o chiar există şi chiar era să te calce. La volan era un tip care se grăbea şi, nemaiavând loc să gonească pe linia de tramvai (unde erau alţi tipi care se grăbeau), a scurtat-o pe la tine prin balcon.

Bărbaţii conduc maşina de parcă i-ar chema pe toţi Bond – James Bond şi tocmai se află în plină urmărire spectaculoasă, cu Halle Berry în dreapta şi Sophie Marceau pe bancheta din spate. Semafor, linie continuă, linie dublă continuă, restricţii de viteză, reguli de circulaţie? Nu există. Păi, ce, Bond – James Bond – stă vreodată la semafor? Dă prioritate la ieşirea de pe străduţe laterale? Aşteaptă, ca boul, la trecerea de pietoni? Niciodată!!

Orice drum cu maşina e, pentru un şofer de sex masculin, o competiţie care trebuie musai câştigată. Tre’ s-o ducă pe soacră-sa cu coliva la biserică? Să te ţii cursa

groazei! mai mult îi ia s-o dezlipească de parbriz şi s-o resusciteze, odată ajuns la destinaţie, decât drumul în sine. Tre’ să dea o fugă până la supermarket, să ia câteva chestii necesare în casă? O calcă încă din prima secundă, de zici că la capătul drumului îl aşteaptă diamantul coroanei britanice, nu nişte hârtie de şters la fund, o pâine şi io ouă.

Cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui bărbat e să fie singur pe şosea. Să nu aibă pe cine să mai depăşească, cui să-i mai taie faţa cu agresivitate, pe cine urmări cu scârţâit de roţi, ca să-l înjure de mamă, sau cui să-i mai dea isteric flash-uri, ca să se dea la o parte. Ce coşmar, vă daţi seama? Păi, dacă nu mai ai cui să-i dai flash-uri, practic nu mai ai de ce să mai trăieşti, nu? Şi, dacă nu mai ai şansa să ajungi la semafor cu 0,00000000001 secunde înaintea celorlalţi, care mai e sensul tău pe-această lume?

MIHAI:

IUBITO, TE ROG SĂ NU MI LAŞI SEMNE DE CIRCULAŢIE!

Pentru că la Şcoala de Şoferi nu se dau coroniţe, nu se împart cutii de bomboane ca premii, pentru că nu sunt facultăţi de şoferi, maştere, doctorate, cariere universitare cu care că se poate lăuda maică-sa în bloc, femeia are interes zero când vine vorba de condus maşini. Nu e motivată, nu se simte femeie.

La fel cum au nevoie în familie sau într-o relaţie să li se spună că sunt iubite, apreciate, stimate, extraordinare, la fel şi în trafic femeile simt nevoia ca, din când în când, să fie oprite de un filtru de poliţie care să le pupe puţin în fund. Gen:

— Vai, doamna X-uleasca, nici nu ştiţi cât de mult apreciem cum conduceţi! Doar despre dumneavoastră se vorbeşte la noi în secţie de dimineaţa până seara. Mare onoare ne faceţi nouă, poliţiştilor de la Circulaţie, să vă avem printre noi! Şi-acum, vă rugăm să daţi puţin mai în faţă, că aţi oprit deasupra colegului nostru!

Femeia vrea să fie apreciată, să i se spună când e bună, să comunici cu ea, s-o alinţi, să-i zici că e specială. Cred că de-aici vin toate rahaturile pe care le face ea în

trafic. Nu se simte apreciată.

Dacă în momentul în care ar da prioritate, ar apărea un poliţist de după colţ cu un buchet de flori care i-ar şopti cu vocea gâlgâind de lacrimi Tu *însemni totul pentru secţia 2! Până să te cunoaştem pe tine eram doar o adunătură de poliţişti golani!* atunci totul s-ar schimba.

Dacă nu ai vreme să scoţi poliţişti pe stradă ca să le mulţumească, cum şi-ar dori ele, atunci măcar lasă-le din loc în loc, unde e un semn de circulaţie mai greu de înţeles, o sumă de bani din care să-şi cumpere ceva frumos.

MIHAI:

O PLIMBERICĂ!

E o zi frumoasă de primăvară, razele soarelui se joacă în cataramele D & G ale cocălăriţelor, în aer pluteşte parfumul copacilor înfloriţi şi al părului ars cu placa.

Ai fost smuls dintr-o lungă trezire a dimineţii de sâmbătă şi scos afară, în aer curat şi cântec de păsărele, ca un câine. Soarele, superb altfel, îţi înfige scobitori în pupile. Plimbare.

— Uite-o pe aia! zice ea.

— Nu, nu mă uit la curul ei! spui tu din instinct. Şi chiar nu te uitai, doar dacă curul ăleia nu era cumva o pată mare şi neagră care ţi se aşternuse peste ochii înlăcrimaţi şi care te împiedica să vezi ceva.

— Altceva voiam să spun! Aia are curul mai mare decât al meu?

— Aaa, da, mult mai mare!

— Nu zici doar aşa?

— Nuuu! Ce, nu-ţi spuneam dacă era altfel?… îţi spuneam.

Plimbarea continuă. Un ceai la o terasă şi doi biscuiţi pe o farfurioară n-au cum să nu-ţi schimbe viaţa. Şi ţi-o schimbă. Mai exact, e prima oară când te simţi un

pensionar ieşit să-şi ia micul dejun pe aleile staţiunii Amara.

Vreo jumătate de oră staţi în faţa unor vitrine. Desluşeşti că ar fi vorba de o librărie. Ah, ce bine ar fi să poţi vedea şi să dispară şi mahmureala asta. După ce se uită şi se tot uită la titluri, spune:

— Corina asta chiar e proastă! Uită-te şi tu cum m-a luat pe partea dreaptă! Clar că-n partea asta e mai lung. Nu mă mai duc la salonul ăla niciodată.

Plimbarea continuă. Încă nu vezi nimic, dar, după mirosul de ziduri îmbibate de pişat, îţi dai seama că aţi ajuns în Centrul Vechi. Te ia frigul, vezi gangurile întunecate, oamenii aceia mici şi negri… Of, te gândeşti că ai să mori! Dar vocea ei caldă te aduce înapoi:

— Să nu uităm să trecem pe la Real să facem nişte cumpărături. Dar când terminăm plimbarea, pe la cinci, şase!

SIMONA:

O PLIMBERE DE NEUITAT

Mai ţineţi minte reclama aia cu stăpânul care îşi anunţa câinele că urmează o plimbare, iar câinele repeta cu voce zglobie „Plimbare?”, după care ţâşnea pe uşă fericit? Ei bine, era un câine de sex F. Dacă ar fi fost de sex M, „Plimbare?” ar fi fost spus cu voce devastată, ca de-nmormântare, şi, în loc să iasă pe uşă, s-ar fi târât, schelălăind, să se ascundă sub pat.

Pentru bărbaţi, tot ce nu înseamnă petrecerea timpului liber într-o cârciumă puturoasă e iadul pe pământ. De altfel, asta li se şi întâmplă atunci când ajung în iadul cel adevărat: în loc să fie băgaţi în cazane cu smoală clocotită, sunt puşi să se plimbe pe o pajişte însorită, în zumzet de albinuţe, zbor de fluturi şi miros de zambile, narcise şi toporaşi. Pedeapsă mai mare nici că există. Se plimbă săracii de colo-colo, cu nişte feţe îndurerate şi schingiuite, mai dau cu bocancul într-un toporaş, mai trag câte-o flegmă pe o zambilă, şi, de câte ori îi atinge aripa unui fluture, urlă de zici că tocmai li s-a scos ochiul cu penseta.

De partea cealaltă, raiul masculin arată ca o bombă sordidă. E întuneric şi fum să-l tai cu satârul, pute a

mahorcă şi a alcool, a vomă şi a pipilică, iar mesele sunt burduşite de bărbaţi beţi, care toarnă în ei pahar după pahar şi vorbesc toţi deodată, stropindu-se cu bale.

Revenind la lumea reală, aţi observat că, dacă mergi în parc (mai ales acum, că a venit primăvara), pare că s-a convertit toată lumea la islamism? în realitate, doar au ieşit multe cupluri la aer, iar ei, domnii, pur şi simplu nu cunosc noţiunea de „pas de plimbare”.

SIMONA:

IDEI TÂMPITE ÎN DIALOG

Ştiţi tabloul lui Camil Ressu, „Cosaşi odihnindu-se”, da? Aţi observat că în el sunt patru bărbaţi care se odihnesc şi o femeie care le cară merinde şi apă, nu? Ei, bine, aşa e şi-n viaţă. Ele cu treabă non-stop, ei cu odih… ei cu munca grea, urmată de odihnă. Ce nu se-aude din tablou e conversaţia dintre doamna cu merindele şi unul dintre cosaşi, soţul dumneaei:

— Auzi, iubito, ce-ar fi să mergem noi într-o mică vacanţă, pe lună?

— Într-o mică vacanţă?

— Da. Facem plajă, baie, scufundări, mâncăm bunătăţi!

— Plajă, baie, scufundări?

— Da.

— Pe lună?

— Daaa.

— Noi suntem nişte ţărani într-un tablou, nu ştiu dacă realizezi asta. Nu avem cum să facem toate tâmpeniile care-ţi trec ţie prin cap. O dată, pentru că ţăranii nu merg la scufundări, apoi pentru că nu putem pleca nicăieri. Tre’ să rămânem aici, în tablou.

— Eşti culmea! Orice ţi-aş propune nu-ţi convine.

Are dreptate el. Aşa e şi-n viaţă. Ei au tot timpul idei, cu care ele, zgripţuroaicele prozaice, nu sunt de acord:

— Iubito, mi-a venit o idee genială. Ce-ar fi să vindem tot şi să plecăm într-o croazieră de cel puţin un an, prin toată lumea?

— Nu avem nici după ce bea apă. Ce să vindem?

— Casă, maşina, iahtul…

— Dar nu avem casă, maşină şi iaht.

— Da, sigur! Niciodată nu zici şi tu „da” la o idee de-a mea.

— Stăm cu chirie într-o garsonieră din Rahova.

— Totul îţi pute!

— Nu chiar totul, doar şosetele tale. Du-te şi pune-le în coşul de rufe!

Practic, femeile nu există decât ca să le taie lor, bărbaţilor, aripile. Ca să le amintească mereu că ideile lor sunt irealizabile, fanteziste şi proaste şi să-i pună să-şi schimbe şosetele.

MIHAI:

RĂZBOI ŞI TACE

Dacă Dostoievski i-ar fi spus nevesti-sii că vrea să scrie un roman despre un student care omoară două babe, ar fi avut parte de o imagine superbă: doi ochi daţi peste cap, una bucată pufăială subtilă şi foarte sugestivă, precum şi un „Mda…” prelung, faţă de care ziua de post ar fi avut prestanţa unui penis de japonez pe lângă unul de afro-american. Şi probabil că lui Mihail Feodorovici i-ar fi venit atunci ideea genială a unui roman despre o femeie care-şi susţine bărbatul în tot şi-n toate. Probabil că-n mijloc ar sta tot crima.

Nevasta lui Steve Jobs a aflat de compania Apple de la televizor.

— Steve, firma asta e cumva a ta?

— Da, într-un fel…

— În ce fel?

— În sensul că eu am făcut-o şi e a mea.

— Aha, am înţeles. Dacă vrei, să ştii că te pot ajuta cu nişte idei.

— Cum să nu, da.

Şi după asta, la câteva luni, au divorţat.

Femeia are două feluri de-a fi alături de bărbat când

acesta vrea să facă ceva.

Primul:

— Eu zic să te ţii de serviciu!

Al doilea:

— Aaa, da, foarte bună ideea, dar fii atent cum ar trebui s-o faci, dacă vrei să aibă succes!

Nevasta e colegul ăla de la muncă pe care-l auzi mereu zicând: „S-a mai făcut!” sau „Chiar ieri am citit despre asta ceva!” sau „Era Beligan mic când ideea asta era socotită depăşită”.

Poate că şi căsniciile ar avea mai multe şanse de reuşită, dacă femeia ar afla că te-ai căsătorit cu ea mai pe la bătrâneţe.

MIHAI:

FUMATUL DĂUNEAZĂ GRAV SENINĂTĂŢII!

De multe ori, în apartament, se strâng nori negri, mici tornade se înfiripă pe rafturile bibliotecii, ridicând praful de pe cărţile cu diete, un aer rece adie când ea trece dintr-o parte în alta fără scop şi fulgere minuscule îi nasc, în mişcare, pliurile electrizate ale fustei.

— Mai fumezi? zice ea.

Acesta a fost primul tunet. Ai putea să zici „nu”, deşi încă fumegă în scrumiera de la bucătărie ţigara stinsă cu un minut în urmă. Aşa că nu faci decât s-o priveşti la fel cum îşi priveşte un câine stăpânul. Ştii foarte bine că va urma o corecţie, că vei fi bătut cu ziarul peste bot.

— Tu chiar nu te gândeşti la mine deloc? Vrei să faci cancer? Vrei să mori?

De-ar fi lucrurile atât de uşoare pe cât le prezintă. Dar nici asta nu poţi să-i spui.

— Nu mi-ai promis că de la întâi ianuarie nu mai pui ţigară în gură?

E 15 iunie. Deja plouă de-a binelea, stihiile naturii umane feminine s-au dezlănţuit. Câinele e singur în mijlocul câmpiei şi, pe o distanţă de câţiva kilometri, nu e niciun copac sub care să se adăpostească.

— Cum să facem noi un copil dacă tu tragi ţigară de la ţigară? La copilul ăla nu te gândeşti? Să crească fără tată…

Te pui jos, faci pe mortul, cum, de altfel, se şi arată perspectivele şi speri că fulgerul nu te va lovi.

Mai departe, buletinul meteo decurge cât se poate de logic: eşti un om fără inimă, nu-ţi pasă, ai minţit-o atâta timp, aşadar despărţire, of, singurătatea ei care va să vină! Se trântesc uşile, viitorul sumbru se revarsă, torentul de vorbe grele îşi iese din matcă. Din respect pentru fenomenul meteo închizi televizorul, deşi Ronaldo tocmai scăpase singur pe poartă. E linişte totală.

— Ştii cât te iubesc! Ştii că îţi spun asta pentru că te iubesc atât de mult şi fără tine nimic nu contează.

Tu taci în continuare. Vine lângă tine şi zice:

— Hai la bucătărie să tragem o ţigară, să bem un pahar de vin şi să ne calmăm.

SIMONA:

REPARATOR 2:
ZIUA JUDECĂŢII

Acum 8 ani, 5 luni, 17 zile şi 2 ore, într-o frumoasă după-amiază de mai, ai rămas cu clanţa de la baie în mână. Astăzi, el s-a hotărât, în sfârşit, s-o repare. Mă rog, poate l-a ajutat şi faptul că i-a căzut pe picior nicovala de 40 kile cu care obişnuiaţi să proptiţi uşa, dar nu mai contează. Bine că s-a hotărât.

— Să te dai din drumul meu, zice, că vreau să repar clanţa aia.

Are un aer de samurai care se pregăteşte să spintece cu sabia un fir de păr, iar de pe fruntea încruntată îi picură deja broboane de transpiraţie. Te dai din drumul lui. Atmosfera devine densă şi clisoasă, ca o marmeladă transparentă. În imaginaţie (ca să nu deranjezi!), te arunci în genunchi în faţa unei icoane şi pupi în neştire podeaua, repetând ca o nebună: „Doamne, îţi mulţumesc că mi-ai ascultat rugăciunile, Doamne îţi mulţumesc că mi-ai ascultat rugăciunile.

Dacă o să mai am vreodată un copil, îţi promit că, în semn de mulţumire, o să-l cheme Clanţă*”.

În timpul ăsta, el şi-a cărat trusa de scule lângă uşa

bolnavă şi a început să meşterească. E o trusă ultraperformantă pe care şi-a cumpărat-o special pentru acest eveniment. Lucrează cu mişcări fine, de chirurg. Priveşti ţinându-ţi respiraţia şi îţi promiţi că, atunci când o să fii bătrână şi o să ai cataractă, o să-l rogi să te opereze el, la voi în bucătărie. Scule are, mâini de aur are, nu-i mai trebuie altceva. Au trecut 7 ore de când lucrează. Nu ai cum să te duci la baie, aşa că îţi dai drumul pe tine, iar de mâncat, mănânci nişte prezervative cu gust de căpşuni găsite în noptieră. În liniştea adâncă se aude primul pufăit. Apoi, natura umană masculină se dezlănţuie.

— Băga-mi-aş…(*^^% în ea de clanţă, &(*(&*^%% $#, că nu pot s-o repar.

Urmează un zgomot de şurubelniţă trântită pe gresie, iar samuraiul-chirurg se întoarce spre tine cu ochii scăpărând:

— Numai din cauza ta se întâmplă toate astea, că tu ai stricat-o.

Dacă nu te-ai fi scăpat deja în pantaloni, s-ar fi întâmplat acum.

SIMONA:

CARTEA SFÂNTĂ DE REŢETE

Bărbaţii se împart azi în două categorii: ăia care agaţă, pentru că sunt mari bucătari (motocicliştii de ieri), şi ăia care vor să devină bucătari (foştii tocilari), ca să agaţe sau să impresioneze ce au agăţat deja. De primii nu vorbim, că nu suntem toate soţia lui Jamie Oliver, dar asupra celei de-a doua categorii ne vom opri un pic, să o urmărim la cratiţă.

Bărbatul, atunci când execută o reţetă, e ca manechinele pe care le torturează Bote în emisiunea „Next Top Model”. Aşa cum manechina lui Bote nu mişcă-n front atunci când i se cere să pozeze senzual cu curul într-un lighean cu peştişori piranha şi cu capul într-o găleată cu lipitori, nici bărbatul nu crâcneşte în faţa unei reţete tipărite. Dacă reţeta-i zice să pună 12 kile de lapte de cocos şi o cadă de apă la o cană de orez, el atâta pune. Păi, cine-i el să se îndoiască de corectitudinea reţetei? Cine-i el să treacă ceea ce tocmai execută prin filtrul propriei inteligenţe? Cine-i el să-şi pună previzibila întrebare: „Băi, dar eu nu trebuia să fac aici un curry în plm? De ce plm arată şi are gust de spălătură de vase? Plm, nu cumva reţeta asta e GREŞITĂ?”

Dac-aş fi scriitoare de cărţi de bucate, jur că m-aş folosi de această slăbiciune. Aş scrie, pentru domni, numai reţete care ar suna cam aşa: „Se amestecă făina cu zahărul şi cu untul. Se sună amanta şi i se spune «Totul s-a terminat, îmi iubesc soţia, să nu mă mai cauţi», după care i se închide telefonul şi i se şterge numărul. Separat, se bat spumă patru ouă. Se duce gunoiul zilnic şi se lasă capacul la W.C. de fiecare dată după ce facem pipi. Se încorporează ouăle în aluat. Nu se mai pierde niciodată vremea cu băieţii la bere. Se adaugă o ceaşcă de fructe de pădure. I se predau soţiei portofelul şi toate cârdurile. Se dă totul la cuptor, la foc mic. timp de 30 de minute”. Mamă. mamă. numai prăjituri perfecte ar ieşi!

MIHAI:

ÎN CARUL CU BOI SAU ÎN CARUL CU BIO?

Fără McDonald’s, KFC şi Subway, în câţiva ani, pământul ar deveni un cuib de lesbiene. Studiile arată, fără să fie făcute, că rata mortalităţii la bărbaţii femeilor vegane este de 100%, iar la bărbaţii care trec pe reţete Montignac sau Dukan este de 120%. De obicei, bărbatul femeii care găteşte fără foc moare băgându-şi „din greşeală” o spatulă în gât. Era spatula cu care dormea în pat de câţiva ani, de când visa că-l atacă noaptea, în somn, blenderul şi de când mânca numai friptură de oregano, rasol de mei, cotlet de rucola împănat cu o mână de afine. Toate acestea se bagă la cuptor, dar cuptorul trebuie să fie oprit. Se bagă la cuptor doar ca să nu le vadă câinele, că iar borăşte trei zile prin toată casa.

Bancul cu cele 70 de lucruri pe care le face o blondă le place bărbaţilor nu pentru 69-le acela, ci pentru că aud, în sfârşit, că există femei care mai fac cartofi prăjiţi.

Cartoful prăjit, pentru gagicile informate din ziua de azi, este îngerul întunericului, e Belzebut, e Sarsailă, e Scaraoţchi. Nu puţine sunt femeile care şi-ar duce bărbaţii la preotul nutriţionist să scoată cartoful din el.

— E posedat, părinte-nutriţionist, câteodată face

spumă de ulei la gură, şi e ulei rafinat, în care cred că s-au mai prăjit înainte nişte chestii!

Femeile nu înţeleg nici acum de ce Marilyn Monroe s-a sinucis băgând în ea un tub de pastile când ar fi putut să înghită un pumn de cartofi prăjiţi de la Mac.

Chestia aia cu „Eşti ceea ce mănânci”, scoasă probabil de gagici, n-ar trebui să aibă niciun efect. Mai bine să te strige lumea pe stradă „Porcule” sau „Vită”, decât „Mei”, „Quinoa” sau „Oregano”.

MIHAI:

ARTA CERE SACRILEGII

Dacă Dumnezeu avea nevastă, Creaţia nu ar fi fost terminată nici azi. Şi se lăsa şi cu ceva violenţă domestică divină.

— Nevastă, m-am gândit să creez lumea! zice el, bucuros nevoie mare că, iată, ajuns la bătrâneţe, cu barba albă, a clocit în sfârşit o idee mişto. Ce va zice ea?

— Dacă tu crezi că asta ne trebuie nouă acuma… Mă rog… oricum, să ştii că eu te susţin.

A doua zi de dimineaţă, Dumnezeu se trezeşte primul şi, până să facă ochi nevastă-sa, creează cerul, pământul, trage lumină, o separă de întuneric, iar pe întuneric îl numeşte Zăbrăuţi.

Se trezeşte şi nevastă-sa.

— Aăă, ce zici? îi arată Dumnezeu ce-a făcut, mândru nevoie mare.

— Mda, mişto, dar mi se pare că am mai văzut asta undeva, parcă am citit pe net că s-a mai făcut. Oricum, să ştii că te susţin, dar adună şi tu resturile astea de pământ de prin casă, că doar n-o să adun eu după tine, că aşa faci mereu, întinzi toate astea pe-aici, că le adună proasta…

A doua zi, Dumnezeu s-a trezit şi mai devreme, a dat

cu mătura la bancul de lucru şi s-a pus din nou la treabă. A făcut o întindere prin mijlocul apelor, care a despărţit apele de ape. După asta a ieşit pe balcon la o pauză de ţigară. Când s-a întors în cameră, i-a arătat soţiei.

— Ăă, tare, nu?

— Mda!… dar dacă tot ai despărţit apele de ape, nu te-ai gândit să le faci pe unele apă caldă şi pe altele apă rece? Că m-am săturat să spăl numai cu apă rece. Dar să ştii că eu te susţin…

În a treia zi, cu nervii vraişte, Dumnezeu nici nu s-a mai culcat. A aşteptat până a adormit nevasta şi s-a apucat de treabă. A strâns la un loc apele care erau dedesubtul cerului (cu mopul, cel mai probabil), ca să se arate uscatul. Apoi şi-a jurat: Ca mine să păţească cine-o mai sta pe uscat. Şi n-a mai stat pe uscat, şi-a deschis o bere, apoi un vin, după care a trecut pe tării.

Dar Dumnezeu nu a avut nevastă. Nu că ea nu l-ar fi susţinut!

SIMONA:

LA SÂRME, CU FRUNZE ŞI FLORI!

Practic, lumea asta e aşa cum e, tocmai pentru că Dumnezeu n-a avut nevastă. Dacă avea, îl dădea la o parte, punea ea mâna şi-o făcea şi n-ar mai fi ieşit aşa dezordonată. De exemplu, formele de relief n-ar fi fost împrăştiate aiurea peste tot. Ar fi pus munţii la munţi, câmpiile la câmpii şi canioanele la canioane. Mările şi oceanele ar fi stat pe raftul cu mări şi oceane, iar vulcanii nu ar fi erupt niciodată, pentru că soţia lui Doamne-Doamne ar fi avut mereu grijă să închidă gazele înainte de a pleca de-acasă.

Bărbatul – ca să revenim pe pământ – este cel care a inventat conceptul „Lasă, bă, că merge şi-aşa”. Se întâmplă, de exemplu, să vină beat de la cârciumă şi să nu poată să meargă, în loc să se oprească şi să mai încerce peste câteva zile, el îşi strigă „Lasă, bă, că merg şi-aşa” şi continuă să se deplaseze în patru labe, până în primul şanţ. La fel procedează şi dacă are de reparat un robinet. Decretează că „merge şi-aşa” şi îl leagă c-o sârmă (sau în ordinea inversă). Pentru că da, tot bărbatul e cel care-a inventat sârma, după care nu s-a mai despărţit niciodată de ea. Unul dintre motivele pentru care refuză vehement

să meargă la doctor e faptul că nutreşte în secret convingerea că se poate repara singur, c-o sârmă.

În schimb, verigheta a fost inventată de o femeie deşteaptă.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? l-a întrebat ea pe bărbatul iubit.

— Nu, că o să mă pui să duc gunoiul.

— Dar dacă-ţi pun pe deget o sârmuliţă de-asta aurită?

— Cum ar veni. mă legi de tine c-o sârmuliţă?

— Îhî…

— Da, vreau.

SIMONA:

POLIGA... NGNAM STYLE

Bărbaţii pretind că sunt programaţi genetic pentru poligamie, drept care nu fac decât să viseze cum ar fi să aibă voie, oficial, să se căsătorească c-un harem.

Dac-ar fi după mine, mâine aş legaliza treaba, ca să vadă oamenii cum e şi să înceapă să ţipe singuri că nu mai vor. Să ne imaginăm o zi din viaţa lui Gigel – posesorul de harem.

Ora 8: „Mmmm, iubiii", „Pişicel, dormi?", „Ahhh, gândăcel...", „Tăuraşuleee!", „Rrrrrr..." De la atâta gălăgie, Gigel se trezeşte într-un final. În jurul lui, cele 40 de soţii torc ca pisicile, se întind, îl alintă, îl strigă, iar într-un final, îl anunţă în cor că vor să le ţină un pic în braţe.

Ora 10: Gigel a terminat cu ţinutul în braţe şi e deja epuizat. În mod normal, o asemenea activitate se poate lăsa cu puţin sex, dar când la coadă sunt 40 de femei care tropăie nervoase şi strigă „Daţi puţin ţinut în braţe să ajungă la toată lumea", nu-ţi mai arde de-aşa ceva.

Ora 11: Gigel vomită, ca să intre-n el şi cel de-al 40-lea mic dejun. Apoi, cu ficatul umflat de la atâtea omlete, vrea să se târască la serviciu, dar se întoarce de la uşă, pentru că aude plânsele pe mai multe voci.

Ora 12: Gigel consolează deja de o oră haremul, care e în supercrize pentru că nu mai are deloc-deloc cu ce să se-mbrace.

Ora 13: Gigel a ajuns la birou, unde munceşte pentru bunăstarea familiei. Din 5 în 5 minute îi sună telefonul, cu întrebări ca „Mă mai iubeşti?” şi „Ce vrei să mănânci diseară?"

Ora 20: Gigel se întoarce acasă, nu înainte de a fi făcut nişte cumpărături. Cară, pe scări, echivalentul a 8 frigidere, după care îşi sărută de bun venit toate soţiile, în timp ce răspunde la un tir de întrebări: „Iar ai umblat fără fes?”, „Ai mâncat ceva azi sau iar ai stat flămând ca un câine?”, „Ai plătit întreţinerea?”, „Mi-ai adus ceva bun?”

Ora 3 noaptea: După ce a mâncat şi a lăudat toate cele 40 de cine, a spălat vasele, a dus cele 40 de găleţi de gunoi şi a făcut dragoste (pe rând!) cu toate cele 40 de soţii, Gigel cade, leşinat, într-un somn adânc.

Aud? Nu e mai bine să ai o singură soţie căreia să-i fii foarte, foarte, FOARTE fidel?

MIHAI:

MIC TRATAT DESPRE ORGANIZAREA IDEALĂ A FAMILIEI

Dacă ai avea 40 de neveste, în primul rând că nici nu te-ai trezi la ora 8. Ai pune-o pe una dintre ele să se trezească în locul tău.

Tu stai în pat, sub plapumă, cu iPad-ul, până pe la 12. Evident, bagi un NFS, Facebook şi te uiţi la pornache.

Trebuie spus că cele patruzeci de neveste ţi le alegi după cum vezi tu organizarea perfectă a unei familii aşa de numeroase. Astfel: ai vreo 20 de neveste de carne. Mă rog, carne, ţâţe, fund. Pentru asta le creşti, asta dau ele la casa omului, adică la casa ta.

Apoi, nu cred că poţi fi atât de inconştient să te şi angajezi undeva când 20 dintre nevestele tale, celelalte 20, ar fi nişte corporatiste urâţele foc, cu monosprânceană şi păr pe picioare ca Yeti. Pe-astea le creşti pentru bani. Le întâlneşti doar când te căsătoreşti cu ele şi când primesc cardul pe care le bagă salariul, apoi gata. Când ele pleacă la muncă, tu dormi, iar când ele se întorc de la corporaţie, tu eşti deja mort, pentru că între timp au trecut două sute de ani. Angajezi pe cineva care să stea de vorbă cu ele la telefon din când în când, că unele-ţi mai mor de surmenaj

şi trebuie să le înlocuieşti. În rest, cardurile sunt la tine.

Dar să construim mai departe familia ideală. Din alea 20 de femei cu care rămâi acasă, e foarte probabil ca una să te şi iubească. Statistic, ai şansa asta. Pe-aia o pui la bucătărie şi la spălat şi, când o vezi că vrea să se odihnească puţin, îi faci câţiva copii. Va fi foarte fericită, cel puţin trei-patru ani, până se prinde de ţeapă.

Şi rămâi cu 19 bucăţi cu care, teoretic, ai zice că nu ai ce să faci. Nu-i chiar aşa, pentru că astea au şi ele prietene, colege de shopping. Şansele ca printre ele să fie şi bagaboante sunt destul de mari.

MIHAI:

DACĂ TĂCEAI, PSIHOLOG RĂMÂNEAI

Dacă vezi o femeie care se sinucide într-un mod mai special, ca să nu zic greşit – să-şi înţepe venele cu furculiţa, deşi are un cuţit la îndemână –, nu face greşeala să-i spui cum i-ar fi mai uşor, mai bine. Se va uita la tine cu un colorit vânăt şi te va pune să faci treaba aia, pe motiv că dai indicaţii, că faci pe deşteptul. Orice observaţie făcută unei femei ţi se întoarce direct în bot.

O vezi că încearcă să bată un cui în perete cu vaza de sticlă, las-o în pace. Tot e bine că a scos florile şi a aruncat apa. A spart vaza şi a început să bată cuiul cu borcanele de gem, cu gem în ele, muşcă-ţi limba, dacă e nevoie chiar mestec-o şi înghite-o, dar nu scoate nicio vorbă. Nu va considera că vrei s-o ajuţi, ci că o faci special, doar ca s-o enervezi pe ea.

Iar dacă tot eşti atât de deştept încât te dă know-how-ul afară din casă, de ce ai aşteptat până s-a apucat ea să facă, de ce n-ai pus tu mâna?

Îmi şi imaginez cum ar fi să spargi o bancă împreună cu o femeie (cele câteva filme din domeniu sunt nişte SF-uri de mâna a paişpea care nu au nicio legătură cu realitatea). Nu mai zic cât i-ar lua să-şi găsească o cagulă

care să-i stea bine – i-ai explica în zadar că ideea e ca nimeni să nu o recunoască, nu ca a doua zi s-o laude revistele ce mişto a ieşit îmbrăcată pe camerele de luat vederi. Păi nu ai putea să-i faci nicio observaţie cum că nu ţine bine pistolul sau că te-a împuşcat, din greşeală, pe tine. Probabil că în secunda doi îţi aruncă în cap cu pistolul şi-o auzi: „ia să te văd, dragă, pe tine cum tragi cu pistolul! Ia jefuieşte tu singur banca asta, dacă eşti aşa de deştept!” Când ieşi cu sacii cu bani din bancă, să nu te miri dacă chiar atunci îţi demarează de sub nas cu maşina: „Cheamă-ţi un taxi, Einstein!”

SIMONA:

BĂRBAŢII SUNT CALMI ŞI DORNICI SĂ ÎNVEŢE

Dacă vezi un bărbat că îşi prăjeşte ouăle cu tot cu coajă, că îi pune copilului pampersul în cap, că spală câinele cu Domestos, WC-ul cu câinele şi pe el însuşi cu crema ta de ochi (din tubuleţul ăla minuscul, pe care-ai dat 100 de euro!!), nu ezita să fi spui că procedează greşit. Nu se va enerva deloc şi nu-ţi va arunca cu rodul iubirii voastre în cap, invitându-te să-l schimbi tu, dacă eşti aşa deşteaptă. Îţi va asculta toate explicaţiile cu un calm desăvârşit şi cu un interes nedisimulat faţă de vrăbiuţele care se vor hârjoni taman atunci în copacul din faţa geamului vostru.

Va urmări apoi demonstraţia de schimbare a pamperşilor celui mic, cu o vie dorinţă de cunoaştere şi ochii aburiţi de plictiseală. În timp ce tu îi explici că bebeluşul face pipi şi caca pe fund, nu pe cap, prin urmare e logic să-i acoperi cu scutecul absorbant zona prin care elimină excrementele, o să murmure în surdină, doar pentru el, „1223, 1224, 1225, 1226, 1227, 1228…" Nu te speria, numără scamele de pe covor, însă asta nu-l face să fie mai puţin concentrat asupra discuţiei.

Îi vei ţine apoi seminarul intitulat „Cu ce NU mai spălăm câinele”, în cadrul căruia îi vei prezenta toate substanţele existente în baie, cu care NU trebuie îmbăiat animalul: spirt medicinal, acetonă, demachiant, tonic pentru faţă, fixativ, ceară de epilat, Mr. Musculo, after-shave, ojă etc. Te va urmări cu sufletul la gură, frisonând de curiozitate şi sforăind încetişor, cu capul rezemat de suportul de hârtie igienică. Nici vorbă să arunce câinele în budă şi să tragă apa după el, zbierând „Du-te şi caută-ţi-l, să ţi-l speli singură, Marie Curie!”, cum ai fi făcut tu, de exemplu, dacă, prin absurd, incapabilă fiind să faci conexiuni logice elementare, te-ai fi aflat în locul lui.

Iar, când o să vii acasă şi o să găseşti copilul cu ambele mânuţe înfăşurate într-un scutecel pufos, vei şti că a şi învăţat ceva din toate cele ce i-ai arătat: că pampersul nu se pune pe cap.

SIMONA:

BĂRBATUL NU AUDE, DAR LE POTRIVEŞTE GREŞIT

Urechea medie a fiinţei umane e compusă din ciocănaş, nicovală şi scăriţă. La femeie, acestea trei fac să funcţioneze simţul auzului. La bărbat, singurul care ar putea folosi la ceva e ciocănarul. Ala cu care-ţi vine să-i dai în cap, când doarme, de nervi că nu aude niciodată ce-i spui. Pentru că nu ascultă. Urechea bărbatului e un fel de iPhone, care se strică încă din primele luni de garanţie, iar bărbatul însuşi e un fel de Siri, care atunci când ascultă, nu aude, iar când aude, nu-nţelege.

Înainte de a se prefacă că moare, Julieta a avut o discuţie cu Romeo:

— Vezi că o să beau o poţiune şi o să par moartă, ca să nu mă mai mărite tata cu boul ăla de Paris.

— Îhî, a răspuns Romeo cu ochii-n televizor.

— Mă asculţi? Eşti atent?

— Îhî…

— Ce am zis?

— Că vrei să te duc la Paris.

— NU, ROMEO, AM ZIS CĂ O SĂ BEAU O POŢIUNE ŞI O SĂ PAR MOARTĂ!!! Ca să nu mă mărite tata cu Paris.

— Îhî…

— Iar tu tre’ să mă răpeşti şi să mă duci departe. M-ai înţeles?

— Îhî…

— Concentrează-te, e foarte important!

— Da, mă, ce-ai? Am înţeles.

— Ce-ai înţeles?

— E, na, asta-i bună acuma, mă pui să repet ca un papagal.

— Bineee. Deci n-o să fiu moartă, iar tu mă răpeşti.

— Mai zi-mi acelaşi lucru de 20 de ori, vrei?

— Biineee, nu-ţi mai zic… Hai, te-am pupat. Deci o să fiu vie şi adormită, da? Ai grijă să nu crezi că am dat colţul, să intri în panică şi să te omori ca prostu’.

— Mamă, ce pisăloagă eşti! Paaa!

— Vie şi adormită. Pa!

Ce-a urmat ştiţi…

Nu-i aşa că, atunci când vorbiţi la telefon, auziţi în fundal clinchet de cercei şi parcă vă vine şi niţel miros de parfum? E pentru că la SRI, la departamentul Ascultare, sunt numai femei. Sexul frumos are auzul atât de fin, încât infractorii ar trebui urmăriţi nu doar cu câini care miros urmele, ci şi cu femei care le aud.

MIHAI:

CRONICARUL GARGARĂ URECHE

De multe ori, după ce femeia pune o întrebare, bărbatul tace. În timpul acesta – trei miimi de secunde, cât are ea răbdare să aştepte răspunsul – e linişte. Aude şi el din nou, după ore ore şi ore de comunicare conjugală, sunetele vieţii. Aude ţiganii în stradă urlând după fier vechi, aude vecinul cu bormaşina, aude glasurile cristaline ale copiilor înjurându-l pe-un moş care Le-a tăiat mingea şi le-a otrăvit pisicile de la scară. Se gândeşte că pe lumea asta mai sunt şi dimineţi, şi păsări, şi atâtea altele, nu doar vocea aia continuă, interminabilă, precum calea ferată Moscova-Vladivostok.

Aţi observat că, la un moment dat, se opreşte din vorbit zicând „Ia, taci puţin!”, deşi singura gălăgie pe care o făceai era să dai din cap aprobator şi mecanic, cum dădeau căţeii ăia de pluş din Daciile comuniste. Preţ de câteva secunde, beleşte timpanele transformându-se într-o suricată de apartament.

— Cee? întrebi.

— Nimic, mi s-a părut.

— Ce?

— Că au început americanii bombardamentele în Siria.

— Aa, se aude la televizorul vecinilor.

— Eh, rahat, televizorul vecinilor… Ce crezi, dragă, că nu aud până-n Siria?

E momentul acela al nopţii când crezi că a adormit. Eşti în sufragerie, ţi-ai pus un film cu un criminal în serie, super-tare! Şi, totuşi, parcă-ţi lipseşte ceva.

— Sper că nu te-apuci acum de mâncat chipsuri! se aude din dormitor.

— Nu, chiar nu am chef.

— Aa, şi du-te, te rog, până la bucătărie. Închide bine robinetul de apă caldă, picură ca dracu'!

— Iubito, e din film, o torturează unul pe una într-un beci, dar să ştii că e dat pe „Mute".

Dacă laşi o femeie în pădure, în câteva zile toate căprioarele merg în urma ei.

— Frate, ce urechi are tipa asta!

SIMONA:

FORŢA FIE CU STEAUA, NU CU FEMEIA!

Orice scenă tandru-încurajatoare cu un bărbat care-şi bate iubita pe umăr, încercând, în felul lui (simplu?), să-i comunice ceva – gen „Linişteşte-te, pisi, o să fie bine!”, se termină cu femeia la spital, cu umărul în atele. Orice glumiţă fizică, de tip piedică, se termină cu tibia femeii praf, cu genunchiul dislocat şi/sau cu rotula catapultată pe televizor. O ciupitură fină de obrăjor se lasă cu reconstrucţie facială, iar dacă, Doamne fereşte, ei îi rămâne un dumicat în gât şi tre’ s-o bată el pe spate, sfârşeşte, săraca, la reanimare, cu plămânii dezlipiţi, ficatul tasat, rinichii în loc de amigdale şi apendicele înfipt în inimă.

Bărbaţii au o mare dificultate în a-şi armoniza forţa fizică cu aceea a femeilor. Sunt nişte urşi mari şi stângaci care uită mereu că, dacă ne dau o labă după ceafă, în glumă, or să-şi petreacă noaptea la urgenţă, aşteptând să ne fie puse vertebrele la loc.

Asta e, de fapt, marea problemă: memoria scurtă, nu faptul că-şi exercită accidental forţa asupra noastră. Dacă ar reuşi să ţină minte că puterea lor nu e egală cu rezistenţa noastră, atunci n-ar avea fiecare la activ mai

mult de o femeie mutilată (probabil, mama). Dar uită!! Le scrii acum pe o hârtiuţă, cu mână tremurândă: „Data viitoare nu mai da aşa tare, te roog!” (ai spune-o pe gură, dar nu poţi, că ai tubul de oxigen), îţi jură plângând că n-o să mai facă, iar cu prima ocazie când te trag de urechiuşă în glumă, tre’ să te duci să-ţi pui aparat auditiv.

O să-ncepem să ne facem nişte tatuaje de neam-prost cu „ATENŢIE, FRAGIL”…

MIHAI:

VÂNĂTAIA E RUPTĂ DIN RAI

Nu există bărbat care să nu o fi auzit pe femeia de lângă el spunând despre unul, actor sau pieton, că arată bine „ca animal”. Tonul ei spune: „doar” ca animal. În sensul că „animalul” ăla nu are inteligenţa, tandreţea, profunzimea bărbatului de lângă ea. Adică tu, băiatul cu început de chelie şi sfârşit de colac de grăsime pe burtă (adevărul e că arăţi şi tu bine ca animal, doar că te asemeni prea mult cu un hipopotam).

Probabil că femeile au inventat chestia asta cu arătatul bine „ca animal”, cum am inventat noi prostia la blonde. Încă sunt brunete pe glob care cred că pe noi ne deranjează prostia blondelor sau că ar conta că blondele-s proaste. Da, ne deranjează prostia la blonde, însă exact cum ne deranjează şi la brunete: doar atunci când sunt urâte.

Aşa e şi cu femeile care plescăie când îl văd pe Banderas cum smulge hainele de pe Salma Hayek şi-o izbeşte de toţi pereţii (o urcă pe garduri, cum ar spune domnul Ioaniţoaia). Credeţi că aia n-avea oasele chisăliţă, ligamentele înnodate sau smocuri de păr lipsă? Dar ce să facă? A vrut animal…

Când vă mai învineţim cu un „Hi Five” ratat care vi se opreşte în gât, noi, bărbaţii inteligenţi, cei care vă iubim cu adevărat, nu facem altceva decât să vă deschidem ochii, să vă arătăm şi latura întunecată a acestor animale. Şi nu mă refer aici la faptul că lasă păr. Adevărate brute, pline de cruzime, care pun pariu că n-ar şti niciodată să-i spună unei femei căreia i-au apărut vergeturi sau i s-au mai lăsat ţâţele că singura frumuseţe care contează e aia interioară.

MIHAI:

FEMEILE ÎŢI POT SPUNE ŞI LAPTELE PE CARE L-AI SUPT

Printre elefanţi există o vorbă: *Frate, asta are memorie de femeie!* Elefanţii vor să spună astfel despre un coleg de specie că ţine minte evenimente din Precambrian.

E grav când o auzi: *Ştii ce zi e azi?* Tu, după ce ai citit toată noaptea cu băieţii la bibliotecă, întrebi: Oare e ziua în care, acum 600 de ani, navigatorul chinez Zheng He, în fruntea unei flote maritime de 208 vase, cu un tonaj total de peste 7.000 tone şi echipaje reunind 20.000 de oameni, pleacă într-o temerară expediţie spre Oceanul Indian? Oare se împlinesc 92 de ani de când Finlanda a devenit republică? E ziua Sfântului Ierarh Eufrasie şi nu trebuie să speli?

Nu, nimic din toate acestea. Eşti un nesuferit care nu şi-a amintit că se împlinesc doi ani şi 23 de zile de la prima noapte fără lună după Echinocţiu când i-ai spus prima oară că-ţi place cum îi stă părul. Oare cum poţi să nu-ţi aminteşti aşa ceva? Ce inimă să ai? La ce-ţi stă gândul dacă la asta nu?

Ea ştie despre tine şi de câte ori ai icnit la baie după finala Cupei României din 2004 – când ai ajuns acasă la 3

şi 27 de minute şi erai îmbrăcat într-un tricou verde pe care îl primiseşi de ziua ta de la soră-sa.

99% din memoria femeii – altfel comparabilă cu a trei Iorga şi cinci Neagu Djuvara – e ocupată cu tine şi faptele tale. În capul ei e un cărţoi cât şapte biblii pe care e lipit numele tău. Ala e dosarul acuzării. Orice mică greşeală din partea ta te face să-nţelegi că te-ai cuplat cu Corrado Cattani sau, mai grav, cu Laura Codruţa Kovesi. Ce ai făcut într-o seară nu e un caz izolat, s-a mai întâmplat cu 400 de ani în urmă când, la fel, nu ai răspuns la telefon timp de patru ore, deşi îţi spusese explicit că s-ar putea să aibă nevoie de tine ca s-o duci la spital să nască.

SIMONA:

BĂRBAŢII SE CĂSĂTORESC CA SĂ AIBĂ Şi El ŢINERE DE MINTE

Femeile au memorie bună pentru că bărbaţii nu au deloc. Că merge în mâini sau se târăşte ca omida, la întrebarea „Cât ai băut?”, răspunsul bărbatului e mereu acelaşi: „Trei beri”. Sigur, a trecut pe la el, pe sub masă, nota pe care scria „118 beri + 234 lăzi de vin + Dunărea + cascada Niagara”, dar până peste două-trei săptămâni, când ajunge acasă, la nevastă şi copil, nu mai ţine minte nimic. De-aia şi ajunge aşa târziu, că nu-şi aminteşte unde locuieşte şi mai întâi îşi caută casa pe la Moldova Nouă (unde s-a născut), pe la Craiova (unde a trăit până la 18 ani) şi, în cele din urmă, pe la Feteşti. Noroc că acolo dă de maică-sa, care-i spune unde stă.

Dacă-l rogi să plătească ratele apartamentului, îşi aminteşte de ele de-abia după evacuare. Îşi dă, brusc, o palmă peste frunte şi, cu nişte ochi atât de nevinovaţi că îţi vine să înfigi furculiţa-n ei, te întreabă: „Oare nu cumva ne-au confiscat casă, pentru că n-am plătit-o?”

Dacă-l trimiţi să ia copilul de la grădiniţă, îţi aduce altul. Nu doar că nu ştie prea bine cum arată, pentru că nu l-a văzut decât pe întuneric, dormind, dar nu ţine bine

minte nici cum îl cheamă. La întrebarea educatoarei, „Cine sunteţi şi ce doriţi?”, o să răspundă cu „Nu ştiu cine sunt, dar doresc o bere rece şi un copil. Berea o beau aici, copilul mi-l puneţi acasă, la pachet. Cum care-i al meu? Habar n-am, că nu mă pricep la d-astea. Alegeţi-mi dumneavoastră unul frumos, că văd că aveţi de unde! Să fie aşa, mai crocant şi mai rumen în obrăjori!”

Cât despre faptul că uită să vină să te ducă la spital, să naşti, e perfect normal. Cum să nu uite, din moment ce uită şi că te-a lăsat gravidă? De fiecare dată când te vede, se miră: „Ia uite ce burtă ai! Eşti balonată sau te-ai mai îngrăşat?”

SIMONA:

HAI, NOROC!
CE FACI, ZOAIE?

Pe lista scurtă de chestii scrijelite pentru eternitate în ADN-ul bărbaţilor (pe lângă „romantism”, „sensibilitate”, „dispreţ faţă de alcool”, „dezinteres faţă de ieşirile cu băieţii”, „preocupare obsesivă pentru educaţia copilului” şi „implicare pasională în gospodărie”) se află, la loc de cinste, tripleta „zoaie, scame, firimituri”. Pe scurt, ZSF.

ZSF nu are legătură nici cu educaţia, nici cu nimic altceva. Oricât de atent şi de antrenat într-ale convieţuirii ar fi un bărbat, el nu va funcţiona niciodată altfel decât ca un colector-emiţător de ZSF.

Bărbatul e, pentru scame, ce e hârtia de muşte pentru muşte. Le adună până şi-n buric. Dacă dai jos armura de pe Russell Crowe, în *Gladiatorul,* îi găseşti sigur un ghemotoc de scame imediat sub *sixpack.*

Decât să-ţi laşi jumătatea masculină să spele vase, mai bine torni o sticlă de detergent în chiuvetă şi dai drumul la robinet. Laşi să curgă până-ţi ajunge apa la nivelul gleznei şi spuma până pe la genunchi şi casa o să arate ca şi cum ar fi spălat el două farfurii.

Decât să-l laşi să-şi facă un sandvici, mai bine iei cu mâna ta nişte pâine, nişte unt şi nişte salam şi le întinzi prin toată casa. Ai grijă să ajungi cu ele până în sertarul cu chiloţi, ca să ştii măcar de ce o să te întrebe a doua zi: „Iubi, ai idee de ce am firimituri în fund?” Poţi să demontezi şi televizorul, ca să strecori nişte felii de salam în el, şi n-ar fi deloc o exagerare să presari nişte pâine şi-n faţa blocului.

Dacă veţi merge în vizită la Spitalul 9, o să întâlniţi multe paciente care nu fac altceva decât să umble de-a buşilea pe culoare, adunând compulsiv zoaie, scame şi firimituri. Sunt femei care, până să ajungă acolo, au trăit într-un mediu majoritar masculin. Soţii şi, în acelaşi timp, mame de băieţi.

MIHAL:

MIZERIA E BRĂŢARĂ DE AUR

Războaiele au fost inventate de bărbaţi ca să scape de făcut curăţenie acasă. Când apărea tanti la cinci dimineaţa în pragul dormitorului cu mânecile suflecate şi privirea aia diabolică, bărbatul secolelor trecute spunea: „Îmi pare rău, iubi, dar nu pot să particip la curăţenie, trebuie să omor nişte oameni! Tare mult aş fi vrut să

petrecem ziua şmotruind împreună ca doi porumbei… Hai, nu fi bosumflici, că-ţi aduc ceva frumos!”

Aia pufăia şi continua să se audă vorbind de pe hol cât timp ăsta îşi lua armele şi se felicita că a găsit minciuna cu războiul: „Hm, da, aşa faci mereu! Alţi bărbaţi nu mai merg toată ziua la război ca tine!”

Pe bărbat îl deranjează mizeria doar atunci când aceasta devine solul în care încep să se dezvolte alte creaturi şi noi civilizaţii. Până atunci, se simte confortabil. O scamă, un capac de bere, o gumă de mestecat… ce sunt toate acestea în raport cu ţelurile înalte, ultime, la care se gândeşte mereu bărbatul când se uită la televizor?! Fire de nisip în calea eternităţii! O jumătate de cal putrezită în mijlocul sufrageriei sub un strat de şaorme ieşite din garanţie, ei bine, da, asta e mizerie, dar o pată de cafea de pe birou care dispare la prima flegmă, scuzaţi-mă, nu e.

Toată neînţelegerea asta cu mizeria vine din faptul că femeia nu a intrat, de fapt, niciodată într-o cameră de băiat care locuieşte singur. Mizeria pe care orice gagică o găseşte în cameră la prima întâlnire sub acoperişul masculului este jegul rămas după ore de excavat, aruncat saci cu ambalaje şi curăţat pe brânci – amărâtul a stat în genunchi mai mult decât un arheolog şi, oricum, mai mult decât urmează să stea ea.

MIHAI:

DRAGA MEA, PE LÂNGĂ FAPTUL CĂ N-AI NIMIC, CE... AI?

Toate femeile nefericite sunt la fel, fiecare femeie fericită este fericită în propriul ei fel. Dar să rămânem la nefericire, căci nu cred că vreo femeie a fost vreodată fericită îndeajuns de mult timp cât să aibă vreme să şi pronunţe asta.

Dacă una-ţi dă un furtun de aspirator peste obraz, îi întorci şi obrazul celălalt. Ba chiar te pufneşte râsul. În schimb, când o întrebi dacă s-a întâmplat ceva şi nu spune nimic, dar o auzi pufăind pe holuri, pe străzi, prin cosmos, îţi vine s-o treci prin maşina de tocat. O întrebi de zece ori ce are şi-ţi dai seama că te-ai îmbârligat cu o statuie în ochii căreia se aleargă, jucăuşe, două lacrimi parşive.

Ea, adepta dialogului şi a comunicării, a prieteniei şi pălăvrăgitului, devine un sfinx cu nasul pe sus care trânteşte uşile, îndoaie clanţele şi aşază cănile pe masă de zici că vrea să le înfigă. Astfel încât tu, insensibilul şi mahmurul, să simţi că ea nu are nimic, însă un ditamai nimicul. Apropo, de obicei, nimicul o apucă pe femeie în weekend, sâmbătă de dimineaţă, motiv pentru care femeia e singura care poate să facă să pară frumoasă ziua de luni.

Şi când în sfârşit începe să i se mişte gura, afli că ce o doare cel mai tare – deşi nu are „nimic” – nu e ce s-a întâmplat (lucru pe care nu o să-l afli niciodată), ci faptul că tu nu ai văzut, nu ai simţit, nu ai vibrat la durerea sufletului ei – un pechinez călcat de o betonieră pe trecerea de pieton. Asta, asta o doare, de fapt, cel mai tare… Vrăjeală! Nu vrea decât să pompeze în tine vinovăţie, cum ai umfla roata de la bicicletă. Dacă suntem vinovaţi (ceva am făcut noi!) vrem dovezi, nu tribunale ale ochilor daţi peste cap. Dovezi! (Aaa, să nu le spuneţi asta, că încep să plângă. Asta e cel mai nasol.)

SIMONA:

„NU AM NIMIC” ÎNSEAMNĂ „MAI BINE MĂ FĂCEA MAMA LESBIANĂ”.

Când o femeie se preumblă prin univers mută ca o lebădă, trânteşte uşi cu forţa lui Nicu Vlad şi repetă ca un tonomat „Nu am nimic, nu am nimic, nu am nimic!”, atunci: 1. da, te-ai prins, chiar are ceva! şi 2. e posibil să se fi întâmplat unul dintre următoarele lucruri:

a) A trecut trenul prin sufragerie şi a deranjat raftul cu bibelouri. De ce nu are ea „nimic”, în cazul ăsta? O dată pentru că i-au fost distruse bibelourile preferate şi, apoi, pentru că foarte puţin a lipsit să te calce trenul pe cap. Dacă nu te împingea ea, în ultimul moment, din faţa locomotivei, la ora asta erai pa. De ce nu ai habar de absolut nimic din toate astea? Păi, pentru că erai prea concentrat pe meciul de la televizor, ca să mai sesizezi şi alte evenimente de importanţă minoră din jurul tău, logic.

b) A murit maică-sa şi suferă. Cum adică tu de ce nu ştii? Mai ţii minte că aţi fost ieri pe la ea şi era întinsă pe masă cu ochii-nchişi, iar tu i-ai zis „Săru mâna, mamă soacră” şi nu ţi-a răspuns? Era moartă, de-aia nu ţi-a răspuns. Iar nevastă-ta nu mai vorbeşte cu tine cam de când i-ai zis „Bă, ce bulangioaică şi maică-ta asta, am fost

la ea şi nu ne-a dat nimic de mâncare!”

c) Ai venit acasă, de la bere, ca de obicei, cu 8 ore întârziere, doar că (cu atenţia şi preocuparea faţă de familie, care te caracterizează) ai nimerit în altă casă. Doamna care trânteşte şi bufneşte şi îţi răspunde cu „Nu am nimic!” nu e soţia ta şi nu e supărată pe tine. Problema ei nu e că nu ai observat tu că ai încurcat casa şi femeia, problema ei e unde dracu’ i-o fi soţul la ora asta. Pe el e supărată, ăsta fiind, de altfel, şi motivul pentru care încă mai eşti acolo. Dacă n-ar fi în *silenzio stampa,* te-ar fi dat de mult afară, cu mătura.

SIMONA:

MAMA, BUBA!

Bărbatul e bărbat, dom'le. E lat în umeri, păros, musculos şi puternic. La începuturile omenirii, ducea singur în spate ditamai bivolul (pe care tot singur îl vânase), iar în zilele noastre, cară frigidere, taie porcul, repară prize sau montează dulapuri de la IKEA.

Bărbatul e vânător, e războinic, e brută, e fiară sălbatică. Sunt foarte puţine lucrurile în faţa cărora forţa lui se înmoaie, foarte puţine cele de care se teme. Exemplu: „Mă doare puţin în gât. Crezi că e ceva grav?" Când îţi spune asta, vânătorul din el tremură ca piftia, războinicul s-a scăpat deja în armură, iar bruta are ochii mari şi nevinovaţi, de bebe care cere biberonul, îi spui că sigur nu e grav, dar îl vezi că nu te crede. Îl vezi cum tresare la fiecare fâlfâit de perdea. „Să închidem geamul, mi-e să nu mă tragă curentul", zice…

Hercule a avut bulan că, în timpul în care-a făcut alea douăsprezece munci, nu l-a durut deloc în gâtuţ. Dacă-l durea, nu mai făcea nimic. Se trântea într-un pat, îi miorlăia pierit lu' nevastă-sa un „îmi faci şi mie un ceiuţ? Parcă am şi puţină febră!" şi aia era, ar fi trăit leul din Nemeea şi-n ziua de azi…

O răceală, o unghie ruptă, o bubiţă, o mică diaree şi animalul care căra bivoli şi frigidere e la pământ. Suferă, se poartă de colo-colo cu fineţea cu care mişti un ouţ şi se teme pentru viaţa lui cum nu s-a temut niciodată când a plecat la război.

Iar de se-ntâmplă să vadă un ac d-ăla mic-mic pentru vaccinuri sau o eprubetă cu sânge, S-A TERMINAT!

Dacă Ştefan cel Mare era cu-adevărat deştept, în loc să se ducă să se omoare cu turcii sosiţi „câtă frunză şi iarbă”, le-ar fi arătat o seringă. Se termina războiul în două secunde…

MIHAI:

CÂND BOALA E SĂNĂTATE CURATĂ

Câteodată femeia pune un soi de privire în perete, asemănătoare cumva cu burghiul vecinului: ştii că nu va trece mult şi te va enerva. E ceva între căutătura vizionară peste mări a lui Magellan şi perspectiva unei dureri gratuite provocate aproapelui din uitătura lui Hannibal Lecter. În astfel de momente o poţi auzi:

— Ce-ai zice să mutăm… iar din acest moment nu mai auzi pentru că-ţi ţiuie urechile şi, de la tensiune, ţi-a dat şi sângele pe nas. Ai fleşuri din trecut cu degetele prinse sub frigider, cu coloana zdrobită sub bibliotecă şi membrele tremurând. Dar ea continuă:

— … ce-ar fi să mutăm dulapul ăsta din sufragerie în baie, să-l punem suspendat pe perete – dai tu nişte găuri – iar în el să băgăm frigiderul, debaraua şi o cameră, ca să câştigăm spaţiu?… Ne trebuie spaţiu.

Nici Gagarin n-a spus asta cu gura atât de plină.

Sau poate că nu vrea să mute ceva. Poate că vrea o curăţenie generală inopinată. Asta e ca o mobilizare generală pe timp de război: toate legile se suspendă, nu te mai duci la bere, nu te mai uiţi la televizor, nu mai citeşti, pentru că au atacat armatele pufului de plop. Iar dacă vrei

să o şi enervezi poţi să-i spui că ţie nu ţi se pare c-ar fi praf. Legea marţială scrie pe tine.

Aşa că, indiferent ce ar urma să se întâmple, când vezi că îi apare privirea… adică *Privirea,* trebuie să ai ceva la îndemână: o durere de cap (deşi cu asta s-a branduit ea), o indigestie (nu prea multe, că după aia iar îşi aminteşte c-ar trebui să gătească mai des, ceea ce, cu siguranţă, nu-ţi doreşti), o stare febrilă (de evitat pe cât posibil oboseala şi starea generală slăbită – acestea pot fi puse în strânsă legătură cu faptul că ai ajuns acasă după miezul nopţii). Cu siguranţă va avea grijă de tine, doar ştii cât de mult îşi doreşte un copil.

MIHAI:

SLĂBEŞTE-MĂ CU ÎNTREBĂRILE DESPRE GRĂSIME!

Cum îţi dai seama, dacă vezi două schelete stând de vorbă, care dintre ele e de femeie? Ăla care se vaită că a cam pus pe el. Femeia se naşte grasă şi moare grasă – între timp îi slăbeşte nervii bărbatului de lângă ea. Dacă ar avea gură să vorbească oglinda din casă, în prima clipă când ai fi doar tu cu ea, ţi-ar spune că aleasa inimii nu e sănătoasă, că o torturează mai rău ca bonele diabolice pe copii şi că cel mai bine ar fi să o rupi la fugă.

Nu te gândi că ea vreodată ar putea să slăbească, asta e un mit. Mereu se vor găsi la muncă sau pe stradă femei care o vor face să pară grasă sau documentare pe Discovery cu al II-lea Război Mondial şi ororile lui în care să-şi găsească modele care s-o lase cu gura căscată.

Cea mai mare greşeală ar fi să-i spui că pentru tine trupul şi valorile sale efemere nu contează, ci doar sufletul şi frumuseţea sa imuabilă. Probabil că va izbucni în plâns, se va gândi că o consideri nu doar grasă şi urâtă, ci şi proastă. Aşa exagerează ea, pentru că tu nu ai zis niciodată că ar fi urâtă.

Trebuie să empatizezi cu ea, să te faci că te uiţi cu

atenţie pe coapsele ei după hălcile alea de carne pe care le invocă, să te încrunţi ca un judecător când dă verdictul de închisoare pe viaţă şi, cu faţa unui copil din Africa selecţionat pentru clipuri UNICEF, să spui că nu a luat niciun gram în plus. Ea nu are încredere în cântar, aşa că, imaginează-ţi, în tine nici atât. Însă cântarul nu are la îndemână şi alte tehnici de a se face credibil în afară de ştiinţele exacte care-i stau la bază. Tu însă ai, poţi să cazi în genunchi şi să spui „să moară mama dacă ai luat vreun gram în plus”, sau poţi, pur şi simplu, să izbucneşti în lacrimi şi să ceri îndurare.

SIMONA:

FEMEIA TREBUIE SĂ FIE MULT MAI FRUMOASĂ DECÂT DRACU’

„Bărbatul să fie un pic mai frumos decât dracu’” zice o vorbă din bătrâni. Ce fericire, ce bucurie pe el! Singura perioadă în care societatea îi cere să fie cât de cât frumuşel e aia în care e bebeluş. După aia, liber la urâţenie, nene! Liber la umblat cu păr pe picioare şi pe faţă, liber la făcut ditamai burtoiul, liber la chelie şi urechi clăpăuge, liber la trompă de elefant în loc de nas, liber la picioare scurte şi crăcănate, liber la orice. Atâta timp cât nu îl depăşeşte în urâţenie pe Scaraoţchi (ceea ce e imposibil, acesta fiind urât cu spume), bărbatul e perfect conform cu standardele de masculinitate impuse de societate.

Iar, dacă cumva se-apucă să-şi taie părul din nas, să se epileze pe piept, să-şi penseze sprâncenele şi să-şi tragă pătrăţele pe abdomen, atunci nu mai e bărbat, ci „metrosexual”, de care ăia rămaşi cu păr pe ei fac băşcălie, printre râgâituri şi pârţuri.

Femeia, în schimb, tre’ să fie frumoasă, iar lista de eforturi de îngrijire pe care le presupune asta e cam cât bonul de Carrefour pe care l-aş primi eu acum, dacă m-aş

duce şi aş cumpăra tot de pe rafturi. Frumoasă înseamnă şi slabă, iar slabă înseamnă să mănânce frunze toată viaţa (în timp ce el haleşte juma de porc la o masă) şi să întrebe compulsiv dacă nu cumva s-a-ngrăşat (în timp ce el haleşte la desert câte-o cofetărie-ntreagă, cu tot cu vânzătoare).

Poate că a sosit însă momentul unui schimb. Sătui de a ne fi răspuns de atâtea ori la întrebarea „Sunt grasă?”, bărbaţii vor alege să mănânce ei frunze şi să ne lase şi pe noi, măcar câteva secole, să fim puţin mai frumoase decât dracu’.

SIMONA:

SPUNE-MI CE MĂNÂNCI CA SĂ-ŢI SPUN CE SEX AI

Universul alimentar al bărbatului e compus din două chestii simple: pizza şi şaorma. OK, dacă bărbatul e mai cosmopolit şi mai umblat, pe listă se pot adăuga şi cârnaţii cu cartofi prăjiţi, ceafa de porc la grătar sau micii cu muştar. De-abia exemplarele ultrarafinate se dedau la Big Mac, KFC sau Fornetti…

Dacă există femei care nu şi-au găsit jumătatea e pentru că n-au ştiut unde să caute. Pur şi simplu, nu şi-au putut imagina că, dacă forezi sub un munte de ambalaje soioase de şaorma, poţi să dai peste bărbatul vieţii.

Îl iei, îl speli de maioneză, iar când te angajezi să-i fii soţie „până când moartea vă va despărţi” habar n-ai că moartea o să încerce să vă despartă în fiecare zi. Moartea prin sinucidere cu colesterol. Dacă ar exista colesterol în supermarketuri, bărbaţii l-ar cumpăra cu baxul şi l-ar mânca direct cu polonicul.

Cum îţi dai seama că o chestie e plină de E-uri cancerigene şi extrem de periculoasă pentru sănătate? îi place mult de tot lui. Cele mai multe căsnicii încep să se clatine în supermarket, la raftul cu brânză topită. El trage

de cutia cu brânzică s-o pună în coş, ea trage s-o pună la loc pe raft, încercând să-l salveze de la sinuciderea lentă cu aromă de ciuperci.

Se termină ori la tribunal, ori cu el cumpărându-şi şi mâncând pe ascuns. Dacă treceţi pe lângă un boschet care se clatină şi din care răzbat gemete de plăcere, nu vă gândiţi că în el e un cuplu care face sex. E un bărbat care mănâncă brânză topită.

Nu-l mai iubiţi, vreţi să divorţaţi şi nu ştiţi cum să-i spuneţi? Nu tre' să-i spuneţi nimic. Daţi-i să mănânce des broccoli. O să plece singur.

MIHAI:

NIŞTE CARNE DE TUN, VĂ ROG!

Înmulţiţi cu zece ura pe care Stalin i-a purtat-o lui Hitler şi veţi înţelege ce este acea sclipire criminală din ochii unei femei grase privind la o slăbănoagă. Femeia grasă nu e femeia grasă, propriu-zis, ci aia care pune pe ea un kilogram dacă doar miroase un profiterol. Slăbănoagă e aia care se mozoleşte cu un hot-dog şi apoi, când râgâie, mai slăbeşte un kil.

Bărbatul este carne de tun în acest război dintre slăbănoage, uneori sfidătoare, mâncând sandvişuri cu felii de ciocolată puse între două şunci afumate, şi grase – grasele sunt femeile normale, de cele mai multe ori chiar iubitele noastre, cu mari probleme la cap, şi care de la porc mănâncă doar scama din buric, dar şi aia cu jumătate de sac de salată verde, ridichi şi alte nutreţuri crude.

De fiecare dată când o slăbănoagă îşi flutură/zăngăne oasele prin faţa ei, grasa de lângă tine declară un nou şi necruţător război grăsimilor. Fără nicio legătură cu începutul textului, dar tot ce vrea să le facă grăsimilor este să le ardă.

Oricum, ca să arăţi că eşti empatic cu eforturile ei, dar şi ca să demonstrezi cât de dezgustătoare ţi s-a părut

pocitania aia cu picioare subţiri, de cinci metri, la care te-ai holbat cinci minute, îţi iei gândul de la ăia zece hamburgeri şi mergi la o terasă să înghiţi un sul de frunze cu puţină lămâie pe ele şi o umbră de brânzică. Îţi faci cruce, te rogi ca aia chiar să fie brânză, şi nu altceva, iar dacă o fi, totuşi, altceva, măcar să ajungi în Rai pe mâna a zece fete de la McDonald’s.

Poate nu aţi observat, dar femei bucătărese mai vezi doar pe la cantine – câte o obeză răzbunătoare care a pierdut lupta cu greutatea imediat după ce a ieşit din maternitate şi care şi-a dedicat viaţa îmbuibării celorlalţi cu grăsimi.

MIHAI:

MADAM DE ŞIFONIER

Când o femeie nu are ce să facă, se gândeşte că nici tu nu ai ce să faci.

Este o frumoasă zi de duminică, în aer adie un Manchester-Chelsea de toată frumuseţea, după care urmează un film genial cu soarele care se apropie de pământ, însă o cercetătoare sexy şi un cercetător macho îi dau de cap ameţindu-l cu adevăruri universale despre viaţă, gen „uneori oamenii fac rău”. Eşti pregătit pentru festin: ai băgat la frigider un hipermarket de bere, ţi-ai aprins preventiv vreo zece ţigări şi te-ai aşezat comod în fotoliu. Ah, şi-i vezi privirea… E rătăcită, dar hotărâtă, ceva profund antisportiv fierbe în ochii ei scânteietori, ceva care nu are nimic de-a face cu fotbalul sau cu frecatul mentei aiurea în faţa televizorului. Aerul începe să vibreze, paharele tremură pe masă (o cunosc şi ele foarte bine), scamele se ascund în covor.

— Niciodată nu mi-a plăcut cum stă dulapul ăsta aici!

Dulapul e cam cât un magazin stradal, doar că din lemn masiv (cum a vrut ea), locul în care fiinţa care permanent nu are în ce să se îmbrace îşi ţine milioanele de

ţoale.

Şi unde ar putea oare să stea mai bine acest hipopotam din stejar?

— Mai întâi să scoatem şi biblioteca, să mutăm biroul în locul ei, şi dacă dăm televizorul pe peretele celălalt… Ştii ce? Hai să vedem, şi le mai facem din mers!

Peste jumătate de oră, eşti mai transpirat ca un actor de filme porno din anii ‘60, ai degetele zdrelite (de unde să ştie ea când a închis uşa la dulap că tu ai mâna acolo) şi în gând turui capitole întregi din enciclopedia sfinţilor şi a mamelor.

Noaptea, la 12, când abia mai poţi mişca un deget ca să-ţi aprinzi o ţigară te uiţi la ea ca Râmaru. Stă în mijlocul camerei şi, deşi e fericită pentru că ai ajutat-o, parcă nu e şi mulţumită. Ar vrea să mai zică ceva. Însă îţi vede faţa şi nu se riscă.

SIMONA:

LA ÎNCEPUT, A FOST MUTATUL MOBILEI

La început, bărbatul e ca iepuraşul Duracell. Zburdă şi zumzăie în jurul femeii ca electrocutat. Cu o mână îi aduce flori, cu alta îi arată stelele, în dinţi cară găleata de gunoi, cu un picior bate covoarele şi cu altul îşi spală singur farfuria din care-a mâncat. Îţi vine să-l duci la doctor să-i dea ceva de calmare (sau mă rog, ştiţi bancul, la o adică, poate să fie şi de cal mic), dar nu-l duci, fiindcă undeva, în adâncul tău, ştii că n-o să dureze mult. Şi, într-adevăr, după ce îţi pune verigheta pe deget, se linişteşte brusc. Îşi pune fundul în fotoliul din faţa televizorului şi nu se mai ridică decât ca să se ducă până la frigider, să-şi ia o bere. Asta dacă rodul iubirii voastre n-a crescut între timp suficient cât să răspundă corect la comanda „Mai adu-i şi lu' tati una rece!" îl laşi o zi, două, trei, nouă, o lună, un an, zece… până când îţi dai seama că, dacă nu faci ceva să-l salvezi, să-l readuci la statutul de biped viu, e nasol. Şi începi să inventezi pretexte, care de care mai convingătoare. Cel mai soft e ăla cu „Hai să mutăm mobila!", însă nu poate fi folosit decât o dată, fiindcă a doua oară, oricât te-ai tăvăli, n-o să-l mai convingi. Trebuie să fii, pe zi ce trece, mai inventivă. Sugestii: lasă apa să

curgă până ajunge să-i intre-n ochi şi să-l împiedice să mai vadă la TV, dă foc la casă, du-te în bucătărie, înfige un satâr în tine şi începe să strigi după ajutor, înghite în faţa lui 6 flacoane de Fenobarbital, urcă-te în picioare pe pervaz, să ştergi geamurile şi dă-ţi drumul în gol, chestii d-astea… Dacă te iubeşte cu-adevărat, o să se ridice.

SIMONA:

LA SHOPPING DE ŞURUBELNIŢE

Ştiţi cum plânge femeia toată viaţa ei, că n-are cu ce să se-mbrace? Ei bine, tot aşa suferă şi se vaită bărbatul, că n-are suficiente scule. Nu vă gândiţi la prostii, e vorba de tradiţionalele şurubelniţe, chei franceze, bormaşini, ciocane, burghie, şuruburi, şublere, fierăstraie şi… aş putea continua până poimarţi, dar nu mai cunosc alte nume de scule. De fiecare dată când are de reparat un căcăţel cât de mic (să strângă un şurub la un scaun, de exemplu), bărbatul desfăşoară un întreg arsenal de sofisticăciuni tehnice, dar doar ca să se învârtă solemn pe lângă ele, să înceapă să pufăie şi să concluzioneze îmbufnat că… n-are ce-i trebuie. „Îmi trebuie o şurubelniţă cu cap în cruce”, declamă. Şi îl vezi cum îşi pune pufoaica, să plece după şurubelniţă. „Ai aici 60 de şurubelniţe, cu capete de toate felurile”, îi arăţi siderată. „Da, dar niciuna nu e ce trebuie!” mai cade o dată, gravă şi implacabilă, sentinţa. Se întoarce cu 6 şurubelniţe cu cap în cruce (nu e sigur care e cea mai bună), o drujbă, un pickhammer şi un fierăstrău electric, în caz că or să se complice lucrurile cu şurubelul şi o să aibă nevoie Bine, dar fierăstrău nu aveai?” întrebi copleşită de noile fierătanii care ţi-au

invadat casa. „Aveam, dar nu d-ăsta electric”. Începe reparaţia. Atmosfera e grea, bărbatul e foarte concentrat şi puţin (foarte puţin) nervos. N-ai participat niciodată la o operaţie pe cord deschis, dar ştii sigur că aceeaşi tensiune e şi-acolo. După un sfert de oră de tăcere grea, bărbatul capătă faţa pe care-o avea Rambo când şi-a cusut singur ditamai rana. E crispat, transpiră, strânge din dinţi şi geme uşor. La capătul celor câteva secunde de încordare apoteotică, ştii că poţi să reîncepi să respiri. Şurubelul a fost strâns.

MIHAI:

BĂRBATUL E CU GÂNDUL NUMAI LA PRIZE

După o vreme afli că femeia de lângă tine nu te cunoaşte deloc, că a acceptat să stea atâta timp lângă un străin. Îţi pune tot soiul de întrebări al căror răspuns erai convins că-l ştie.

Spre exemplu, nesimţitoare ai zice, femeia nu ştie dacă ai sau nu probleme cu vederea. O auzi: „Tu n-ai văzut cum e priza asta?”

Te uiţi, nimic special. O priză ieşită puţin din perete, ca oricare altă priză ieşită din perete.

Apoi, mai crede că ai probleme de gust. Stă aşa, cu privirea puţin piezişă, şi întreabă: „Ţie-ţi place cum picură apa la baie?”

„Sincer, nici nu m-am gândit, dar să ştii că îmi plac Rahmaninov şi Hendrix” – vine replica ta.

Se întâmplă câteodată, e adevărat, să cadă vreo uşă de la un ştiu ce dulap din bucătărie. Ai mari dubii că nu a fost uşor ajutată de o mână criminală – doar o împinseseşi destul de bine tu ultima oară când ai luat o farfurie şi era să-ţi spargă capul. E exact genul acela de incident minor şi tâmpit: nu poţi să chemi un meşter doar pentru o balama, dar nici ţie nu-ţi prea vine să te apuci de meşterit, să-ţi

beleşti degetele şi să elimini prin transpiraţie două pungi de chipsuri. Dacă era vorba de uşa de la intrare, ai mai fi zis. Băteai în cuie câteva scânduri ca să treci noaptea.

O variantă ca să rezolvi problema ar fi să vă mutaţi. Iar dacă ea insistă că nu şi nu, la fix, rezolvi două lucruri dintr-un foc: pleci singur.

Altă variantă e să aştepţi sărbătorile, când vine taică-su – toate fetele au nişte taţi mari meşteri care pufăie pe nări ca

King Kong dacă nu găsesc la tine în casă decât o şurubelniţă şi-un ciocănel de traforaj. Pur şi simplu, nu te consideră bărbat dacă nu ai o unghie lipsă sau măcar câteva înnegrite, care cresc apoi răsucite ca scula vierului.

MIHAI:

DECÂT 3 BERI

Femeile nu înţeleg băutura. Iar cele care o înţeleg cu adevărat sunt carmoliste şi nu ne plac.

Spre exemplu, femeile nu-şi dau seama ce putem noi să vorbim la bere timp de 12 ore. Dar aţi văzut cum vorbesc două prietene care nu s-au văzut de mult? Ai senzaţia că se ceartă. Dau din mâini lăudându-şi ţoalele şi siluetele una alteia mai ceva ca românaşii noştri când vorbesc germana. Par doi caratişti care nu prea au trecut pe la cursuri, dar care vor să facă impresie. După cinci minute au febră musculară. Trebuie să ai grijă de ele să le tragi de pe trecerea de pietoni, din mijlocul intersecţiei, unde întâmplarea a făcut să se vadă.

Apoi, femeile nu înţeleg conceptul de „zece beri”. Dacă eşti prost şi le spui că ai băut bere în cantitatea în care consumă ea apa la un duş scurt, de jumătate de oră, cred că faci mişto, în schimb, dacă eşti muci şi-i zici, ajutându-te de degete, că ai băut trei beri, te crede. I se pare normal ca tu să ajungi în halul ăla din trei beri, deşi, de când bei, euro şi-a dublat valoarea în raport cu leul. Dacă-i mai zici că ai dat gata şi trei pachete de ţigări, rişti să te părăsească pentru tentativă de bătaie de joc. Un

pachet e deja destul fum cât să-i întuneci judecata şi să te trezeşti a doua zi cu nu ştiu ce medicamente naturiste care te fortifică, purifică şi alte „că”.

Femeile mai cred că nu ne gândim la ele când bem, că le uităm. Nimic mai greşit. După a opta bere, până la a cinşpea, nu facem decât să ne gândim cum să intrăm în casă fără să le deranjăm. Abia când se aprinde lumina – după ce am zgâriat toată uşa cu cheia încercând să o deschidem – ne dăm seama că nu avem planul B. Deci nu era greşit să mai fi rămas cinci beri, cum, de altfel, simţeam nevoia.

SIMONA:

BĂRBAŢII SUNT EXTRATEREŞTRI

Nu există să poată cineva să bage în el o piscină de bere şi trei (TREI???) pachete de ţigări şi să fie ceea ce se cheamă „fiinţă umană”. Organismul uman nu poate face faţă la aşa ceva! Organismul meu uman, de exemplu, a fost profund tulburat numai de ideea că cineva ar putea bea şi fuma atât (scriu acest text cu capul în W.C.).

În sfârşit, aflăm adevărul: bărbaţii nu sunt oameni, ci extratereştri care ne-au invadat planeta şi au pus stăpânire pe ea. Fiecare bărbat e un fel de Edgar Gândacul, din *Men in Black,* care mimează stângaci umanitatea, în scopul de a o distruge. De-asta şi trag atâta de timp sau se fac că uită, când îi rugăm să dea cu insecticid în bucătărie, de-asta le place atât de mult să meargă în patru labe, de-asta scapă mereu firimituri şi mâncare pe jos.

Iar când stau ei, „la bere”, câte 82 de ore, exact asta discută: strategii de anexare a planetei noastre la planeta lor. Nu putem fi siguri, pentru că, de la un punct încolo, nu mai vorbesc o limbă pământeană (iar după juma de cisternă de bere nu mai comunică decât prin semne, bale şi onomatopee), însă toate indiciile acolo duc.

Ar mai fi un argument, dar e mai mult o legendă. Se

spune că, atunci când un bărbat ajunge acasă spre dimineaţă (după o săptămână de băut „trei beri” şi juma de noapte de zgâriat uşa cu cheia), el arată exact (dar exact-exact!) ca Edgar Gândacul din *Men in Black.* Din păcate, femeile care-au aprins lumina şi au apucat să vadă grozăvia nu pot depune mărturie, pentru că şi-au pierdut instantaneu minţile şi acum sunt la balamuc.

Oricât de greu ne va fi, de acum încolo, să trăim cu suspiciunea-n suflet, e preferabil, totuşi, să nu procedăm ca ele. Să lăsăm mai bine lumina stinsă şi să ne prefacem că dormim!

P.S. Ce înseamnă „carmoliste”?

SIMONA:

BĂRBAŢII FAC COPII CA SĂ AIBĂ El CU CE SĂ SE JOACE

„Ce mult aş vrea să fie băieţel! Să-l învăţ să pescuiască şi să-l iau cu mine la tenis…”, zice el, romantic, cu mâna pe burta nevestei, care tocmai muşcă din măsuţa de televizor (a intrat în travaliu, deci nu e într-o dispoziţie prea romantică). „Ştii foarte bine… că e fetiţă!” bâiguie ea, printre două contracţii, în timp ce smulge cu unghiile tapetul de pe pereţi. „Ei, ştiu, dar poate totuşi avem noroc. Poate au fost greşite ecografiile! Tare mi-ar plăcea să-l învăţ să pescuiască!”, insistă el. „Dar… tu… nu… pescuieşti”, icneşte ea, cu o bucată de parchet în gură, cu una-n mână şi cu ochii după alta.

Într-adevăr, nu pescuieşte. Şi nici tenis nu joacă, dar a văzut nişte jocuri geniale, la Diverta, şi singura şansă să ajungă vreodată să se joace cu ele e să aibă un băiat. Şi machete de avioane de război a văzut, la io milioane bucata, plus o flotilă de nave de jucărie, la 15 milioane bucata, plus… multe, multe alte minunăţii. „Şi jocul ăla de 5 milioane, cu piramida, Doamne, ce mişto e jocul ăla! Două feţe ale piramidei sunt detaşabile, înăuntru are uşi rotative, scări care se prăbuşesc, camere secrete… Şi mai

ai şi 3 soldaţi egipteni, un hoţ, un schelet, un sarcofag, comori şi alte accesorii, cu care poţi să te joci în zeci de feluri. Dacă e băiat, mâine mă duc şi i-l cumpăr p-ăsta cu piramida!”, cade el în reverie, dar e trezit de urletele nevestei.

Juma de oră mai târziu, la spital, pe fondul aceloraşi urlete, care se aud din sala de naşteri, îşi continuă gândurile:

Cu fetiţă nu-i mişto, că fetiţa îţi umple casa de Barbie-uri, de prinţese şi de chestii roz…”

Peste încă juma de oră îi şopteşte romantic nevestei epuizate, care i-a născut o fetiţă şi acuma se simte cam rău:. Trebuie neapărat să mai facem şi un băiat, iubito! Hai să ne ascundem acum în toaletă şi să-l facem, vrei?”

MIHAI:

CÂND UN COPIL PLÂNGE, UN TATĂ FACE PE EL DE FRICĂ

Un copil e un dar dumnezeiesc. Cum a fost şi alungarea din Rai şi Potopul, doar că acum, braţul lung al legii divine este epilat, are unghiile făcute şi arată de fiecare dată spre tine.

Când copilul tuşeşte pentru prima dată în viaţa lui, mama, femeia pe care credeai că o cunoşti cât de cât, se transformă într-o bestie, echivalentul a zece ursoaice cărora un turist inconştient le atacă puii cu băţul de schi. Doar că ea nu-şi îndreaptă furia împotriva bacilului Koch sau a virusului care atacă laringele şi inflamează mucoasa nazală, nu. Se uită puţin prin cameră şi-şi propteşte laserele în tine, făptura care nu a deranjat-o niciodată cu nimic – chiar şi atunci când a născut ai lăsat-o pe mâna profesioniştilor, iar tu te-ai dus cu profesioniştii tăi la România – Franţa.

O armată de zece femei care au copiii gripaţi şi cu temperatură ar fi rezolvat al Doilea Război Mondial în câteva ore. Trebuia doar să li se spună că toată penicilina şi tot serul de desfundat năsucuri se află la Berlin. Bineînţeles, mai întâi şi-ar fi trimis bărbaţii, dar când ar fi

văzut cât le ia acestora să-şi lege şireturile la bocanci şi să-şi tragă pe ei echipamentul de iarnă, i-ar fi expediat la televizor printr-o simplă sclipire ucigaşă a ochilor. Azi am fi văzut pe History confruntări între Panzere şi Mariana sau Diana. Nişte episoade scurte, de câteva minute, în care modelele astea de fete fac nod la ţeava tancului şi le-nfig naziştilor tocul în ochi.

Când copilul e bolnav, nu viaţa lui e în pericol, ci a ta.

MIHAI:

FAŢA ŞI REVERSUL

Ar trebui studiat dacă nu cumva fetele se nasc, în medie, cu câteva zile mai târziu decât băieţii. Timp necesar pentru fată să se aranjeze puţin pentru că urmează s-o vadă doctorul, asistentele, mă-sa şi cine se mai nimereşte pe acolo… Ar fi şi aiurea ca atunci când se naşte sub balele alea lipicioase să nu aibă năsucul pudrat, mustăţile smulse, sprâncenele subţiate şi puful din cap întins cu placa.

Sunt unii – came de tun – care cred că alea cu părul ciufulit abia s-au trezit din somn şi-au plecat de nebune pe străzi (a nu le confunda cu emo-istele rupte-n gură de vodcă şi care bântuie centrul la 7 dimineaţa). Orice şuviţă de păr răvăşită de vânt, ciugulită parcă de porumbei în Cişmigiu, nu înseamnă altceva decât ore şi ore de muncă în faţa oglinzii, o muncă titanică de care doar culturiştii şi sclavii sunt în stare. În tot acest timp, tu stai pe hol plin de demnitate şi şiroind de transpiraţie, refuzându-ţi o dată pentru totdeauna, din cauza a ce gândeşti, dreptul la mântuire.

O tipă atât de „naturală” pe care o vezi pe stradă, dacă ai fi puţin mai atent ai observa că abia se ţine pe picioare de nesomn, a lucrat până la epuizare la acel look

„nelucrat”, vreme în care ăla cu care-şi dăduse întâlnire şi pentru care s-a gătit nu doar că s-a îmbârligat cu alta, dar are şi copii de grădiniţă.

Într-o dimineaţă, înainte să plece, o tipă care tocmai se pudrase m-a speriat teribil întrebându-mă: „Ia uită-te, am gâtul de aceeaşi culoare cu faţa?” Fuck, mi-am zis, ce dracu’ am adus în casă azi-noapte?! Am aflat că era un soi de vrăjitorie cu fondul de ten care nu era întins uniform sau ceva de genul ăsta.

SIMONA:

CINEVA TREBUIE SĂ SE ARANJEZE ŞI SĂ-I ARANJEZE ŞI PE ALŢII

Într-adevăr, nicio fetiţă nu vine pe lume până nu se aranjează ca lumea, în burtă la mă-sa. Nu te poţi duce ca scoasă din fund la unul dintre evenimentele-cheie ale vieţii tale: naşterea. De-asta şi sunt „burţile de fată” aşa de dodoloaţe, pentru că tre’ să încapă în ele toată recuzita necesară: trusă de machiaj, scule de coafat, creme, geluri, şampoane, bicicletă de fitness (pentru fetiţele mai grăsuţe, care au de slăbit) etc. Din păcate, nu există şi un şifonier cu haine, ceea ce le obligă să se nască goale, în loc de îmbrăcate frumos şi în pantofi cu toc.

Băieţeii, în schimb, n-au nicio problemă să se nască în pielea goală, murdari, cu unghiile netăiate, nepieptănaţi, cu scame în buric şi scărpinându-se la ouţe. Dacă n-ar exista femei pe lume, aşa ar şi continua să trăiască.

Dacă nu eşti cu ochii pe el, bărbatul pleacă la serviciu în chiloţi, ciufulit, nespălat pe ochi, cu urme de la pernă pe faţă şi cu fulgi în cap. Sau, dacă totuşi face efortul să se îmbrace, ia hainele din coşul de rufe. Orice ieşire a lui din casă se compune din două etape: aia în care

el „se pregăteşte de plecare” şi aia de după celebrul „Alo, alo, unde pleci aşa?”, cu care nevasta îl întoarce de la uşă ca să-i dea o faţă umană. „Scoate şosetele alea şi ia-le pe-astea. Nu vezi că sunt murdare şi că una e a copilului şi una e a mea?” zice ea. El le scoate nedumerit. „Aşa, acuma scoate pantalonii de trening. Şi-aşa, nu vezi că i-ai pus pe dos şi cu faţa-n spate? Şi pune jeanşii ăştia”. El se execută, dar doar ca să scape de gura ei. Când se ajunge la tricou însă, lupta devine grea. E tricoul lui preferat, iar ea pretinde că e şifonat, rupt şi pătat cu ciorbă numai ca să-l despartă de el. Cedează într-un final, dar asta doar când ea e atârnată deja în afara balconului, gata să se arunce.

Deci de-asta se aranjează fetiţele compulsiv încă dinainte de a se naşte. E pe fond nervos.

SIMONA:

BĂRBAŢII NU SE ADAPĂ LA IZVORUL VIEŢII

Bărbaţii urăsc apa în stare pură şi se păzesc de ea cu stricteţe şi spaimă. Mai repede vezi un vampir făcând plajă la ora prânzului (fără să se dea măcar cu cremă de protecţie!) sau un strigoi râgâind a usturoi, după ce-a băgat în el o şaorma de la Dristor, decât un bărbat consumând apă chioară. Mai uşor se strecoară un spion în sediul CIA, un boschetar în Biroul Oval şi Craiova înapoi în divizia A decât o picătură de H2O în burtica unui purtător de cromozom Y.

De-asta le şi place mai mult la munte, pentru că la mare există riscul să înghită apă, atunci când înoată. Din disperare, unii se apucă chiar de alpinism şi se refugiază în Himalaya. Iar, când plouă, străzile sunt pline de ţipi muţi, cu gurile încleştate şi figurile schimonosite de groaza că un stropişor mic de ploaie ar putea să le ajungă pe limbă.

Ştiţi cum nu iau copiii medicamentele decât păcăliţi? Cum înghit piramidonul doar dacă e amestecat într-o linguriţă de iaurţel dulce? Tot aşa şi bărbatul nu înghite apiţa decât dacă e strecurată în ceva alcool. Dacă-l vezi aşa… mai deshidratat şi mai tuflit, nu care cumva să te pună dracu’ să-i propui un ceai sau o apă plată cu lămâie.

O să se ascundă, tremurând, în şifonier şi n-o să-l mai scoţi de acolo nici măcar cu maică-sa sau cu pompierii. Propune-i un whisky şi strecoară-i în el, discret, nişte cuburi de gheaţă sau un vinişor şi amestecă-l, pe furiş, cu nişte Borsec cu bule.

Iar dacă, în calitate de soţie, te-ai hotărât să comiţi o crimă pasională, n-ai nevoie de satâr, de pistol, de mitralieră, de grenade sau de o pernă cu care să-l sufoci. Umpli o pipetă cu apă, i-o introduci finuţ în botic, când doarme, şi o goleşti. O să horcăie, o să urle, o să se tăvălească şi, într-un final, o să te lase văduvă.

MIHAI:

OMUL E 80% APĂ, FEMEIA CEVA MAI MULT DE 100 %

Aţi observat probabil că femeile cară mereu o sticlă de jumate de apă cu ele. Mai schimbă o vorbă, mai trag un gât. Exact ca boschetarii cu petul de bere.

Marea criză alimentară care ameninţă planeta nu le va afecta deloc pe femei. Se ştie că ele nu mănâncă, iar când o fac, mănâncă apă şi preparate din apă: tochitură de apă, apă la cuptor cu legume, apă plată umplută cu apă minerală, iar ca desert apă pe băţ şi cremă de apă arsă.

Sper să nu vă stric imaginea pe care o aveţi despre gagica de lângă voi, dar, într-un fel, femeia e o conductă de apă. E punctul în care evit glumele cu desfundatul ţevilor şi pusul dopului.

Toate curele de slăbire se bazează pe consumul câtorva tone de apă pe zi. Femeile îşi pun săruri de baie şi spumante în cadă, doar ca să nu fie tentate să bea toată apa.

Ştie ea, a citit undeva, că apa slăbeşte, că apa îţi taie pofta de mâncare, te umflă şi nu ai unde să mai bagi şi mâncare, cum fac ceilalţi oameni. Bărbaţii comit o mare greşeală când le invită pe gagici pe la ei, spunându-le că

au pus o şampanie la rece sau au un vin bun. Rahat! Trebuie abordat astfel:

— Păpuşă, am pe balcon un butoi de-ăla de murături de 100 l plin cu apă! Normal că am şi furtun.

Femeia nu e impresionată de bărbaţii care le achiziţionează insule decât dacă au şi câţiva kilometri de apă de jur-împrejur.

De asemenea, femeile nu sunt date pe spate nici de petrolişti. Mare scofală că ai descoperit un zăcământ de petrol. Apă, lor le trebuie apă. Magnaţii apei, ai aurului transparent, cum le spun ele, ăia le scot din minţi, le dau fiori şi le fac fluturii să fâlfâie în stomac – de câteva ori, până se îneacă, săracii.

MIHAI:

ZIUA UŞILOR DESCHISE LA ŞIFONIER

Tycho Brahe sau Galileo Galilei n-au privit vreodată mai consternaţi cerul decât o femeie care se uită în şifonier.

După cele trei ore în care a stat „la duş” (vreme în care tu ai spălat de şase ori maşina, apoi ai tras un pui de somn), se aşază în faţa şifonierului, cu uşile larg deschise.

E momentul în care ştii că poţi să-ţi faci repede nişte cârnaţi – ai vreme să cumperi un porc, să-l tai şi toate alea.

În primele zeci de minute nu face altceva decât să pufăie. Bineînţeles, tu nu eşti atât de fraier s-o întrebi de ce scoate cenuşă vulcanică pe nări. Există, într-adevăr, şi riscul ca pufăitul să-i provoace transpiraţie, şi-atunci dispare din nou în baie pentru câteva săptămâni.

Ideea e că nu are cu ce să se îmbrace. Grupul acela de ucrainence care protestează în curul gol sunt doar nişte femei obişnuite care nu vor să iasă pe stradă îmbrăcate ca dracu’. Mai bine la pielea goală, decât să arate ca nişe demodate sau să tragă pe ele cine ştie ce bluză care le arată cu 20 de kile mai grase.

În astfel de momente, trebuie să faci pe mortul. Mai repede scapi de o ursoaică de 2 tone care te vede că îi tai

puiului ei urechile cu foarfeca de vie, decât de furia femeii în chiloţi privind deznădăjduită la cinci camioane de haine înghesuite într-un şifonier.

Nimic n-o prinde, nimic nu-i vine, are numai zdrenţe, toate sunt vechi, nişte rahaturi. Să nu faci greşeala să atragi atenţia la cele zece rafturi cu lucruri pe care nu le-a îmbrăcat niciodată. Înseamnă că vrei scandal, iar ea, ştii foarte bine, nu-ţi poate refuza nimic. Are faţa ălora din şcoala generală, pe care-i auzeai: „Ce, mă, vrei bătaie?”

SIMONA:

HAINA O FACE PE FEMEIE, DAR NU-L FACE PE OM

E normal să nu înţelegi relaţia femeii cu hainele, atunci când, în materie de *look*, societatea e cu tine doar un pic mai exigentă decât cu dracu'.

E firesc să nu înţelegi drama lui „nu am cu ce să mă-mbrac", atâta timp cât, dacă n-ar exista pe lume mame, soţii, surori, verişoare şi chiar vecine de bloc, garderoba ta n-ar conţine mai mult de o cămaşă şi o pereche de jeanşi. Alea de pe tine.

Când nu ai nici cea mai vagă idee dacă la smoking se încalţă pantofi speciali, ghete de munte, adidaşi, espadrile sau şlapi, o să te mire întotdeauna imaginea unui şifonier burduşit cu camioane de ţoale nepurtabile, oribile, sinistre, expirate, ieşite din modă încă de săptămâna trecută.

Bărbaţii sunt atât de atenţi la haine încât, dacă n-ar fi interceptaţi pe traseu, ar veni la propria nuntă cu treningul în care au tăiat porcul şi la înmormântarea bunicii în costumaţia sado-maso-gay, cu bici şi cătuşe roz, pe care au purtat-o de Halloween.

Ca femeie, poţi să câştigi enorm de multă libertate rugându-ţi soţul să meargă până la şifonier şi să-ţi aducă

helanca lila. În primul rând, nu cunoaşte semnificaţia cuvântului „helancă”, iar apoi o să fie incapabil să distingă lila-ul dintre alte nuanţe şi culori. Va sta câţiva ani lângă şifonier. Fii drăguţă şi înţelegătoare cu el, în timpul ăsta! Măcar de Paşti şi de Crăciun, fă-i o vizită şi du-i câteva sarmale, nişte salată boeuf şi un coltuc de cozonac.

Iar, dacă nu vrei doar puţină libertate, ci chiar să scapi de el, atunci trimite-l să-ţi aducă, pe lângă helanca lila, şi cardiganul fucsia. O să dureze 80 de ani până le găseşte. Când se va întoarce cu ele, tu îţi vei fi refăcut viaţa, vei fi avut io copii cu altul, vei fi avut şi nepoţi. Şi nici nu va putea să-ţi facă scandal, pentru că vei fi deja moartă.

SIMONA:

CÂND TOT UNIVERSUL FACE BĂIŢĂ

Cum vorbeam şi acum câteva pagini, bărbaţii nu pot fi păcăliţi să bea apă decât dacă: 1) îi droghezi înainte; 2) le lipeşti de tâmplă ţeava rece a unui tun; 3) o îngheţi şi le-o amesteci în whisky (apa, nu ţeava de tun).

Pur şi simplu o urăsc, atunci când e vorba să le pătrundă în burtică (apa, nu ţeava de tun), şi se feresc de ea cu groaza cu care se fereşte vampirul de lumina zilei. Dar cât de mult o iubesc, totuşi, atunci când fac baie!!!

Când un bărbat se spală, tot Universul face băiţă împreună cu el. Când un duş începe să împroaşte apă la Bucureşti, la New York încep să plutească maşinile, Obama începe să înghită apă şi să horcăie, în Biroul Oval, iar programele de ştiri din întreaga lume se întrerup şi anunţă dezastrul. Când beduinii încep să semene cu omul din Atlantis, cămilele cu nişte curci plouate şi Sahara cu o cadă plină de clăbuci, un bărbat dintr-un oarecare colţ al lumii a făcut un duş ceva mai lunguţ.

Nu există ungher care să nu poarte amprenta întâlnirilor lui cu apa şi gelul de duş. După ce iese, îmbujorat şi fericit, din camera dotată cu cadă şi robineţi, vei găsi zoaie, clăbuc, băltoace şi păr unde te aştepţi mai

puţin: sub clapele pianului, în becuri, în seiful cu rezerva Băncii Naţionale, în urechile vecinului de la doi, în genunchiul bunicii, în valiza cu butonul roşu, în copilul nenăscut încă.

Dacă, de fiecare dată când îi vine soacra în vizită, el o taie repede la spălat, ceva nu e în regulă. În special dacă bătrâna e rezistentă la tsunami-uri. O să se spele omul cât o să se spele, dar, până la urmă, tot o să pună mâna pe topor.

MIHAI:

DUŞURILE RECI ŞI DESE, CHEIA MARILOR SUCCESE

Când un bărbat face ceva, păi, o face să se vadă – Neil Armstrong, când era pe Lună, i-a spus ăluilalt cosmonaut, mai puţin celebru: *Uite, Zidul ăla chinezesc a fost făcut de bărbaţi! Păcat că nu am avut mai multe pietre şi mai mult mortar, că-l făceam şi mai mare.* Să nu-i spui unui bărbat care tocmai a primit salariul să ia şi el roşii când vine spre casă, pentru că va lua. Va lua atâtea roşii că vor face bulion toate femeile din neam zi şi noapte, timp de 3 ani, şi tot mai rămân tone. Un bărbat, cum spuneam, ori face ceva, ori nu mai face.

Femeia nu face apă când se spală, pentru că nu se poate hotărî dacă să facă multă sau puţină.

Exorcistul 6 (nu ştiu dacă s-a făcut măcar 5) va fi cu un preot care scoate din femeie demonul nehotărârii. Bineînţeles, femeia se va gândi câteva zile dacă e bine să-l lase să iasă.

Nu acelaşi lucru se spune despre sexul slab de înger şi nehotărât.

— Da’ tu ce zici, merge mai bine galbenul sau cremul?… Asta când cumpără clame de rufe. Sau:

— Bomba asta atomică ar fi bine s-o detonez asupra Iranului sau a Rusiei?… Off, greu mai e cu bombele astea, iar tu nu mă ajuţi deloc.

Iar dacă tu spui:

— Dă asupra Iranului! vine imediat replica ei:

— Da de ce asupra Iranului? Zici aşa doar ca să scapi de mine! – moment în care o baie fierbinte, dar cu fruntea sub duşul rece şi degetele-n priză e bine-venită.

Când o femeie te întreabă ceva, nu trebuie să răspunzi din prima (în afară de cazul în care te întreabă cum te cheamă sau dacă vrei să te culci cu ea). Astfel, îi dai senzaţia că te gândeşti. Nu prea mult totuşi, că se prinde că eşti cu mintea în altă parte. Oricum, răspunsul tău nu o va ajuta deloc, ci, cum îţi va şi spune, mai mult o încurci, dar măcar să ieşi cu fruntea sus.

MIHAI:

FORŢELE FEMININE DE FRECARE

Femeia este o fiinţă sensibilă, atentă, care nu se joacă aşa uşor cu sentimentele şi emoţiile celor din jur. Asta până te întorci din piaţă cu legume moi acasă. Sau până iese ea la cumpărături.

Dacă aş fi o băbuţă venită din sătucul de departe în piaţă ca să-mi vând producţia, cred că aş sta numai cu faţa-n batistă bocind. Păi, cum să te simţi când o vezi pe una care-ţi freacă toate legumele în mână, le întoarce pe toate feţele, apoi, cu o scârbă amuzată afişată pe faţă – în sensul că tocmai a dejucat o tentativă de hoţie – trece mai departe fără să-ţi adreseze niciun cuvânt. Nu o să auzi: „Aveaţi nişte legume de rahat, dar ia uitaţi cu ce zacuscă v-aţi ales! Trebuie doar s-o puneţi la fiert.

Mie nu-mi vine să ies cu ea la piaţă, pentru că, în urma sa, simt pornirea să le cumpăr femeilor ălora toate produsele. Mai şuier câteodată, când nu e atentă, printre dinţi:

— Mă scuzaţi, doamnă, să ştiţi că eu nu sunt aşa, mă ţine ostatic!

Nu e expresie mai superioară, nu e expresie care să te facă să te simţi mai mic, mai meschin, mai impostor,

decât cea care se vede pe faţa femeii când pipăie o legumă sau un fruct de pe tarabă. Ai senzaţia că nici nu vine la piaţă ca să cumpere ceva, ci doar ca să arate ce babe hoaţe trăiesc în satele patriei. „Ia să mai vedem noi cu ce vor să ne înşele ţărăncile!”

Pe undeva cred că înţeleg prin ce trec femeile alea. Stai patru-cinci ore câteodată să scrii un articol, să potriveşti verbele, să legi glumele unele de altele, ca mucii copiilor ieşiţi iarna pe derdeluş, iar când îl publici, apare câte unul care zice doar atât: „Slăbuţ!”

Trebuie spus că legumele de pe tarabă nu sunt moi pentru că aşa le-a adus ţăranca acolo, ci pentru că a trecut o altă femeie înainte.

SIMONA:

SFATURI PENTRU TINERELE PROASPĂT CĂSĂTORITE

Nu îl trimite niciodată să cumpere „un kil de roşii”. Ce tre’ să cumpere el e „un kil de roşii nescofâlcite”. Repetă-i asta de câteva ori. Dacă vezi că are o privire uşor confuză, îmbracă-te repede în stewardesă şi arată-i următoarele: 1) diferenţa dintre o roşie scofâlcită şi una nescofâlcită; 2) linia galbenă către cea mai apropiată ieşire (cu tot cu bagaje), pe care va fi nevoit s-o urmărească, dacă nu cumpără ce trebuie.

Fii întotdeauna pregătită cu o echipă de vânzări, gata să se pună în mişcare în orice secundă. Să ai tot: TIR-uri, şoferi, distribuitori, contabili, vânzători, birouri, firma gata înregistrată etc. E foarte posibil ca el să răspundă cu „Da”, atunci când băbuţa care-i vinde kilul de roşii nescofâlcite îl va întreba: „Completez până la şase tone, maică?”

Nici la negociere nu e prea bun. Dacă-l trimiţi după un kil de castraveţi, s-ar putea să-ţi vină înapoi pe o targă, cu perfuzii, şi însoţit de un executor. Casa şi un rinichi i s-a cerut ca plată pentru castraveţi, casa şi un rinichi a dat. El nu se târguieşte, că-i e ruşine.

Nu te entuziasma atunci când îţi vine de la piaţă cu un buchet de gladiole. Verifică mai întâi, dacă pe lista lui nu figura şi cuvântul „leuştean”. Dacă da, nu-i sări de gât, lăudându-l pentru cât e de romantic. Gladiolele sunt pentru ciorbă, nu pentru tine. Tu trebuia să te măriţi cu unul care ştie cum arată leuşteanul.

Apropo: ştiţi cum a ajuns Hercule să facă celebrele lui 12 munci? I-a zis nevastă-sa: „Te duci să omori cele mai groaznice bestii sau să-mi cumperi o rădăcină de pătrunjel şi una de păstârnac” şi el a ales.

SIMONA:

NU EXISTĂ „NU POT”, EXISTĂ DOAR SOŢII INABILE

Singura situaţie în care un bărbat pronunţă „nu pot” e când i-o recită nevestei p-aia cu „Iubi, pentru nimic în lume nu aş putea să te-nşel”. Altfel, nu cunoaşte verbul cu pricina şi nu va recunoaşte nici sub tortură că nu ştie sau că nu poate să facă ceva, indiferent despre ce ar fi vorba. E o chestie de care femeia trebuie să profite la maximum.

Vrei să-l scoţi din casă, la două noaptea, în miezul iernii, ca să rămâi şefă pe telecomandă? Nu trebuie decât să iei o figură tristă şi să şopteşti: „Ce păcat că nu poţi să ieşi acum, la minus 15 grade, în chiloţi, să baţi toate covoarele”. În secunda doi, se va lăsa la chiloţi, va lua covoarele în spate şi dus va fi.

Vrei să lase Worldcraftul şi să se ducă la duş? Zi-i doar că nu are cojones s-o facă.

Vrei să aducă mai mulţi bani în casă? Formula magică este: „Ce păcat că nu poţi să-ţi găseşti un job mai bun!” Aşa i-a zis lui Obama nevastă-sa, pe vremea când era senator.

Columb n-ar fi descoperit America, Armstrong n-ar fi ajuns pe Lună, Napoleon n-ar fi cucerit Europa, Einstein n-

ar fi descoperit teoria relativităţii şi Rambo nu şi-ar fi cusut singur rana, pe viu, dacă nu le sugerau nevestele că nu-s în stare.

Eminescu a scris *Luceafărul* fiindcă i-a zis Veronica Micle că nu-l ţin curelele să bage 100 de strofe dintr-un foc. „A, da? Nu pot???”, s-a enervat el şi s-a pus pe scris. „OK, OK, m-ai convins, poţi!” a exclamat Veronicuţa, când el tocmai terminase strofa 99. S-a oprit, rânjind mulţumit.

S-au văzut cazuri când soţia, la nervi, i-a zis soţului că n-are curaj să se arunce-n cap de pe bloc. Acum ea regretă, dar timpul nu mai poate fi dat înapoi.

Există un singur context în care păcăleala nu ţine. Ăla în care îi zici: „Ce păcat că n-o să poţi veni devreme de la beţivăneala cu băieţii!”

MIHAI:

GESTURILE NU SE DISCUTĂ

Un sfat: puneţi un „dacă mă mai iubeşti” la sfârşitul tuturor chestiilor pe care vi le zice gagica.

O propoziţie banală din dimineaţa zilei de duminică, gen: „Hai să dăm cu aspiratorul” înseamnă, de fapt, „Hai să dăm cu aspiratorul, dacă mă mai iubeşti”.

De multe ori, ea simte că nu o mai iubeşti înainte de a-ţi cere ceva. O vezi cum se înmoaie şi se întunecă, cum spectrul morţii apare plutind deasupra relaţiei voastre. Atunci, trebuie să i-o tai direct:

— OK, păpuşe, zi-mi despre ce-i vorba!… Trebuie, cumva, să mă duc în centru să-ţi cumpăr un elastic de păr? Crezi că mai e deschis acum, la 3 noaptea?…

— Mai bine zi-mi că nu vrei!… – vine reacţia ei şi în colţul ochilor i se scaldă, jucăuşe, două lacrimi.

Simţi cum capul devine o oală sub presiune, al cărei şuierat e un „iubiii” scremut, foarte asemănător cu sunetul pe care-l face drujba când o porneşti. Sau ţi se pare asta şi din cauză că la drujbă ţi-e ţie atunci mintea.

Chestia asta cu cerutul la femei e ca şi cum ai juca poker cu unul care pune mereu All-in.

Nu i-ai adus un pahar de apă?… Păi, ştii de ce faci

asta? Pentru că nu o mai iubeşti, pentru că nu mai simţi nimic pentru ea, pentru că nu-ţi mai pasă de ea. Mai bine i-ai spune direct că vrei s-o părăseşti. Cât de crud eşti!

Dacă ai iubi-o, i-ai arăta-o. Logic, nu? Continuu, fără întrerupere, pentru că gesturile mici contează.

Eşti reţinut la muncă şi nu poţi să ajungi la ce oră ai zis – mai ales că din cauza fumului din bar, nu mai vezi bine cât e ceasul – e din vina ta. Dacă ai fi iubit-o, ţi-ai fi ales alţi şefi, unii care să nu te ţină atât de mult la muncă.

MIHAI:

CÂND FEMEIA ÎŞI FACE CHESTII

Când o femeie se pune în faţa televizorului şi nu zboară de-acolo la primul „Dă-te, fată, că a scăpat Costea singur cu portarul!” înseamnă că a modificat ceva la ea. Cândva în ultima săptămână şi-a schimbat înfăţişarea şi tu nu ai observat: şi-a tăiat părul, poate e chiar tunsă la chelie, şi-a vopsit unghiile, şi-a smuls genele, şi-a ascuţit urechile ca dobermanii, ceva a făcut ea.

Ideal e, dacă o vezi că ia poziţia inertă, de veveriţă împăiată, să te uiţi la ea şi să nu spui nimic, s-o iei în braţe şi gata, ca şi cum ţi-a luat piuitul. Oricum, vezi s-o strângi cu atenţie şi să nu-i clinteşti vreun fir de păr, că poate tocmai a dat cinci milioane pe o tunsoare de vârfuri de păr care-i scoate în evidenţă ochii şi conturul feţei.

E singurul sfat pe care vi-l pot da, pentru că, dacă vă miroase că sunteţi habarnist, chiar nu mai e scăpare.

Poate exista şi o altă abordare, cu acelaşi final neferici, din păcate. Te va aborda când eşti mai vulnerabil: te uiţi la un film cu zombi, ai trecut la un alt nivel la joc sau a început Dinamo-Steaua. Va fi simplu:

— Nu crezi că ar trebui să mă tund cu colţ?…

Va întreba ca şi cum ea ar vrea asta. Nu, nu vrea.

De-aici însă nu trebuie să trageţi concluzia că trebuie să-i spuneţi că îi stă bine cum îi stă. Asta se subînţelege, iar dacă totuşi o spui, oricum nu o vei spune decât AŞA, ca să scapi de ea…

Sincer, nu cred că e vreo scăpare. Dacă nu cumva eşti Dan Puric şi poţi să mimezi un accident vascular cerebral. Ar fi o scuză, cât de cât…

SIMONA:

FEMEILE NU SE FAC FRUMOASE PENTRU BĂRBAŢI

În primul rând, nu ştiu cine este Costea. În al doilea rând, bărbaţii să nu-şi mai imagineze că, atunci când ne tundem cu colţ, când ne vopsim blond platinat cu şuviţe ROGVAIV, când ne punem genele pe moaţe şi/sau ne scoatem două coaste, o facem pentru ei. Am făcut-o pentru ei primele 100 de dăţi, până ne-am prins că nu văd. Bărbaţii au un simţ de observaţie atât de bine dezvoltat încât, dacă le apari în faţă cu un cal mort pe cap, nu au nicio reacţie. De-abia după vreo 10 – 15 minute de conversaţie, după ce s-a strâns în jurul tău, ca la urs, mulţime care te arată cu degetul, îi apucă o uşoară nelinişte şi întreabă: „Auzi, tu ţi-ai făcut ceva nou la păr? Mi se pare că arăţi un pic schimbată…”

Aşadar, atunci când ne facem ceva nou la păr (sau la mâini/picioare/urechi/dinţi/etc.), ne facem pentru alte femei. Pentru prietenele şi duşmancele noastre, pentru colege, pentru vecine şi – de ce nu? – pentru necunoscute. De câte ori n-aţi auzit două necunoscute gratulându-se reciproc într-un magazin? „Vă stă foarte bine fusta, să ştiţi!” „Şi pe dumneavoastră vă aranjează de minune

sutienul acela cu push-up!” Dar 15 corporatiste chiuind şi admirându-se interminabil în faţa intrării în sala de şedinţe în care urmează să se anunţe că o jumate din ele vor fi restructurate de câte ori n-aţi văzut? Nu, toate aceste femei nu sunt lesbiene, aşa cum aţi crezut, dragii noştri soţi. Sunt căsătorite cu bărbaţi şi n-au mai auzit un compliment dinainte de dezvirginare.

Dacă, din când în când, vă întrebăm cum ne stă o rochie, n-o facem pentru că ne interesează răspunsul. Vrem doar să vedem dacă mai trăiţi, acolo, în fotoliul din faţa televizorului.

Iar când lăsăm părul şi ne facem direct operaţie la rinichi sau la ficat, înseamnă că e groasă. E ultima noastră şansă să observaţi că „ne-am făcut ceva” şi să ne aduceţi flori.

SIMONA:

LOCUL În care şi regele MERGE SINGUR CU CARTEA

Când un bărbat îşi ia cartea la subsuoară şi porneşte… lipa-lipa, într-o anumită direcţie, soţia se sprijină, lividă şi cu lacrimi în ochi, de primul perete, iar copiii se aliniază în faţa tatălui, ca să-şi ia la revedere. Sunt trişti cu toţii pentru că ştiu două lucruri: 1) vor trece ani până îl vor revedea; 2) în timpul ăsta, dacă-i trece pipi sau caca, vor fi nevoiţi să folosească boscheţii din faţa blocului, baia fiind ocupată.

Bibliotecile, aşa cum arată ele acum, nu ar trebui să fie instituţii unisex. Ele sunt construite, practic, numai pentru femei. O bibliotecă pentru bărbaţi ar trebui să arate cu totul altfel: o sală mare, cu multe WC-uri, pe care bărbaţi cu pantalonii în vine devorează fericiţi volum după volum. Printre ei se mai plimbă, din când în când, un custode, ca să le mai distribuie cele necesare: puf-puf pentru toaletă, hârtie igienică şi cărţi noi.

Bărbaţii merg la toaletă în primul rând ca să citească şi de-abia în al doilea rând pentru altele. Unii, probabil, merg şi ca să scrie, altfel nu prea se explică existenţa unor romane-fluviu ca *În căutarea timpului pierdut,* a unor

lucrări de dimensiunea *Istoriei literaturii române de la origini până în prezent* sau a operei poetice pe care ne-a lăsat-o Păunescu.

Când Keira Knightley a aflat, în *Piraţii din Caraibe,* că o să-l revadă pe Orlando Bloom de-abia peste 10 ani, n-a simţit ceva ieşit din comun. Doar ce simte orice femeie când bărbatul vieţii ei se duce la W.C.

MIHAI:

DIAFANE SPOITORU

Nu m-aş mira ca nişte cercetători englezi, cei pe care i-a consultat Cristoiu când a băgat în Evenimentul găina care a născut prin cezariană, să descopere cândva, în următoarele mii de ani, şi tubul digestiv la femeie.

Când doi băieţi se trag de deget şi pârţâie, se naşte o prietenie mai presus de legământul sfânt al căsătoriei. De-aici nedumerirea pe care o trăieşte bărbatul când ea spune că vrea să fie cea mai bună prietenă a lui. „OK, trage-mă de deget!”

Asta n-ar fi nimic, dar când intri în baie după o gagică miroase a iasomie, a lapte de migdale şi nucă de cocos, a levănţică, flori de câmp şi Fanta-fructe de pădure. Iar în tot acest timp în care ea face *ceva* ferecată în baie, la robinet se aude cum susură apa. Dacă închizi ochii crezi că ai ajuns în păşunile parfumate ale Raiului. Nu te-ai mira, deschizând ochii, să vezi leul de gât cu oaia. Şi oaia vie. Mă mir că nicio ţipă nu s-a gândit să pună şi nişte Mozart în timp ce lansează submarinul la apă.

Din reclamele TV nu înveţi mai mult. Da, au şi femeile probleme cu digestia, dar nu în sensul că sunt constipate şi nu iese rahatul din ele, deşi se screm până

fac riduri de expresie. Nu, ele sunt balonate. Iar baloneala aia trece cu o cutiuţă de iaurt.

Mi-ar plăcea să văd o reclamă aşa: Emilia Popescu pe veceu urlând în chinuri: „Nu pot să mă cac!”

Generaţiile viitoare de bărbaţi vor fi încă şi mai handicapate din acest punct de vedere. Păi, când va vedea unul că din iubita lui curge sânge, iar nu un lichid albăstrui, de culoarea cerului senin, o să leşine.

MIHAI:

COSMETICIANO, CE-ŢI MAI PLACE SĂ TE JOCI CU MINTEA LU’ NEVASTĂ-MEA!

Ca să fie pregătită pentru petrecerea de Revelion la timp, probabil că femeia ar trebui să înceapă cu programările cam a doua săptămână după Paşte. Şi-atunci, n-ar întârzia decât cinci, hai zece minute după ora 12.

Are programare la păr, la unghii, la alt păr, la împachetări, la despachetări, la faţă în general, apoi defalcat, la gene, la sprâncene, şi, pentru că altfel tot nu se explică orele de programări, probabil că îşi face şi un EKG, un RMN, analize complete la sânge, îşi pune dinţii, îşi schimbă cristalinul şi corneea, transplant de rinichi şi cine ştie câte altele, că ajungi de-ţi trec prin cap tot felul de tâmpenii.

Ultimele pe listă, din ce am observat, sunt unghiile de la mâini. Odată ce s-a întors de la făcut unghiile nu mai pune mâna pe nimic. Îi arunci pe jos un lingou de aur de 24 de carate, nimic. Dacă-l poate lua cu dinţii, bine, dacă nu, asta e, dar nu întinde gheara nici moartă. Evident, o poţi chinui arătându-i scame pe covor. Aşa, de distracţie, că nici unghia-n gât nu şi-o poate băga.

Nici vrăjitoarea care s-a jucat cu mintea Zăvorancei nu se compară cu puterea pe care o are asupra sufletelor

de femeie o cosmeticiană sau o manichiuristă. Când o femeie e tristă şi nu ştii de ce, primul lucru la care trebuie să te gândeşti – după ce o întrebi dacă ţi-a spart mailul – este că i s-a îmbolnăvit cosmeticiana.

Te supără o tipă cu ceva, spune-i că o cunoşti pe cosmeticiana ei şi că o să-i spui ăleia nişte lucruri compromiţătoare despre ea. O vei juca pe degete.

Nu la psiholog veţi rezolva problemele de cuplu, cum fals se crede, ci la cosmetică, întinşi amândoi pe paturi, cu măştile hidratante pe faţă, răspunzând cuminţi întrebărilor cosmeticienei, în timp ce vă smulge sprâncenele.

SIMONA:

COSMETICIANA E NUMAI UNA

Singurul motiv pentru care instituţia căsătoriei mai stă încă în picioare e că nu ne putem lega toate, oficial, vieţile de a tipului sau a tipei care ne coafează. Dacă acest lucru ar fi posibil, lumea ar fi compusă din: 1) posesori şi posesoare de haremuri; 2) haremuri şi 3) bărbaţi singuri, pe care nu i-ar mai bate nimeni la cap, nu i-ar mai pune nimeni să se spele şi nu i-ar mai îndopa nimeni cu broccoli.

Circulă legenda că treaba cu „împreună până când moartea ne va despărţi” are, din perspectiva soţiei, legătură cu soţul. Nimic mai fals. Soţul ţi-l poţi schimba, la urma-urmelor, chiar şi de 6 – 7 ori, în timp ce hair-stylistul, cosmeticiana, manichiurista şi Regina Sprâncenelor Tale sunt unici.

Bărbaţii habar n-au ce înseamnă pentru o femeie să îmbătrânească împreună cu omul care o tunde. Cum, peste ani de la primul bretonei retezat, se regăsesc tot acolo, în faţa aceleiaşi oglinzi. Ea e din ce în ce mai mioapă, el e din ce în ce mai grizonant, dar sunt împreună şi nimic nu e mai important… Ce *Casablanca,* ce *Tristan şi Isolda,* ce *Love*? Adevăratul şi cel mai sfâşietor film din lume, ăla în care ea şi Gimmy, hair-stylistul ei gay, sunt despărţiţi cu

cruzime de soarta crudă, nu s-a făcut încă…

O femeie poate fi a mai multor bărbaţi, dar niciodată nu va fi atinsă de mai multe cosmeticiene. Din prima clipă când ai avut-o în mâini, tu, cosmeticiana, ştii că e FEMEIA TA şi că nimeni altcineva nu-i va mai smulge fire de păr, nu-i va mai jupui bucăţi de piele, n-o va mai ciupi şi n-o va mai smotoci cum o smotoceşti tu. Şi pentru asta nu ai nevoie nici de jurăminte, nici de certificate la primărie.

Cu soţul ei, femeia stă uneori doar pentru că n-are încotro. Cu cosmeticiana stă pentru că vrea.

SIMONA:

CAFT + AVIOANE = FERICIRE

Dă-i bărbatului un film de 118 ore în care numa îşi scot unii dinţii, îşi rup scaune-n cap şi se aleargă cu maşini. Sau unul cu călăreţi, decapitări, maţe scoase de la locul lor, creieri împrăştiaţi şi fântâni arteziene de sânge. Le va urmări halucinat, cu sufletul la gură şi fără să se prindă că nu au scenariu.

Dacă n-ai cu bătăi şi maşini sau descăpăţânări călare, bagă-l de război, cu avioane. Poate să dureze şi 50 de ani, n-o să se ridice din fotoliu nici ca să facă pipi. În timpul ăsta, tu, soţia lui, poţi să-ţi trăieşti liniştită viaţa. Poţi să ţi-o şi refaci chiar, aducându-l pe noul partener chiar acolo, în casă. N-o să observe. Vă veţi putea desfăşura existenţa ca oricare alt cuplu, cu diferenţa că, în sufragerie, pe canapea, o să aveţi un cetăţean care se uită la un film de război, cu avioane. O să-l mutaţi mai la stânga sau mai la dreapta când o să aveţi musafiri, o să-i ridicaţi picioarele când o să aveţi de dat cu aspiratorul şi o să-i tăiaţi, din când în când, bretonul, când o să sesizaţi că i-a acoperit ochii şi nu mai vede bine avioanele. Şi poate n-ar strica să vă luaţi şi un generator de curent, ca să vă asiguraţi că, în caz de vreo pană, n-o să-şi dezlipească

ochii de la ecran, aducându-şi aminte brusc cine e, de unde vine, unde se duce, cum îl cheamă şi câţi ani are. În rest, n-o să aveţi mare treabă sau grijă cu el. Puteţi chiar să-i puneţi o vază cu flori în braţe sau un abajur de veioză-n cap, pe post de decor.

O singură chestie: noul partener tre' să fie musai ori surd şi orb, ori femeie sau câine, ori pisică sau hamster. Dacă e bărbat, cu văzul şi auzul intacte, n-ai făcut nicio afacere: o să se-aşeze lângă primul, să se uite şi el la avioane.

MIHAI:

MOARTE LUI ASHTON KUTCHER

Poate să fie o frumoasă zi de sâmbătă, când încă ţi se hârjonesc pe creier notele de plată din crâşmă de cu o seară înainte. Te gândeşti că urmează o zi în care îţi faci un duş şi, obosit de viteza şi loviturile stropilor de apă, te vei întinde relaxat în faţa televizorului. De unde să ştii tu că Ashton Kutcher tocmai a încasat cinci milioane de dolari ca să-ţi strice ţie după-amiaza?

Mai trist e că se foloseşte de gagica ta, care, cel puţin din ce ştii, nu a primit niciun ban. Şi ea se uită aşa pe o revistă în timp ce razele soarelui ţi se joacă-n balele care-ţi atârnă la bot de când ai adormit în fotoliu pe reclama la Olay. Şi îşi dă seama ea că e o comedie romantică pe care nu a văzut-o, probabil singura.

Tu, la ce dosar de urmărire ai, eşti în faza aia în care, dacă ei îi place Michael Bolton, zici că-i super tipu' şi că ce-ţi place cel mai mult nu sunt neapărat versurile de-o sensibilitate care-ţi ridică părul şi-ţi întoarce stomacul pe dos, ci că e singurul om care are şi chelie şi plete în acelaşi timp. Ideea e că nu eşti în postura de-a negocia.

Şi-aşa te trezeşti în faţa unui ecran imens, în Piaza, înconjurat de cupluri care încă nu au ajuns în stadiul

matur al relaţiei în care te afli tu – când poţi să dai pe bluză cu sos de *nachos,* că asta nu înseamnă nimic – şi unde e plin de pupeze care îşi strecoară râsul pe timpanele tale şi apoi direct pe creier, ca o oaste de râme de metal.

La final îţi iei o faţă de bufon şi o întrebi cum i s-a părut, dând cumva de înţeles că ai empatizat cu râsul general. O să-ţi răspundă sec: „O prostie, ca toate comediile romantice!”

Moment în care te gândeşti la ce perversiuni ai fi putut să faci cu patul în tot acest timp.

MIHAI:

A PLECA ÎNSEAMNĂ A O OMORÎ PUŢIN

Cred că cei care au frică de frica de avion se pot vindeca dacă se căsătoresc sau dacă-şi iau o femeie pe termen lung în viaţa lor. Pentru că în acel moment frica de prăbuşire, de aterizare în mare printre peştii răpitori sau de pulverizare în Anzi peste schiori, pare o joacă de copii pe lângă drama pe care o trăieşti când aleasa organizează plecarea.

Eşti în februarie, abia ai reuşit să transpiri tot porcul pe care l-ai mâncat la socri, şi ea plănuieşte o vacanţă mirifică la Florenţa pe la sfârşitul lunii septembrie. O să fii uimit să afli că drumul spre Florenţa trece prin Iad, pe la tribunal şi, dacă te laşi pradă pornirilor nervoase, cu un popas de câţiva ani la puşcărie pentru violenţă domestică. Din momentul în care ai stabilit călătoria, ea a şi început-o, pentru că ea e creierul sejurului şi niciun amănunt nu trebuie lăsat la voia întâmplării. Stă noaptea pe net, devine spaima forumurilor de călătorii, stresul agenţiilor de turism, şi motivul pentru care le recomanzi călduros amicilor să încerce totuşi şi relaţii cu băieţi. Prin luna mai deja o poţi auzi:

— Ai dus gunoiul?

Bineînţeles că nu l-ai dus.

— Păi, o să pută ăsta ca dracu’ până ne întoarcem din concediu.

Te uiţi la ea, dar nu îndrăzneşti să zici ceva, iar mâna cu care urma să-ţi faci cruce rămâne înţepenită în aer, pentru că ochii ăia roşii nu anunţă nimic bun. A cumpărat creme de protecţie solară, schiuri, costume de baie, de seară, de scafandru, spray împotriva ţânţarilor, o şalupă, o cutie de dibluri de 16.

În aeroport observi că doar o familie de ţigani care se întorc din Franţa cu Turnul Eiffel împachetat în sacoşe de rafie are mai multe bagaje decât tine.

SIMONA:

„ORGANIZAREA” NU E NUMELE UNEI ŞAMPANII

„Te sun mâine, coaie, şi ieşim la fotbal şi după aia la bere. Pe seară, da, da nu chiar târziu de tot, că am şi nuntă şi face gagică-mea urât dacă nu mă duc. Cum ce nuntă, mă? A mea, nu ţi-am zis că mă însor? Aia e, că nu ştiu exact la ce oră. Pe la 18 parcă… Sau la 17? Plm, nu mai ţin minte. Hai că vedem, dacă e încurcată rău, nu mai jucăm, mergem doar la bere, că n-am chef să îmi facă nebuna scandal”. Singurul motiv pentru care această conversaţie vi se pare o ficţiune este firea organizată a femeilor.

Dacă nu ar „face nebuna scandal”, tipul cu pricina s-ar duce la propria nuntă: 1. cu întârziere de câteva ore; 2. beat, cu muştar pe la bot şi râgâind a usturoi; 3. În tricou, cu şortul rupt în cur şi încălţat cu crampoane; 4. şchiopătând, cu genunchiul umflat şi plin de sânge; 5. ciufulit, cu părul lipit de transpiraţie, smocuri de iarbă în cap şi musculiţe lipite pe faţă; 6. puţind ca un dihor; 7. murdar de noroi.

Devine limpede şi de ce „miracolul naşterii” a fost trecut în fişa postului femeii, nu? Nu doar că ei şi-ar pune zilnic burţile pe masă, ca să măsoare cine-o are mai mare,

şi s-ar izbi periodic unul într-altul, ca la rodeo, ca să vadă cine-o are mai tare, dar n-ar fi niciodată sigur că naşterea s-ar petrece la termen. Când ar veni sorocul şi s-ar declanşa travaliul, gravidul s-ar înfige în primul restaurant care i-ar ieşi în cale şi ar cere o ciorbă de burtă (cu smântână şi ardei iute) şi-o bere: „Repede, vă rog, că am nişte crampe groaznice, mă doare burta de foame. Şi aduceţi şi-un mop, că e nişte apă sub masă, s-o fi pişat vreunul pe el…”

O plecare la Florenţa n-ar putea fi lăsată pe mâna lui decât într-una din următoarele două situaţii: 1. are avion personal, care poate fi chemat oricând, proprietăţi unde vă puteţi caza oricând şi restaurante unde puteţi mânca oricând şi oricât; 2. Toată Florenţa e a lui şi locuiţi deja acolo, într-un castel.

SIMONA:

ŢI-AM DAT UN INEEEL DE LA CUTIA DE BERE…

Toate femeile care au trecut de 20 de ani cară după ele, prin viaţă, basculante de flori uscate, frunzuliţe, scoici, bucăţele de scoarţă de copac, hârtiuţe, crenguţe, pietricele, cochiliuţe de melci, biluţe, rulmenţei, fragmenţele de sticlă colorată, crâmpeiuţe de plastic şi multe, MULTE altele din aceeaşi categorie, în spatele acestei colecţii se află un adevăr tulburător: bărbaţii au priceput, în sfârşit, că tre' să fie romantici.

Prin romantism, bărbatul înţelege obligaţia de a te încărca de câte ori are ocazia cu dovezi ale sensibilităţii lui. Şi, slavă Domnului, are ocazia foarte des. Orice plimbare prin parc conţine momentul acela magic, în care el se apleacă transfigurat, culege o pietricică şi ţi-o întinde cu ochii umezi: „Uite, îţi dăruiesc o pietricică, să-ţi amintească de plimbarea asta". Tu mai ai acasă 8.000 de pietricele, dar n-ai încotro. Te bucuri şi promiţi că o să ai grijă de noua „amintire". Să o pierzi ar fi ca şi cum i-ai smulge lui inima din piept, ai călca-o-n picioare şi ai arunca-o, aşa, sfâşiată, la maidanezi.

O excursie în Deltă se va termina cu el cu mâinile-n

buzunare şi cu tine cărând câteva frumoase amintiri: un smoc de stuf, un cioc uscat de pelican mort, un stâlp de telegraf, un nufăr, o jumătate de vâslă, o şosetă de lipovean…

Sunteţi la o nuntă sau la un botez? Nu trebuie decât să se uite pe masă, sigur găseşte ceva. O floare de pus în piept, o bucată de sticlă colorată, o scobitoare, o frunză de dafin din sarmale. Orice poate fi cules din mediul ambient şi dăruit din toată inima va intra în colecţia de amintiri a dragostei voastre.

Tocmai ai primit un căpăcel de bere şi o bordură? Zâmbeşte şi ai mare grijă să nu le pierzi. În definitiv, nu tu ţi l-ai dorit romantic?

MIHAI:

ŢARA TE VREA PROST, ŞI FEMEIA SENTIMENTAL

Tocmai o plimbi cu ultimul model de Bugatti pe care i l-ai făcut cadou. La semafor vede o gagică care a primit de la iubitul ei un coşuleţ cu ghiocei. O auzi spunând (iar asta doar pentru că maşina are un sistem audio care citeşte gândurile şi se prinde când cineva din maşină vrea să vorbească dând imediat volumul muzicii mai încet):

— Ce drăguţ!

Şi parcă i se umezesc ochii.

Maşina pe care i-ai dat-o tu nu e nimic altceva decât un morman de sentiment de vinovăţie – lasă, că ştii tu ce ai făcut – sau un complex freudian, altfel de ce i-ai fi luat una atât de mare?!

E ceva romantic-mizerabilist în sufletul oricărei femei. Ceva ce, de fapt, nu ar suporta niciodată în realitate.

Oricum, dacă-i faci cadou o maşină, se va uita înduioşată la aia care a primit motocicletă, iar pe bulangiul ăla care i-a dat-o îl va considera un adevărat romantic.

Dacă-i vei duce tu o motocicletă, va apărea un alt bulangiu, care-i va duce alteia o bicicletă. Şi ăsta, la fel, îi

va rupe sufletul iubitei tale. Îi va aminti de simplitate, de anii de studenţie când te-a cunoscut, de vremea când nu aveaţi bani şi vă hrăneaţi doar cu sentimente pure, şi când, evident, o iubeai. Nu ca acuma.

E la fel ca în cursa înarmărilor, doar că pe invers. Totdeauna se va găsi un romantic care să-i dea femeii lui un cui îndoit de pe marginea străzii, cui care simbolizează absolutul, infinitul şi nemărginirea.

Ideea e că şi dacă te duci la ea cu o bucată de hârtie goală, tot se va găsi unul care-i va duce alteia o bucată de hârtie mai mică decât a ta, şi care va exprima mai bine, mai autentic, mai profund, mai adecvat, mai ingenuu, mai pula mea, adevărata sensibilitate.

Din toate acestea tu nu înveţi decât un singur lucru: se poate face sex şi cu investiţii mai mici.

MIHAI:

TĂCEREA E DE AER

Trei certuri speciale între un băiat şi o fiinţă specială:

1. Dacă, din greşeală, pune oala fierbinte pe laptopul tău şi o întrebi: *De ce ai făcut asta, dragostea vieţii mele, lumina ochilor mei, soarele care-mi încălzeşte viaţa rece şi fără sens?* înseamnă că ţipi la ea. Tu poate zici în şoaptă, poate nici nu se aude, poate doar mişti buzele ca şi cum ai spune ceva, poate te-ai asfixiat şi faci mărunt din mandibulă. Nu contează, ai ţipat la ea.

2. Să zicem că pe fracul cu care te-ai îmbrăcat ca să mergi la nunta lu' soră-sa apar nişte urme de merdenele. Ei bine, nu înseamnă că v-aţi certat. Cel puţin nu tu cu ea. Lucrurile stau invers, de fapt. Ea nu-ţi va mai vorbi, dar tu trebuie să-i vorbeşti în continuare, pentru că tu nu ai niciun motiv să fii supărat. Logic. Dacă te vede cineva cu ea pe stradă în astfel de momente, te crede un pervers care hărţuieşte o tipă pe care nu o cunoaşte.

3. Eşti cu ea în maşină, tu în dreapta. Îi spui că, dacă vrea să păstreze drumul spre maică-sa şi să nu meargă spre zonele în care stau mamele altor fete, să nu facă la dreapta acolo. Nici nu te bagă în seamă, face un pipi cu

boltă, suveran şi invizibil, pe opinia ta. După cinci minute, când îşi dă seama că maică-sa e în partea cealaltă a lumii, te roagă să nu mai zici nimic şi să te bucuri în tăcere de faptul că ea a greşit. Oricum, e supărată şi nu mai vorbeşte cu un asemenea bădăran care de-abia aştepta ca ea s-a o comită.

SIMONA:

TĂCEREA PISOILOR

O ceartă şi mai şi, între o fiinţă specială şi o fiinţă şi mai specială:

Vii acasă. Copilul cel mare doarme spânzurat de lustră, cu capu-n jos, pisica pluteşte în acvariu, c-un peştişor în gură, celălalt prunc gângureşte la tine din maşina de spălat, duhnind de la distanţă a pempărs plin, iar căţelul lipăie fericit nişte ciorbă, direct din oala de pe aragaz. În timpul ăsta, cu căştile pe urechi şi înjurând de mama focului, jumătatea ta mai relaxată se joacă *Starcraft.* Când îi tragi computerul din priză, se întoarce furios:

— Ce faci, frate, ai înnebunit? De ce mi l-ai scos din priză?

— De ce e copilul atârnat de lustră?

— Nu e copil, e Tarzan.

Între timp s-a trezit şi Tarzan:

— Mami, mami, ştii că eu sunt Tarzan şi tati e Jane?

Te întorci şocată către Jane, care se uită la tine sfidător.

— Jane? întrebi cu vocea tremurândă.

— N-avea cine altcineva să fie, pisica n-a fost capabilă să joace rolul ăsta.

Te apuci nervoasă să eliberezi copilul, care se vaită că îl strânge sfoara.

— Şi, pentru că n-a fost capabilă, aţi înecat-o sau cum?

Vede pisica şi păleşte un pic…

— S-a înecat singură, cred că n-a suportat eşecul.

O vede şi copilul şi începe să urle.

— Stai liniştit, tati, că nu e moartă, doarme un pic…

— Ăla mic de ce e în maşina de spălat şi pute ca o vidanjă?

— L-am dat huţa cu cuva şi l-am uitat acolo.

— L-ai dat huţa… cu cuva… şi l-ai uitat acolo.

— Da.

— I-am zis lu’ tati să-i punem şi detergent şi apă, da a zis că data viitoare, adaugă Tarzan.

Te ţii de perete, să nu cazi:

— OK… A fost ultima oară când ai mai rămas singur cu copiii.

— Mamă, în ce hal poţi să exagerezi!

MIHAI:

CHITANŢA ŞI COSTEL

Dacă-i spui unei gagici că ai luat o răceală din metrou, primul lucru de care te întreabă este unde e bonul fiscal. Iar asta nu pentru cazul în care nu-i va plăcea răceala pe care ai luat-o şi te va trimite s-o schimbi. Nu, ci pentru că femeile au o slăbiciune pentru bonuri fiscale, facturi, hârtii oficiale, ştampile şi alte chestii birocratice. Cum adună unii când merg pe stradă şuruburi, balamale, capse pierdute de alţii, la fel adună şi femeile bonurile şi facturile. Cine ştie, poate vor mai avea nevoie de ele. Să fie acolo, ca să vadă şi nepoţii cât costa un ou şi o pungă de macaroane în 2012. Oricum, după ce se întoarce de la cumpărături, femeia mai stă jumătate de oră şi lecturează bonul fiscal cu aerul unui doctor care descifrează un complicat set de analize: simte că e ceva putred acolo, dar încă nu-şi dă seama ce.

Dacă aş fi poponar (nu că aş avea ceva cu cei care nu sunt) aş agăţa numai casieri şi contabili, asta ca să fiu sigur că acolo, înăuntru, sub blana de pe piept, pulsează o inimă candidă, de femeie.

O femeie se simte mult mai stăpână pe ea, mult mai sigură, dacă are o chitanţă asupra ei. E trifoiul ei cu patru

foi, talismanul ei. Orice mamă care-şi trimite copilul pe front îi zice să poarte mereu în buzunarul de la piept o factură proformă care să-l ferească de cele rele.

Dacă vrei să înnebuneşti o femeie, citeşte-i o listă de-aia, cu *Acte necesare.* N-are importanţă pentru ce sunt necesare actele acelea, căci pentru ele sunt necesare oricum.

SIMONA:

APOCALIPSA VINE DE LA O FACTURĂ

— Bună ziua, am câştigat 28 milioane de euro la Loto. Uitaţi, acesta este…

— Este…?

— Este… Mă rog, ar fi trebuit să fie…

— Să fie…?

— Biletul.

— Dovada că am câştigat…

— Şi unde este?

— Nu ştiu, îl aveam aici…

— Aici unde?

— Ce bou sunt! L-am pierdut…

Persoana nebărbierită, care tocmai îşi întoarce disperată buzunarele pe dos, în căutarea vieţii de multimilionar în euro, pe care a pierdut-o iremediabil, e chiar el: jumătatea mea sau a ta sau a ei.

Nu criza e de vină pentru că multe familii au ajuns pe străzi, ci faptul că, din păcate, e vorba de familii nedestrămate, în familiile din care el n-a plecat încă cu una de 18 ani, sarcina de a achita ratele la bănci îi revine jumătăţii masculine. Se dovedeşte că a uitat de-abia când vin executorii. În familiile pe care el le-a părăsit la timp şi

în alea de lesbiene, ratele sunt plătite la zi şi chitanţele puse în ordine.

Bruce Willis şi Chuck Norris sunt atât de şmecheri şi salvează lumea cu atâta uşurinţă pentru că o fac cu pumnii, picioarele şi diverse arme. Ia dă-le să ducă de colo până dincolo o hârtiuţă, o facturică, o chităn̦ucă în care stă salvarea omenirii, să vezi, sunt în stare să n-o piardă? Zadarnic le vei spune de 10 ori să bleasc㠠ochii la ea, că e importantă, nu o vor aduce niciodată la destinaţie.

Dacă vedeţi mulţi bărbaţi în puşcării, condamnaţi pe viaţă pentru omucidere, să ştiţi că jumate dintre ei sunt nevinovaţi. Pur şi simplu, nu au fost atenţi, pe parcursul interogatoriilor, şi au recunoscut din greşeală crimele. Erau cu gândul în altă parte, ca de obicei, şi aşa a ieşit.

SIMONA:

E SARMAUA TA, MÂMICO...

Cel mai sfânt lucru din lume pentru un bărbat, în afară de anturajul cu care bea bere, e mama. Mama lui. Care e cel mai mare duşman al oricărei femei? Păi, tot mama. Mama lui. Ce coincidenţă stranie, nu?

Când îţi oferă inelul şi îţi promite că o să fie toată viaţa numai şi numai al tău, habar n-ai ce surpriză te-aşteaptă imediat după luna de miere. Nu bănuieşti că e deja luat, că femeia care-l controlează are 60 de ani şi că nici măcar nu-i oferă vreun favor de natură sexuală, în schimbul numitului control.

Singura chestie cu care-şi justifică poziţia eternă numărul i în inima lui fiu-său e mâncarea. Mâncarea pe care i-o făcea când era el mic şi pe care tu n-o să reuşeşti s-o egalezi nici dacă îţi petreci toată viaţa lângă aragaz. Stai o noapte şi înfăşori 1000 de sarmale, pentru că ştii că îi plac lui? „Sunt bune – o să-ţi zică, cu buziţa de jos tremurând – da' ale lu' mama erau... aşa, mai înecate în grăsime. Ale tale de ce nu plutesc?"

A plecat la serviciu cu cămaşa cea nouă, albastră, pe care i-ai cumpărat-o tu şi se întoarce în maiou? Nu te speria, n-a înnebunit şi nici nu l-a jefuit nimeni. Tot ce a

intervenit pe parcursul zilei a fost un telefon de la mămica. După ce l-a întrebat dacă a păpat, a făcut căcuţă şi a luat medicamentuţu' pentru gâtuţ (îl durea vag în gâtuţ de… ieri), l-a interpelat în legătură cu hainele. Voia să afle dacă s-a îmbrăcat suficient de grosuţ. „Da, mămicule", a zis el, după care s-a apucat să se laude că i-a luat nevastă-sa o cămaşă mişto. „Albastră???", s-a sufocat mămicu' în telefon. „Tu nu ştii că nu-ţi stă bine cu albastru??? îţi scoate ochii din evidenţă, puiu lu' mama. Tu ai ochii maro şi la ochii maro se poartă numai maro. Habar n-are proasta aia să te îmbrace. Off… N-am avut şi eu noroc de o noră ca lumea".

Următorul weekend te lasă singură şi se duce să stea cu mămelu'. A înţepat-o puţin inima de la cămaşa aia şi tre' să aibă grijă de ea.

MIHAI:

GENERAŢIA CU CHEIA FRANCEZĂ DE GÂT

Nimic nu e mai enervant când locuieşti cu o tipă ca momentul în care nu mai curge apa la duş, că nu ştiu ce garnitură e buşită şi nu strânge bine, apa scurgându-se pe lângă baterie. În loc să tragă apă de la chiuvetă cu furtunul, ca orice om normal care a locuit la vremea lui în Grozăveşti, ea vrea să repari duşul.

— Da, cine mă crezi, Einstein?… Păi, dacă ştiam să repar un duş, eram departe acum, păpuşe!

Şi-apoi, toată istoria e de partea ta. Atâtea mii de ani oamenii au trăit bine-mersi fără duş şi nu a mai murit nimeni.

Nasol pentru tine e că ea are un Einstein în familie. Se numeşte „Tata”. Aşa se întâmplă că a doua zi de dimineaţă, te trezeşti cu taică-su la uşă, înarmat cu scule până-n dinţi. Îl găseşti aşezat la baie ca la birou, cu ochelarii pe nas, meşterind ca un melc tocilar. Ea nici nu vorbeşte cu tine, doar îţi aruncă priviri mustrătoare, cântărindu-te din priviri cu premiantul de taică-su. Ca să întărească distanţa care te desparte de un bărbat adevărat, o auzi miorlăindu-se:

— Tati, dacă tot ai venit de la Satu-Mare, să ne

schimbi şi becul din sufragerie, că de două luni nu merge. Iubitul meu zicea să-l lăsăm aşa, că-şi revine el…

I-ai strânge beregata cu cheia franceză. Dar nu ai vreme, pentru că taică-su, de cum te vede, te cheamă să ţii aproape:

— Stai aici, să vezi cum se face, ca data viitoare să repari tu!

— Of, ce bine mi-ar fi prins înţelepciunea dumneavoastră, dar trebuie să plec la serviciu!

Şi ea răsuceşte şurubelniţa cu cap în cruce în rană:

— E duminică, iubi!

MIHAI:

O PORŢIE DE SEX MAI BINE FĂCUTĂ!

Pe bărbat nu-l interesează la femeie cum face mămăliga (cu varianta ei libidinoasă, *mămăliguţa),* cum face ciorba (cu varianta ei libidinoasă, ciorbă de *văcuţă)* sau cum face budinca (cu varianta ei scârboasă, *crema de zahăr ars).* Contează doar cum face sex. O vreme şi ea crede acelaşi lucru, la începutul relaţiei fiind destul de prinţesă în ce priveşte bucătăritul:

— Să ştii că nu le am cu gătitul, nu mi-a plăcut niciodată! Se face mirosul ăla scârbos care-ţi intră în haine şi în păr!

Pentru tine n-are nicio importanţă, mai ales după ce ţi s-a adaptat organismul la maionezele de la Dristor şi pastele de la Pizza Hut. Cine ştie, o schimbare poate să-ţi fie fatală!

La un moment dat însă ajungi acasă şi auzi sunete ciudate din bucătărie. Intri şi dai peste o creatură echipată cu şorţ şi nişte chestii strălucitoare în mâini, care se uită rânjind la tine. E înconjurată de foi rupte de prin reviste şi de recipiente pline cu substanţe care seamănă izbitor cu prenadezul şi aracetul. E roşie la faţă, înjură şi în toată bucătăria pluteşte o pulbere albă, de zici că ai nimerit într-

un laborator clandestin de făcut pişcoturi din Medelin.

O laşi în pace. După vreo cinci zile, iese victorioasă din bucătărie cu… ceva în mână. Exact în momentul în care îţi vine s-o întrebi de ce nu aduce şi pâine la tocăniţa aia de cartofi, anunţă victorioasă:

— Am făcut o prăjitură!

Primul lucru care-ţi vine în minte este că ai putea să fraiereşti un orb de ziua lui ducându-i chestia aia. Dar câţi orbi care să nu aibă nici miros cunoşti, totuşi?

Te pune să guşti. Şi guşti. E pentru prima oară în viaţă când vorba unchilor, tantilor şi nenilor din copilărie, acel *să fim sănătoşi!* nu ţi se mai pare o idioţenie cât casa. Şi te mai gândeşti ce bine ar fi fost să te fi făcut maică-ta un hamster, ca să poţi să ţii mâncarea în guşă până pleacă ea şi apoi s-o scuipi la veceu.

SIMONA:

ÎL IEI ÎN CĂSĂTORIE, PÂNĂ CÂND MOARTEA FICATULUI VĂ VA DESPĂRŢI?

La început, îţi spui că… asta e, mirosul de usturoi face parte din fiinţa lui şi că tre’ să-l iubeşti cu totul, aşa cum e el, fără să-i ceri să renunţe la ceva. În definitiv, atâta timp cât intră în casă râgâind a şaorma, e clar că vine din Dristor şi nu de la alta. După aia, mai îmbătrâneşti şi tu, ţi se şubrezeşte vezica biliară şi anumite mirosuri îţi devin insuportabile. Ajungi să-l simţi că se apropie încă de când s-a suit în metrou, în capătul celălalt al oraşului. Când intră pe uşă, te găseşte în genunchi, cu capul în veceu, vomând. „Hmm… Mişto poziţie, îmi place!”, îţi zice, lipindu-ţi insinuant o pălmuţă pe fund. E momentul în care decizi că îl vei despărţi de dragostea vieţii lui, şaorma, chiar dacă asta înseamnă să-ţi calci în picioare condiţia de prinţesă.

Te-apuci, aşadar, de gătit. Nu sarmale, musacale, tochituri şi pomana porcului, ca la mă-sa acasă, ci reţete mai prietenoase cu ficatul şi arterele omului, din secolul 21. Franţuzeşti. Mai un piept de raţă cu sos de ciocolată neagră şi panna cotta cu hrean şi un mousse de castravete cu creveţi, fructe de pădure şi somon fumé, mai un

consommé de pui cu ciuperci Portobello şi un muşchiuleţ de porc „en pappiotte”, servit cu ciupercuţe umplute şi sos de vin… Sau – de ce nu? – banalul boeuf bourguignon şi o omletă cu avocado şi brânză cu mucegai.

Şi începe circul. Că „Ce-i aia raţă cu ciocolată, friptură sau prăjitură? Şi ce-i aia *panna*? Pană de gâscă? îmi dai să mănânc fulgi?” că „Eu nu mănânc porc cu papiote şi nici bou cu burghiu nici dacă mă tai”, că „încerci să mă otrăveşti cu brânză stricată?” şi „Ce dracu-i aia *avocado,* carne de avocat???” Şi aşa mai departe.

Se apucă să-şi gătească singur. Îşi caută în găleata de gunoi cârnaţii pe care, de nervi, i-i aruncaseşi, şi-i prăjeşte şi-i înfulecă nemestecaţi. Cu ultimul cârnăţoi în gură, îl vezi că se încalţă: „Mă duc să-mi iau şi-o şaorma, că nu m-am săturat”. „Să-mi cumperi şi mie 18 flacoane de Colebil”, mai apuci să-i zici, după care te întorci fix în poziţia mişto din care speraseşi c-ai plecat pentru totdeauna: în genunchi, cu capul în veceu.

SIMONA:

CE-I SCÂRBOS ŞI LUI DUMNEZEU ÎI PLACE?

Vă plimbaţi prin parc, romantic. El e morocănos, că l-ai luat de la meci, dar a trebuit să iasă, sub ameninţarea divorţului. Dintr-odată, se luminează. Îl vezi că se uită cu atenţie la ceva de pe trotuar. „Ia uite ce drăguţ: a borât cineva aici”, te anunţă vesel. În sfârşit, a dat peste ceva interesant. Examinează curios balta de vomă, în timp ce tu fugi, lividă, să faci una şi mai mare, într-un coş de gunoi. „Ia uite, mâncase cârnăciori cu cartofi prăjiţi”, îţi strigă încântat. „Şi nişte murături sau salată de varză, nu-mi dau seama exact ce. Ceva verde, oricum”. Dacă s-ar uita la tine acum, ar vedea că şi tu eşti verde. Nu-i răspunzi, că eşti ocupată să te răsteşti la tomberon. Înainte să ţi se înmoaie genunchii şi să leşini, mai auzi o voce cunoscută: „Mamă! Ce poftă mi s-a făcut. Hai să te duc la o cârciumă, să băgăm nişte olteneşti cu cartofi prăjiţi?”

Bărbaţii sunt înnebuniţi după scârboşenii. Nu există flegmă să nu fi fost privită cu admiraţie de măcar câţiva reprezentanţi ai sexului tare, începând cu ăla care a împrăştiat-o pe asfalt. Îi vezi cum se uită lung la ea şi vorbesc singuri, cu invidie: „Ia uite câte kile de flegmă a avut ăsta în el, frăţică. Şi ce verde e!” Şi-ncep să horcăie,

încercând să scoată o cantitate mai mare şi mai verde.

Voma, mucii, scuipaţii, rahaţii cu moţ, păianjenii, broaştele râioase, lipitorile, peştişorii gelatinoşi, viermii, toate au fost lăsate să existe pe lumea asta cu un scop precis: să îi facă fericiţi pe bărbaţi. De-aia, de exemplu, după ce s-au îmbătat crâncen de 100 de ori, o comit şi a 101-a oară. Ştiu că îi aşteaptă o mahmureală dureroasă, dar ştiu şi că, la capătul ei, vine momentul ăla sublim, când vor sta cu capul în budă şi vor pescui cartofiorii prăjiţi mâncaţi în ultimele trei zile.

MIHAI:

NO VOMA, NO CRY

Voma ocupă un loc central în viaţa bărbatului. Dacă la vederea ei o femeie îşi imaginează că o altă femeie încearcă să slăbească, bărbatul priveşte cu admiraţie, gândindu-se că un puşti de 14 ani tocmai a păşit cu dreptul în viaţă. Deşi, s-o spunem drept, are resturi şi pe vârful adidasului stâng. Cert este că, în miez de noapte, o mamă îngrijorată chiar a crezut că fiul ei a mâncat ceva stricat şi i s-a făcut rău.

Voma e modelul din covorul vieţii unui bărbat. O a doua mamă care îl ţine de mână prin viaţă.

Ca un indian care interpretează vârsta şi greutatea animalului după culoarea şi consistenţa rahatului, la fel şi bărbatul, văzând voma, poate să dea un diagnostic destul de precis cu referire la modul cum a apărut şi la masculul care a creat-o. Spre exemplu, doar privind dispunerea şi conţinutul vomei de pe asfalt, un bărbat îţi poate spune dacă e vorba de un mârlete care după ce a îngurgitat vin cu Cola s-a înfipt într-o şaorma, sau de un student ieşit confuz din Club A după 30 de beri şi în a cărui vomă singurele resturi de mâncare sunt urmele de ruj negru cu care se dă prietena lui satanistă, sau poate să recunoască,

dacă e în sectorul 6, unde nu se face curat pe străzi, chiar propria vomă plantată acolo cu trei săptămâni în urmă.

Femeia ar face bine să nu încerce să-l despartă pe bărbat de vomă. Bărbatul şi voma se ştiu cu mult înainte ca ea să intre în viaţa lui. Despre legătura originară între bărbat şi vomă vorbeşte chiar şi mitologia greacă: se spune că un anume Narcis, privindu-se în ochiul de apă din veceu, nici nu a apucat să se mire de cât de frumos e beat, că i-au şi venit măslinele şi vinul în gât.

MIHAI:

FEMEILE SUNT CA REVISTELE PENTRU FEMEI

Femeile sunt ca revistele pentru femei, adică nu ştii foarte bine ce este reclamă şi ce este creaţie proprie. Dacă revistele pentru bărbaţi sunt cu femei goale, revistele pentru femei sunt cu femei îmbrăcate.

Undeva departe, în spatele hainelor, al cremelor, al fondurilor de ten, al orelor de cosmetică şi SPA, şi chiar mai departe, dincolo de părul întins cu placa, dincolo de ceara fierbinte, dincolo de lentilele de contact şi de coenzima Q10, este ea – o fiinţă timidă, ochelaristă, ciupită de vărsat şi care seamănă mai degrabă cu taică-su decât cu o femeie din neamul său.

Dar tu nu ştii nimic din toate acestea, tu vrei să ajungi la ea, să-i spui c-o iubeşti şi, dacă declaraţia îşi face efectul, să faci sex cu ea. Pentru asta trebuie mai întâi s-o dai jos de pe tocuri – în cazul în care poţi să vezi că e pe tocuri sub fustele alea hipioto-ţigăneşti-tradiţionale-eco-bio. Să o descâlceşti din cele o sută de eşarfe în care e atât de bine înfăşurată că i-ar face pe Tutankamon şi Nefertiti să-şi destituie toţi pansatorii. Să o răzuieşti de bronzul artificial şi să-i desprinzi bretelele invizibile şi abia apoi, epuizat ca un arheolog după o zi de muncă, să vezi dacă te-

ai aventurat degeaba sau nu. Oricum, e greu de spus când e o femeie cu adevărat goală sau dacă vreun bărbat a văzut, într-adevăr, vreodată, o femeie goală.

Cert este că, oricând, de-a lungul acestui proces de depănuşare, în funcţie de întorsătura pe care o iau lucrurile, te poţi mulţumi şi cu un sex oral.

SIMONA:

BĂRBAŢII SUNT CA-N REVISTELE PENTRU FEMEI

Culmea, nu doar femeile sunt ca revistele pentru femei. Şi bărbaţii sunt ca revistele pentru femei. Ca partea cu text din revistele pentru femei, aia în care se vorbeşte despre ei ca fiind romantici, gentili şi din cale-afară de protectori faţă de fiinţele feminine din vieţile lor. Seamănă – partea asta de text din revistele lucioase pentru doamne – cu romanele de capă şi spadă pe care le citesc fetele în copilărie. Şi exact aşa sunt bărbaţii în viaţa reală: dacă trebuie să treci peste o băltuţă, îşi scot sacoul de pe ei şi ţi-l aştern sub paşi, dacă ai de cărat un dulap, îl iau la subsuoară şi ţi-l duc unde trebuie, în timp ce cu mâna ailaltă presară pe „drumul dulapului” petale de trandafir, iar dacă-ţi doreşti luna de pe cer, ţi-o aduc, într-o cutie frumoasă, legată cu o fundă şi mai frumoasă (în culoarea ta preferată, logic). Şi tot aşa, până reuşesc să facă sex cu tine prima oară.

După aia, se schimbă radical treaba. Nu-ţi mai pun sacoul peste bălţi, ci se îndoaie de râs („Ia uite, ai luat apă în pantofi, parcă eşti o raţă, lipa, lipa, fleoşc, fleoşc, hahaha!”), iar, când mai moare câte unul de bătrâneţe, îl

auzi că-i spune lu’ fiu-său: „Vezi că i-am promis lu’ mă-ta, acum 70 de ani, că-i car un dulap şi n-am apucat. Chiar azi îmi propusesem să rezolv, da’ uite, m-am luat cu altele şi, după aia, a venit asta cu coasa şi n-o să mai reuşesc. Să i-l cari tu”.

Cât despre ambalajul superb şi legat cu o fundă superbă al primului cadou, n-ai să-l mai vezi vreodată. În primul rând că, după ce fac sex prima oară cu tine, bărbaţii nu mai fac cadouri decât în situaţii excepţionale: s-au culcat cu sora, cu mama şi cu verişoara ta, au pierdut copilul pe drumul de la grădiniţă spre casă sau au pierdut chiar casa, la jocuri de noroc. Apoi, ambalajul o să fie ori punga mototolită în care, până mai ieri, şi-au cărat ei adidaşii cu care mergeau la fotbal, ori hârtia soioasă şi plină de pete de muştar, pe care tocmai mâncaseră salam, înainte să redevină romantici. De cadou nu mai zic: în loc de luna de pe cer, o să-ţi aducă ori un ibric ieftin, ori nişte şlapi de plastic luaţi din Piaţa Obor.

SIMONA:

INFANTILISMUL ESTE MAMĂL ÎNŢELEPCIUNII

Ce face bărbatul când e în clasa I şi îi place de o colegă? O trage de codiţe, îi pune piuneze pe scaun şi ciungă în păr, îi trage cu invizoace[1]-n ochi, iar în pauze îi pune piedică, ajutând-o să se dea cu capul de calorifer. Alternativ cu aceste agresiuni din dragoste, se comportă ca o maimuţă electrocutată, ca să-i atragă fetei atenţia. Se urcă pe şcoală şi se aruncă-n cap de-acolo, sare din pom în pom, ca Tarzan, bea cerneală, mănâncă cretă şi gândaci sau – de ce nu? – aprinde cu bricheta fusta învăţătoarei, cu învăţătoarea în ea.

Dar când are 30 de ani şi îi place de-o colegă (alta decât aia din clasa I!) oare cum procedează? îi trage scaunul, ca s-o vadă căzută cu cracii-n sus, sub birou, îi pune superglu între foile din imprimantă şi ulei în drumul spre sala de şedinţe, ca să alunece femeia spectaculos, şi o contrazice pân-o scoate din minţi. Alternativ cu aceste agresiuni din dragoste, se comportă ca o maimuţă electrocutată, ca să-i atragă tipei atenţia. Se urcă pe sediul instituţiei şi se aruncă-n cap de-acolo, sare din pom în pom, ca Tarzan, pe la geamul biroului ei, îşi prinde

1 proiectile pentru praştie (scoabe) facute din sârmă sau bolduri.

pleoapele cu agrafe de birou, îşi xeroxează fundul, mănâncă tonner şi gândaci sau – de ce nu? – aprinde cu bricheta costumul şefului, cu şeful în el.

Bărbatul îşi atinge rapid gradul maxim de maturitate (nu mai târziu de vârsta de 5 – 6 ani) şi rămâne aşa, la apogeu, până moare de bătrâneţe. E înţelept, chibzuit, serios, adânc, profund şi… n-am mai găsit alte sinonime pentru „matur”, că le-aş fi adăugat cu mare entuziasm. Şi nimic nu-i pune mai tare în lumină maturitatea decât interesul pentru o femeie. Poate doar interesul pentru mai multe femei.

MIHAI:

UNDE DRAGOSTE E, TOTUL NU E

Când o vezi pe o gagică urcată toată pe un altul, cotrobăindu-i cu limba în stomac după şaorma mâncată la prânz şi percheziţionându-l cu mâinile ca poliţiştii americani pe traficanţii de droguri columbieni, ştiţi ce înseamnă? înseamnă că te iubeşte. Da, serios, te iubeşte pe tine, nu pe ăla. Ăla e un luzăr cu care nu are nimic în comun. Face asta doar pentru că te iubeşte pe tine. Doar ca să-ţi arate cât de mult ţine la tine, ca să vezi cum doar tu eşti lumina ochilor ei, singurul bărbat căruia i s-ar dărui vreodată.

În timpul ăsta, când o vezi, faci tumbe, încordezi bicepşii până te învineţeşti la faţă, glumeşti în gura mare pe seama unui coleg mai fraier, mă rog, chestii uzuale pe care le face orice adolescent sătul de stimulare manuală. Ea trece mai departe fără ca măcar să vadă că exişti.

Peste vreo 50 de ani, când te vei întâlni cu ea, care o să aibă 14 copii cu un francez milionar, o să-ţi reproşeze că nu ai mişcat nici măcar un deget în toţi acei ani, căci ea voia să fie a ta şi numai a ta. Nu ai făcut acel pas mic de a-i scoate limba din gura altuia ca să i-o bagi în a ta, aşa că s-a consolat şi ea cum a putut. Oricum, viaţa ei a fost un

calvar, iar asta din cauza ta.

Tot la fel, poţi să afli, după ce în sfârşit te îmbârligi cu una, câte semne, cică, ţi-a făcut ea în tot timpul în care nu te băga în seamă şi te trata cu curu' (ceea ce, de fapt, îţi şi doreai, dar în felul în care gândeai tu). Fiecare gest prin care te ignora era un fel de „Sună-mă dracului odată!", fiecare chef la care îi invita pe amicii tăi era un „Sunt nebună, isterică după tine", fiecare palmă în calea căreia-şi punea curul prin cluburi era doar ca să-şi amintească de tine.

MIHAI:

DACĂ TĂCEAU, SUPORTERE RĂMÂNEAU!

Văzându-te pierdut în faţa unui meci de fotbal, ca Eminescu pe malul lacului trist, potrivind rime ca s-o coclească pe Veronica, partenera nu tace, nu trece mai departe pe lângă tine ca pe lângă plopii fără soţ, lăsându-te melancolic în durerea ta. Nu, ea încearcă, cu pertinenţa pe care ar avea-o Nicolae Guţă decorând dormitorul Reginei Angliei, să se bage-n seamă. Sunt câteva observaţii feminine care scot din minţi pe orice suporter, cât de falit şi sătul de plătit curve ar fi:

„Ăştia nu au mai jucat şi acum câteva zile?” La o întrebare ca asta, trebuie să-i răspunzi când intră-n sevraj şi întreabă dacă a apărut noul episod din *Game of Thrones* cu „Eh, lasă, lumina ochilor mei, că ai mai văzut un episod şi acum o săptămână”!

„Dar Steaua nu joacă?” Iubita mea, e Campionat European. „Păi, ce, Steaua nu e-n Europa?” Şi-şi ia faţa de şmecher arogant a lui Giordano Bruno, când credea că un băiat aşa deştept că el nu poate fi ars.

Se joacă Spania-Italia. „Hai să ne mai plimbăm, că vezi rezultatul pe net!” Asta e ca şi cum Brad Pitt i-ar da somnifere, i-ar trage-o şi apoi, când s-ar dezmetici, i-ar

spune şi ei cum a fost. Şi că fazele mai importante le poate vedea pe Youtube.

„De ce te mai uiţi, că ştii că iau bătaie?”, cu varianta hardcore „De ce mai ţii cu ăştia, că iau bătaie mereu?” Dacă mai eşti şi suporter al Craiovei, chestia asta te scoate din minţi. Mă rog, te scotea. Şi nu, draga mea, nu au fost dezafiliaţi pentru că erau prea proşti.

SIMONA:

DOAR O ÎNTREBARE SĂ-ŢI MAI PUN

În primul rând, sunt sigură că ăia de la Craiova au fost desfiinţaţi de prea buni ce erau. Cam cum s-ar uita patronul BMW la afacerea lui şi ar zice: „Băi, da’ ce bine merge asta! Duduie, fratele meu! Oare ce să fac eu cu ea? A, gata, ştiu: o dau dracu’, o desfiinţez”.

În al doilea rând, să nu vorbim de funie în casa spânzuratului şi nici despre întrebări care deranjează, că aici ei sunt campioni. Intergalactici, nu europeni.

Ai găsit şi tu cinci minute pentru tine, după 100 de ani? îţi dai unghiile cu ojă şi te gândeşti la ale tale, când vine el:

— Ce faci, pisi?

— Mă operez singură pe creier, nu vezi?

Se înverzeşte şi începe să se clatine, aşa că ţi se face milă şi-l linişteşti.

— Am glumit, de fapt îmi fac unghiile cu ojă.

— A, ce bine, chiar mă speriasem. Ştii că eu la chestii de-astea medicale nu rezist. Auzi, ştii ce te rog? Scarpină-mă şi pe mine pe spate, te rog, că mă mănâncă de-nnebunesc.

De nervi, hotărăşti să extinzi cele 5 minute la o oră,

aşa că, după ce ţi se usucă oja pe unghii, te întinzi în pat, cu nişte felii de castraveţi pe ochi. Vine iar:

— Ce faci, pisi?

— Aoleu, de ce arată ochii tăi aşa??? Ai orbit??

— Sunt felii de castraveţi. Lasă-mă puţin, OK?

— Păi, şi n-ar trebui să le mănânci cu gura?

— Mă laşi?

— După ce-mi coşi şi mie nasturele ăsta la cămaşă. Mi-l coşi? Hai că-ţi fac eu o gaură în castraveţii ăia, ca să vezi unde să bagi acul.

Când îşi dă seama că vrei să bagi acul în el, o tuleşte. Mănânci şi tu castraveţii cu gura şi treci la următoarea etapă: încingi nişte ceară şi te bagi în baie să te epilezi. Când ai deja vreo 10 benzi de ceară pe picioare, cineva dă uşa de perete, tropăind ca un cimpanzeu pofticios:

— Mă primeşti şi pe mineee să fac băiţă cu tineee?

SIMONA:

BATE ŞAUA SĂ PRICEAPĂ SOŢUL

„Mamă, ce bine-ar fi dac-ar duce cineva gunoiul!” îi zici, a 100-a oară în ultimele două zile. „Da, ar fi chiar mişto”, răspunde el, tot a 100-a oară, fără să-şi dezlipească retina de televizor şi fesele de fotoliu.

Mda… poate ai fost prea subtilă, totuşi. Poate ar trebui încercat şi altfel: „Ştii un băiat de treabă, care ar fi atât de amabil şi de civilizat încât să se ridice ACUM să ducă gunoiul?” Se scarpină în cap încurcat. „Gata, l-am prins în capcană!” jubilezi pe dinăuntru. „Da, ştiu…”, zice el. În capul tău e deja party, cu confetti şi foc de artificii: „Uuu! O să se ridice ACUM şi o să-l ducăăă! Ce fericităăă suuunt!" N-apuci să bei prea mult la petrecerea ta imaginară, că vine continuarea: „Boul de Adi e genul care s-ar duce ACUM să ducă gunoiul. Păcat că nu-i aici, să vezi cu ochii tăi”. Petrecerea din capul tău se transformă în nişte funeralii la care ai rolul de văduvă.

E clar, tipul şi-a bătut joc de tine toată viaţa, aşa că revii la realitate şi treci la artileria grea. „Bărbatul de care trebuie să se roage soţia să ducă gunoiul e un nesimţit” îi arunci cu ochii în lacrimi. „Adevărul e că este, de ce să zic că nu este?” te aprobă calm. Începi să plângi în hohote, ca

o nebună. „Ce ai?” întreabă uşor îngrijorat. „Nimic!” îi răspunzi, pe un ton tragic, în timp ce te tăvăleşti pe jos. „A, ce bine! Credeam că ai ceva, mă şi speriasem. Da, dacă zici că n-ai nimic, m-am liniştit”. Începe să sforăie, moment în care îţi pierzi minţile definitiv. Iei halba din faţa lui şi îi arunci conţinutul în faţă, zbierând: „Dacă nu duci gunoiul în momentul ăsta, DIVORŢEZ!” Se uită la tine cu ochi imenşi de uimire, în timp ce îşi linge spuma de bere de la bot: „Ho, femeie, că mă duc acum, de ce n-ai zis aşa de la-nceput?” „Am zis de 100 de ori, în toate felurile posibile!!! De două zile asta fac: zic în neştire!!!” Spuma de la gura ta n-o mai linge nimeni, că nu e de bere. „Bărbaţii nu înţeleg aluziile”, te anunţă sec, în timp ce bălăngăne găleata spre ghenă. Apoi: „Mamă ce pute! De ce nu mi-ai zis, totuşi, mai devreme să-l duc?”

MIHAI:

VREI SĂ-ŢI VORBESC MURDAR CÂND FACEM CURĂŢENIE?

O lungă perioadă, asta însemnând copilăria şi anii de masturbare – de multe ori perioadele coincid şi, într-un anumit sens, nu se termină niciodată –, băiatul se mişcă în universul prietenilor adevăraţi. Acolo totul e clar: „Coaie, hai la fotbal!” zice pretenarul. Dacă vrei, te duci, dacă nu, declini oferta la fel de civilizat: „Marş, mă, că nu merg la niciun fotbal, tre’ să învăţ, în gâtu’ mă-sii, că mă lasă aia de Geografie!”

Ei bine, mai târziu, când bărbaţii aud că iubitele vor să fie prietene lor cele mai bune, au un moment de ezitare. Oare cum ar arăta însă o zi obişnuită, casnică, din viaţa unei femei şi a unui bărbat dacă ei ar fi prieteni?

Să spunem că ea vine de la serviciu şi el e la televizor, unde l-a lăsat şi când ea avea un alt loc de muncă. Ea, prietena, zice: „Chiar nu te deranjează să stai aşa la televizor când vezi ce e în casă?” Răspunsul lui ar fi următorul: „Du-te, mă-n pula mea! Mă laşi!…” Nu i s-ar clinti niciun muşchi pe faţă, iar dacă totuşi s-ar întâmpla, ar fi doar din cauză că-l furnică picioarele amorţite, aşezat de atâtea ore în aceeaşi poziţie. Şi, până ca ea să aibă

vreme să sune la maică-sa şi la avocat, ar continuă: „Adu-mi şi mie o bere, că mi-e lene de mă cac pe mine!” Iar când ar veni berea, căci ar aduce-o, doar e cel mai bun prieten, şi-ar primi şi un capac după ceafă de să-i tremure creierul ca piftia în caserolă. Cum de ce? Aşa, frate, ca să se mai şi glumească, să ne mai distrăm.

Sau, ea ţipă: „E un păianjen în bucătărie!” Din sufragerie, unde joacă Diablo, el ar veni cu un răspuns care ar rezolva problema cu păianjenul: „Dă-l în morţii mă-sii!”

Dar unde mai găseşti prieteni în ziua de azi? Vorbesc de prieteni adevăraţi, nu de profitori pentru care eşti bun doar când nu-i ignori.

MIHAI:

SUNĂ CA DRACU’ „PRIETENE, HAI SĂ FACEM SEX!”

Femeia de azi vrea să fie cea mai bună prietenă a iubitului ei. Acesta e începutul unei frumoase duşmănii.

Ea crede că prietenia la bărbaţi se aseamănă cu aia de la femei: adică să vorbeşti continuu. Nimic mai greşit. Cei mai buni prieteni, în lumea bărbaţilor, comunică în felul următor: Ce *mai faci?* (cu varianta mai nouă, *coaie),* la care primeşte un invariabil: *P... mea, ce să fac, o frec!* Şi gata, asta a fost, prieteni până la moarte.

Şi totuşi – lucru care o dezorientează pe femeie – bărbatul devine câteodată foarte comunicativ, foarte vorbăreţ, extrem de prietenos. Ei bine, atunci el vrea să facă sex. În acel moment e de zece ori mai inteligent decât în oricare dintre preocupările sale. Dacă o gagică i-ar spune unui cercetător excitat că primeşte tot ce doreşte cu condiţia să găsească medicamentul împotriva cancerului, în 10 minute boala secolului ar fi la fel de uşor de tratat ca o simplă răceală. Voinţa de comunicare a bărbatului scade dramatic imediat după ce face sex. Ceva din creierul său s-a dus odată cu sperma şi trebuie să se regenereze. Are faţa pilotului de pe Enola Gay după ce a lansat bomba asupra

Hiroshimei: misiune îndeplinită, mă duc la bere.

Nu înţelegi cum ar vrea femeia să vorbeşti cu ea până nu o vezi cum stă ea de vorbă cu prietenele ei. Totdeauna conversaţia lor începe cu o istorisire despre o altă prietenă care s-a îngrăşat sau care a fost părăsită şi se termină cu tine, într-o intersecţie, trăgând de propria femeie cum trag unii de pitbull în parc. *Stai să mai vorbim puţin, că şi-aşa ne mai vedem peste un an,* spune ea.

Şi, apropo… un adevărat prieten n-ar sta supărat mai mult de două zile dacă aş face sex cu soră-sa.

SIMONA:

SUNĂ MAI BINE „SEX CU MAMA”?

Femeia de azi vrea să fie cea mai bună prietenă a iubitului ei, în speranţa că aşa va reuşi să-l împiedice s-o mai confunde cu maică-sa. Am da orice să nu-i mai vedem umblând după noi prin casă, cu mutrele alea de neajutoraţi psihic: „Mi-ai văzut tricoul preferat, ăla cu Stan din *Southpark* borând?”, „Fă-mi şi mie listă cu ce tre’ să iau de la piaţă”, „Ce mâncăm azi?”, „Auzi, iubita, io cu ce mă-mbrac?”, „Ai idee unde ţinem noi frigiderul?”, „Vreau să-mi fac o cafea şi nu găsesc ibricul, apa, cafeaua şi aragazul!”

De ce nu refuzăm rolul ăsta? Ne e greu să ne asumăm că, odată ce n-o să le mai servim noi combinaţia zilnică de hăinuţe, or să-şi pună şosetele-n cap şi or să se-ncalţe cu cămaşa.

Majoritatea bărbaţilor care n-au o femeie alături trăiesc cu convingerea că singura legumă din lume e cartoful. Dacă le arăţi un ardei, cred că e caca de extraterestru, iar dacă le pui un sparanghel în farfurie, se curăţă cu el în urechi.

Singura chestie care ne consolează e că, atunci când o să murim, o să ne viziteze des la mormânt. O să vină să

ne-ntrebe dacă oul se pune la prăjit cu galbenu-n sus, cum se cheamă şamponul cu care se spală de 20 de ani şi unde le sunt chiloţii cu Tom şi Jerry.

O singură chestie ar fi totuşi de lămurit: Că vor să trăiască cu mama am înţeles, dar de ce vor să facă şi sex cu ea, dacă s-ar putea, de trei ori pe zi?

SIMONA:

BĂRBAŢII ŞTIU UNDE SUNT CHIAR ŞI ATUNCI CÂND NU ŞTIU

Puţin mai deşteaptă să fi fost Jessica Lange, în *Tootsie,* şi s-ar fi prins imediat că prietena ei cea mai bună era bărbat. Nu trebuia decât să observe că, în caz de rătăcire, n-ar fi oprit nici moartă vreun trecător, să-l întrebe: „Nu vă supăraţi, aveţi idee unde e strada cutare?” Bărbaţii mai degrabă ar accepta să le bage cineva un deget în fund decât să recunoască că nu ştiu să ajungă într-un loc. Dacă vedeţi pe stradă pe unul nervos şi transpirat, care şopteşte în telefon „Alo, bună ziua, aş dori şi eu o programare urgentă la o rectoscopie”, e clar ce e cu el. Caută de două-trei ore o adresă şi n-a găsit-o.

Că ăia care au intrat cu avioanele în Turnurile Gemene erau terorişti e doar o variantă. Ar fi putut la fel de bine să fie nişte domni de bine, care greşiseră drumul, dar nu voiau să ceară ajutor.

„Întrebaţi unde e discoteca din Alba şi-mi spuneţi şi mie sau vă trag pe roată?” i-a chestionat călăul pe Horea, Cloşca şi Crişan. „Nu întrebăm nimic nici de-ai dracu’!” au răspuns în cor cei trei.

Du-te pe un stadion şi spune-le tuturor celor

prezenţi: „Atenţiune, atenţiune, undeva, la câteva străzi distanţă, într-o casă cu muşcate la fereastră, se află Paris Hilton, crăcănată şi disponibilă, ca de obicei. Aveţi două variante s-o găsiţi: ori o căutaţi ca boii, zadarnic, ori îl întrebaţi, la ieşire, pe portarul stadionului, cum se ajunge la bagaboantă”.

Credeţi c-o să-l întrebe cineva pe portar? Nimeni! Paris o să adoarmă singură, beată, iar toţi căutătorii de case cu muşcate la fereastră vor sfârşi la coadă la rectoscopie. Un bărbat adevărat nu întreabă niciodată cum se ajunge undeva, nici dacă acolo îl aşteaptă Paris Hilton. Un bărbat adevărat ştie el mai bine.

MIHAI:

FEMEILE NU ŞTIU UNDE SUNT NICI ATUNCI CÂND ŞTIU

Există o legendă urbană cu o femeie care, în timp ce stătea cu casca pe cap la coafor, a întrebat politicoasă în jur:

— Nu vă supăraţi, ştiţi cumva unde este Salonul „Liliana”?

— Chiar aici! se pare că a venit răspunsul.

— Mulţumesc, bănuisem eu ceva, că mi-era cunoscută zona!

Dar asta e doar o legendă. Realitatea însă este mult mai crudă.

Femeia este atât de dezorientată încât, atunci când se îmbracă în toate acele fuste peste colanţi şi alte fuste peste fuste, când peste ele îşi pun o vestuţă, iar peste vestuţă o vestuţă şi mai vestuţă, care însă nu se vede din pricina magazinului de eşărfuţe pe care şi l-a înfăşurat în jurul gâtului până pe la brâu, ei bine, în astfel de momente, femeia spune meditativă şi cugetă, ai zice la o primă vedere, existenţial: „Nu ştiu, dar parcă de o vreme nu mă mai regăsesc!”

Nu e nimic existenţial însă, femeia e în stare să se

piardă nu doar într-un sat de cinci metri pătraţi, cu doi locuitori, ci şi în propriile haine.

Dacă tranchilizezi o femeie şi o duci într-un alt oraş al lumii, într-o altă ţară, pe un alt continent, a doua zi de dimineaţă se trezeşte şi pleacă la serviciu. Asta nu ar fi nimic, dar pe la ora 18 te trezeşti cu ea acasă, după ce şi-a terminat programul, la fel de plictisită de trafic şi de locul de muncă pe care-l are.

Când pleacă în concediu femeia începe să vibreze toată cu o săptămână înainte, se agită, împachetează, cumpără loţiuni de soare şi costume de baie doar ca să simtă că pleacă undeva, pentru că altfel, dacă o duci în Prelungirea Ghencea şi-i spui că e la Florenţa, o să te creadă.

MIHAI:

GÂLCEAVA ÎNŢELEPTULUI CU FEMEIA

Femeile nu se ceartă când au motive, ci când au chef. Legenda spune că odată, demult, o femeie a avut un motiv real de ceartă, iar atunci cerurile s-au deschis şi au înghiţit-o, cel mai probabil Dumnezeu recunoscând că greşise sexul făpturii sale.

Dacă-i zici unei gagici:

— Iubire, vezi că aseară am fost cu o bagaboantă! M-a costat un milion! o să râdă.

— Vai, nebun mai eşti!... Vezi să nu faci glume de-astea când vin ai mei pe la noi!

— De ce, o să li se pară că am dat prea mult? ar putea să vină replica ta.

O ceartă cu o femeie începe atunci când vrea ea să înceapă, iar ca asta să se întâmple, orice normă de logică, orice fărâmă de argumentaţie, orice miligram de normalitate trebuie călcate în picioare, agresate cu bestialitate, lăsate cu borşul la nas.

Să spunem că te trezeşti într-o dimineaţă frumoasă de vară... Te uiţi pe geam şi exclami scărpinându-te la claie (că ai o claie de păr în cap):

— Uite ce frumos se vede cerul!

— Păi, da, se vede, că cine a şters ieri geamurile în toată casa?!

Deja cerul s-a întunecat, dă cu grindină, se lasă cu bulbuci.

Sau o auzi la un moment dat:

— Iubitule, tare mult îmi doresc un copil!

Tu, raţional, îi explici implicaţiile unei astfel de dorinţe:

— Draga mea, crede-mă, e greu să ţii în casă pe cineva de care să ai grijă mereu. Am avut hamster, papagal, pisică, câine, de toate… La curte, e altceva.

Ce să vezi? Cearta-i gata.

SIMONA:

CEARTA CERE SACRIFICII

Să presupunem că ar veni acasă şi te-ar găsi beată, mozolindu-te cu doi negri musculoşi, în timp ce alţii opt aşteaptă disciplinaţi să le vină rândul:

— Iubitule, nu e ceea ce crezi, îţi pot explica, să ştii! te-ai bâlbâi tu, în timp ce i-ai da pe toţi ăia afară din casă.

— Mamă, mamă, nici n-am intrat bine şi deja ai chef de ceartă?

— Nu, dar voiam să lămurim…

— Lasă-mă, domne-n pace, să mă uit la meci! ar zice plictisit. Şi şi-ar deschide TV-ul, să se uite la meci.

Bărbaţii nu se ceartă niciodată, pentru că le e lene. Ca să te certi, trebuie să argumentezi, ca să argumentezi, tre' să faci nişte sinapse, ca să faci sinapse, tre' să nu-ţi fie lene.

Oferă-i unui bărbat un milion de euro, ca să se certe cu altul.

— Nu mai bine-i rup falca? o să te întrebe.

— Nu. Banii nu-i iei decât dacă te certi cu el.

— N-am nevoie de bani, tocmai am luat salariul, o să-ţi răspundă, în timp ce-i trage adversarului un pumn în bot.

Iniţial, boxul şi luptele greco-romane au fost gândite ca nişte lupte de idei între intelectuali. N-a durat mult şi combatanţii s-au luat la bătaie, şi-au dat borşul pe cămăşuţele albe ca spuma, şi-au făcut franjuri papioanele şi şi-au înfipt ochelarii în fund. Treptat, au fost înlocuiţi cu intelectuali mai robuşti, îmbrăcaţi numai în adidaşi şi chiloţi.

Chiar şi atunci când se hotărăsc să se certe, bărbaţii ajung să facă altceva. De exemplu, Gabriel Liiceanu s-a enervat într-o zi pe filosofie şi a vrut să se ia-n gură cu ea rău de tot. În loc să se certe, s-a trezit scriind volumul *Cearta cu filosofia,* despre cum ar fi putut să se certe. Asta numai pentru că filosofia era de sex feminin şi i-a fost jenă s-o bată.

SIMONA:

PÂNĂ CÂND MOARTEA ÎI VA DESPĂRŢI

Bărbaţii iubesc într-o viaţă (prea) multe femei, dar o singură echipă de fotbal. De nevastă se mai plictisesc, de Steluţa sau de Poli niciodată, oricât de varză ar fi. Dacă nevasta ar începe să gătească cum joacă Steluţa, ar lăsa-o rapid şi şi-ar lua alta. Iar de s-ar lăsa terfelită ca o zdreanţă, cum se lasă Steluţa de către toţi cei cu care joacă, ar trimite-o înapoi, la mă-sa, pachet, cu botul umflat.

Dacă Steluţa i-ar pune să dea cu aspiratorul de io ori pe zi, ar executa fără să crâcnească, şi ar duce şi gunoiul, ca dovadă suplimentară de dragoste. Chiar n-ar fi o idee rea, fetelor, ca în loc de „Scumpi, te implor în genunchi, cu lacrimi în ochi, îţi aduni şi tu ciorapii de sub pat?” să îi luăm cu: „A sunat Tătăruşanu, de la Steaua, şi a zis că, dacă-ţi iei mortăciunile alea de sub pat, te iubi-iubi şi o să dea gol pentru tine”.

Când mergi cu ei pe stradă, le fac ochii ca lui Tom, când ia o tigaie-n cap de la Jerry, după fuste scurte. Ia să treacă pe lângă ei, în ţâţele goale, o altă echipă de fotbal decât aia pe care-o adoră. N-ar întoarce capul după ea nici dacă le-o arăţi tu:

— Uite-o, dragă, pe moarta aia de Craiova cum

umblă topless, ca o echipă de moravuri uşoare.

— Nu mă interesează, eu o iubesc pe Dinamo. Sunt câine până la moarteee! Câineee! Până la moarteee! Dinamo! Dinamo!

O să se uite lumea cu milă la tine, că eşti căsătorită cu un nebun microbist…

Care sunt ultimele lor cuvinte de dinainte de a da colţul? Depinde de club. Pot varia de la „Cu cât a luat bătaie Steaua?” la „Cât a făcut Poli-n deplasare?” cu trecere prin „Muie Dinamo”.

MIHAI:

O FEMEIE MAI GĂSEŞTI, DAR O ECHIPĂ, BA!

Trec peste faptul că Tătăruşanu e portar, iar portarii dau goluri la fotbal cam cu aceeaşi regularitate cu care unei femei îi reuşeşte o reţetă din prima.

Relaţiile ar dura până la moarte şi dincolo de ea, dacă ai putea să te comporţi cu femeia la fel cum te comporţi cu echipa de fotbal pe care o iubeşti. Ce frumos ar fi să apari la bucătărie vopsit pe faţă, uşor pilit şi la bustul gol, urlând:

— Mariano, bagă-ţi mâncarea asta-n cur! Cere-te afară, fată, că eşti varză! Cine ţi-a pus, fă, tigaia-n mână?… La Brutărie, cu Mariana la Brutărie!

După care să arunci o petardă şi să închizi uşa.

Apoi, niciodată Steaua nu te va lăsa să dormi pe preş, la intrarea în stadion, pe motiv că ai ţipat la Florin Costea sau că i s-a părut lui Dodel că i-ai făcut ochi dulci unui fotbalist de la Bistriţa.

Oricât de jalnic ar fi un meci de fotbal, să zicem un blat ordinar între Pinalti şi Tata Jean, tot e mai surprinzător decât o comedie romantică. Dacă Ponta ar fi regizor, filmele astea tot n-ar semăna atât de mult unele cu altele. Şi totuşi, asta nu o împiedică pe iubita ta ca după o

oră de film, când cordacul o părăseşte pe virgină, să suspine şi să bocească de zici că n-a primit 11 metri. O întrebi îngrijorat:

— Iubito, ce-ai păţit? Ţi-ai dat cu ceapă pe la ochi? De unde ai avut ceapă în sala de cinema?

Ea abia dacă poate să articuleze printre sughiţuri, muci, lacrimi şi amintiri din liceu când era pură, neprihănită şi la fel de impresionabilă. Tu insişti:

— Te-a lovit cu ceva peste bot ăla care stă pe locul din dreapta ta?…

Nimic, niciun răspuns. Plânge mai rău ca Balotelli. Noroc că-i albă şi-o vezi în sală. O întrebi din nou:

— De ce verşi atâtea lacrimi? E vreo nouă metodă de scos apa din ţesutul adipos? Asta e noua ta metodă de slăbit?…

După o vreme, îţi dai seama că e cum e mai rău: plângea la film. Totuşi, să plângi la o comedie romantică e ca şi cum ai râde când Steaua conduce cu 1 – 0, de parcă n-ai şti că vor fi egalaţi la final.

MIHAI:

DACĂ VREI O TIPĂ MIŞTO, PUNE-O PE GAGICĂ-TA SĂ ALEAGĂ

Câteodată, când ajungi cu ea la vreun chef sau când intraţi într-o crâşmă o vezi aşa, că respiră amplu, se încruntă şi îşi roteşte încet privirea dintr-o parte în alta a încăperii. Ar fi, în film, momentul redat în slow-motion. Ca să vă faceţi o imagine mai clară despre ce vorbesc, amintiţi-vi-l pe nemuritorul McLeod din clanul McLeod! îl treceau un soi de frisoane şi un oftat adânc, de mămăiţă, se auzea de departe când se apropia de un alt nemuritor. Ideea e că, dacă o vezi că pufneşte-n ea, e clar că e o bunăciune în zonă.

Ei bine, nu e aia la care te beleşti tu. Deci nu e aia cu faţă de vampă şi blugii intraţi în cur până la a şasea vertebră, asta numărând de la noadă-n sus. Nu. Despre asta îţi va spune un diagnostic necruţător: are părul ars, tenul de căcat, e pensată ca vaca şi, după cum urlă Kenvelo şi Terranova pe ea, clar că e o ţoapă fomistă. Evident, tu i-ai sesizat din prima singura calitate care contează până la capăt la o femeie care nu e jumătatea ta: se arde rapid, fără film, suc, discuţii despre foştii iubiţi.

Te vede că ai faţa câinelui care se freacă de piciorul

vecinului venit în vizită, dar te lasă să suferi.

A doua zi – la ora aia la care încă nu poţi să stabileşti dacă ce simţi e mahmureala de după somn sau beţia dinainte – o auzi vorbind despre o tipă super frumoasă de la chef. Tu, neputând totuşi să negi că ai văzut-o, te repezi în ea ca un crocodil într-o antilopă cu buza uscată venită să se adape:

— Ce târfă ieftină! şi profiţi de voma care-ţi stătea oricum în gât ca să mergi la baie.

— Cum târfă? zice ea. Era foarte frumoasă.

Aşa se face că îţi arată nişte poze cu o tipă chiar incredibil de mişto pe care tu nu ai văzut-o.

Cred că, dacă nu ar învăţa câte ceva din gusturile femeii de lângă ei, bărbaţii nu le-ar părăsi niciodată.

SIMONA:

NU NE PLAC ACELEAŞI FEMEI

E o iluzie că bărbatului ar putea să-i placă aceeaşi femeie pe care o place soţia lui. Doar alcoolul, ciupercile psihotrope, LSD-ul şi nebunia temporară pot explica o astfel de coincidenţă.

Femeilor le plac tipele frumoase la modul ingenuu, armonios proporţionate, îmbrăcate cu gust, cu o atitudine şi o personalitate interesante, educate, cu simţul umorului. Şi cu care, nu în ultimul rând, ai ce vorbi.

Pentru un bărbat, „ingenuă" e tipa care-şi cumpără la fiecare salariu câte 30 de truse de machiaj şi consumă câte una la fiecare ieşire în oraş, iar „armonios proporţionată" înseamnă ruptă de coloană, din cauza ţâţelor de 20 de kile/bucata care-i atârnă până la buric.

O femeie „îmbrăcată cu gust", din punctul lui de vedere, ori poartă uniformă (de asistentă/poliţistă/şcolăriţă/pompieră/controloare RATB/ măturătoare REBU), ori e îmbrăcată civil (chiloţi de piele, cătuşe şi bici).

„Atitudine şi personalitate interesante" înseamnă, după cum deja aţi aflat, „să se ardă rapid, fără film, suc, discuţii despre foştii iubiţi", educată presupune să

părăsească a doua zi dimineaţă, fără comentarii sau vreo pretenţie, locul în care şi-a manifestat personalitatea, iar „simţul umorului” se referă la chicotele smart pe care le emite atunci când el face câte-o glumă bună (o ciupeşte de fund, gen, sau o plesneşte cu breteaua de la sutien). În ce priveşte conversaţia pe care orice bărbat exigent o aşteaptă de la o femeie, ea se învârte în jurul unor fraze, noţiuni şi concepte extrem de complexe: „Dă-mi sarea”, „Adu o bere din frigider” şi „Dă-ţi chiloţii jos”. Femeia care nu ştie să dea un feedback inteligent („Am înţeles”, „Imediat”, „Da”) nu poate spera vreodată la vreun pretendent.

Ultima dată când bărbatului i-a plăcut o femeie pe care o place şi nevastă-sa, era cu minţile rătăcite şi a mers cu rătăcirea până în faţa ofiţerului stării civile. Aşa ceva i se poate întâmpla de maximum 2 – 3 ori în viaţă. În rest, umblă numai cu femei care chiar sunt genul lui.

SIMONA:

GÂNDESC PREA POZITIV. DECI EXIST?

— Iubitule, iubitule, vino repede, s-a spart o ţeavă în baie.

El vine repede (în maximum un sfert de oră) din living, unde se uita la TV. Te găseşte agăţată de ţeavă, ca de catarg cu hainele şi părul ud, în bătaia furioasă a apei, care ţâşneşte în toate direcţiile. Parc-ai fi Kate Winslet, când a-nceput să se scufunde Titanicul.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el nedumerit şi puţin iritat, că a fost deranjat de la un film cu bătăi.

— Nu vezi?

— Ce să văd? Te-ai spălat pe cap?

— S-A SPART O ŢEAVĂ! Asta de care stau eu atârnată, încercând să opresc apa.

— Şi? Ai oprit-o?

— NU!! Nu vezi că îţi ajunge deja până la brâu?

— E, nu chiar până la brâu. Cam până la glezne îmi ajunge…

Nu există situaţie suficient de gravă încât bărbatul să nu fie tentat s-o minimalizeze. E zăpadă până la nivelul acoperişului şi sunteţi blocaţi acolo, fără provizii? Din punctul lui de vedere, lucrurile stau altfel:

— A nins un pic, o să se topească foarte repede, o să vezi. Stai liniştită, totul o să fie OK.

— Mai avem în frigider un ou şi o cutie cu lapte expirat şi cine ştie când vom putea ieşi de aici!

— Vezi? Deci avem şi o grămadă de mâncare. Ţi-am zis că o să fie bine!

Tocmai aţi fost la ecografie şi aţi aflat că veţi avea tripleţi? Eşti puţin bulversată, ca să nu zic lividă:

— Îţi dai seama? Trei…

— Da, e foarte tare! Doar trei… O să fim, aşa, o familie mai micuţă…

V-au spart hoţii casa, au devastat-o şi v-au furat tot ce era de valoare? O să găsească, cu siguranţă, ceva „pozitiv” şi în asta:

— A, ia uite ce drăguţ, au uitat o şaorma în sertarul meu cu cravate şi chiloţi. Vrei?

În faţa plutonului de execuţie, Ceauşescu şi Leana au avut, cu siguranţă, următorul dialog:

— Ce ne facem, Nicule, că ne omoară ăştia?

— Termină, dragă, cu prostiile, nu vezi că jucăm paintball?

MIHAI:

SEXAGERĂRI

Iar copilul, ce să-ţi zic, era maestrul drogurilor. Stăpânea o reţea mondială de iarbă, dar nu se lăsa de şcoală, doar ca să aibă o acoperire ok. Dar un poliţist îl miroase şi se ţine de capul lui. De fapt toată poliţia e pe urmele lui şi copilul nu ştie cum să facă să scape. Odată, poliţistul îl pândeşte în faţa casei în frig, îţi dai seama?! Cred că erau afară vreo – 50 de grade. Putea oricând să moară poliţistul, dar a scăpat ca prin urechile acului. Aaa, şi poliţistul ăsta care i-a dat de urmă avea probleme acasă cu nevastă-sa, că nevastă-sa voia să-l înnebunească de cap (probabil era în cârdăşie cu copilul traficant) şi îi punea în buclă aceeaşi melodie. Dar până la urmă poliţistul tot îl înfundă pe copilul diabolic. Mamăăă!

Probabil că astfel sună „Poliţist adjectiv” povestit de o femeie.

Femeile exagerează încă de când apar pe lume. Cred că nou-născuţii băieţi ţipă la naştere doar pentru că aşa aud că fac nou-născutele, dar am mari bănuieli că la mijloc ar fi şi vreun motiv real.

Apoi, nu doar că se îndrăgostesc de la creşă şi îşi taie venele cu agrafa păpuşii Barbie, dar mai târziu, după

ce fac sex, femeile încep să vorbească despre căsătorie, iar după ce ce se căsătoresc trăncănesc despre divorţ. Se îngraşă un kil şi a doua zi se compară cu Moby Dick, le înşeli o dată şi le auzi spunând că umbli cu toate curvele.

Cine nu a fost martor la o întrebare de genul:

— Se vede că m-am machiat discret sau mă mai dau?

Femeia ar fi bună să comenteze meciurile de fotbal din Liga 1. Numai ele, cu exagerările lor, ar putea să facă atractivă o partidă dintre Bistriţa şi Chiajna. Însă doar la radio, că altfel le aleargă suporterii cu pietre pe stradă.

Acestea fiind spuse, să te mai miri şi să zici că nu ştii de unde apar chestii de genul că negri-americanii o au mare.

MIHAI:

HUNGRY BIRDS

Femeile nu mănâncă, asta se ştie. Ele ciugulesc, gustă, iau câte-o gură, îşi înmoaie limba, cum vreţi să spuneţi. Cert este că ele nu mănâncă.

Ieşi la un restaurant şi, când e vremea comenzii, ea zice că n-are poftă nici măcar de o sălăţică. Parcă şi o sălăţică mică ar fi mare pentru cât de mult n-are chef să mănânce. Atât de mult n-are poftă de mâncare încât, dacă ar fi în meniu nişte holuri pentru vomitat, chiar ar mai scoate ceva din ea.

Ideea e că n-ai nici tu poftă de mâncare, aşa că-ţi iei ceva mai subţire: ceafă de porc, porţie dublă, cu un pogon de cartofi prăjiţi. Da, evident, cu salată. Cu salată de pui. Deocamdată doar atât, dacă e să ţi se facă poftă de mâncare mai târziu, comanzi atunci ceva mai săţios.

Ea nu-şi ia nimic.

În momentul în care apare cortegiul de chelneri cărând pe braţe gustarea ta, dacă nu ai fi atât de căscat, ai vedea cum apare din interiorul ei la cele două ferestre ale sufletului, care sunt ochii, faţa unui gras înfometat. Iar ferestrele se deschid.

Mai întâi, total dezinteresată, te întreabă dacă sunt

buni cartofii. Dar nu că ar vrea să-i mănânce, ci pentru că „arată foarte bine”. Deci, e mai mult o abordare estetică decât culinară.

Mmm, dar ce buni sunt, de mult n-a mai mâncat, exact cum îi făcea bunică-sa când era mică! Şi se pune pe un ciugulit îngrozitor, că dacă ar fi văzut-o Hitchcock, îi dădea rolul principal în *Păsările.*

— Dar nu vrei, dragă, să-ţi iei şi tu o porţie?

— Nu, ţi-am zis că nu mi-e foame!

— Dar mai înainte, până să termini platourile astea, cred că-ţi era…

SIMONA:

CA MÂNCAREA-N BUCATE

Femeile ar mânca, dar nu le lasă societatea. Tre’ să rămână slabe şi frumoase, aşa că ţin dietă încă din perioada pempărşilor. Suzeta de-asta s-a şi inventat, ca să aibă şi bebeluşii-fetiţă senzaţia că mănâncă ceva. Peste 15 – 20 de ani, înlocuiesc suzeta cu anorexia. Chiar: câţi bărbaţi anorexici aţi văzut? Eu nici măcar n-am auzit de vreunul.

Bărbaţii trăiesc ca să pape şi ca să facă sex, în ordinea asta. Lor nu le cere societatea să fie slabi. Dictonul „Dragostea trece prin stomac” pentru ei s-a inventat şi numai lor li se aplică. Ar trece şi dragostea femeii pe-acolo, dar ştie că nu va găsi decât frunze de salată, răbdări prăjite şi multă apă plată cu lămâie, aşa că mai bine nu. În stomacul bărbatului, în schimb, nu e fir de clorofilă. E aglomeraţie de friptane, bolboroseală şi bine.

Bărbatul întoarce capul după gagicile sexy, cu picioare lungi şi ţâţe mari, dar doar dacă nu trec în acelaşi timp pe lângă el şi nişte bucătărese grase, purtând platouri cu coaste de porc rumenite şi aburinde, piftii trăsnind de la 7 poşte a usturoi şi papanaşi scăldaţi în smântână şi dulceaţă de afine.

Dacă-l laşi să mănânce nesupravegheat o friptură cu sos, o va devora cu sălbăticie, arătând, la final, de parc-a făcut dragoste cu ea: murdar de sos din cap până-n picioare, cu un cartof pai ieşindu-i din nas şi o foaie de dafin căzându-i din ureche, ca frunzele toamna.

Dacă noi, femeile, ar trebui să-i curtăm pe bărbaţi (şi nu invers), am şti clar că tot ce-avem de făcut e să băgăm mâncare în ei. Le-am trimite pizze legate cu fundiţe, le-am scrie „Te iubesc” cu şaorme pe cer, şi, pentru nopţile fierbinţi, am presăra patul cu şniţele şi cartofi prăjiţi.

Iar, când am vrea să-i cerem în căsătorie, le-am cădea în genunchi şi, întinzându-le cu lacrimi în ochi o farfurie cu sarmale, am întreba: „Vrei să fiu soţia ta?”

SIMONA:

TURNULEŢ CU LAPTE

Ce s-ar întâmpla dacă, în timpul unui discurs al preşedintelui Obama, cineva ar aduce un turnuleţ de ghips-carton în raza vizuală a protagonistului? Păi, discursul ar arăta cam aşa:

— … pentru prosperitatea poporului american, pentru pace în lume, pentru… aaa, uite un turnuleţ, mă duc să mă urc în el.

Şi, cu hainele fluturându-i ghiduş, sub privirile dezorientate ale mulţimii, ar fugi să se caţere.

Nu există ca un bărbat să vadă un turn şi să nu vrea să se urce în el. Multe poveşti de dragoste au început în turnul Eiffel, dar şi mai multe s-au terminat la picioarele lui. Scena în care el trage de ea, ca s-o oblige să se urce în turn, iar ea se opune, agăţându-se cu disperare de un stâlp, e banală:

— Lasă-mă în pace! strigă ea. M-ai mai urcat azi în 100 de turnuleţe mai mici, nu mai vreau şi în ăsta.

— Vreau să te cer de nevastă, acolo, sus, romantic, am inelul la mine! zbiară el şi lupta continuă.

— Cere-mă aici, nu vreau să urc, ce nu-nţelegi?

— Te rog, te implor, urcă-te cu mine în turnuleţ!

— NU VREAU!!!

— Nu vreei? Bineee. Atunci o să găsesc pe altcineva care vrea.

Opreşte o bătrânică, care tocmai se urca în turn:

— Doamnă, nu vă supăraţi, îmi permiteţi să vă însoţesc până sus de tot, în turn?

— Însoţeşte-mă, maică!

Când coboară înapoi, e cu baba-n braţe, care are pe deget un inel de logodnă.

Bărbaţii nu ar trebui să-şi spună vârsta în ani, ci în turnuleţe: *Sunt Vasilică şi am 54436383 turnuleţe la activ. Ştiu, sunt* încă tânăr… Mai sunt atâtea care mă aşteaptă să mă urc în ele.

Motivul pentru care atâtea cupluri reuşesc să facă copii e că turnuleţele nu se pot infiltra în dormitoarele oamenilor. Dacă unul singur ar ajunge acolo, vă daţi seama care ar fi răspunsul la întrebarea „Pe cine vrei mai mult şi mai mult să te urci, pe mine sau pe nevastă-ta?”

MIHAI:

GEAM SESSION

Să nu vă miraţi dacă vedeţi o femeie care, până să-l treacă strada pe sărmanul orb cu ochelari negri, mai întâi îşi aranjează puţin mărgelele de la gât în lentilele sale.

Mergi cu ea pe stradă, îi povesteşti de un sfert de oră cum a depăşit Alonso în virajul cinci pe Hamilton la Nürburgring şi, la un moment dat, cu acel al doilea simţ masculin, te prinzi că ea nu te ascultă. Îţi dai seama de asta şi din faptul că ea nu mai e lângă tine.

S-a oprit în faţa unei vitrine să se uite la o pereche de pantofi şi acolo a uitat-o Dumnezeu. Se priveşte în geamuri cum îi vine bluza, dacă prin profil i se vede vreun colac, dacă nu cumva gleznele par prea groase, dacă blugii îi arată curul prea mare, iar dacă e aşa, e cumva sexy sau doar o arată ca pe o balabustă care a mâncat un coş de pui morţi de la KFC?

Fie că trece pe lângă un ciob de pe trotuar, pe lângă o băltoacă în care se poate oglindi, pe lângă un Audi strălucitor, ea nu face altceva decât să se privească şi să-şi mai aranjeze câte ceva. Niciodată, dar niciodată nu e exact cum ar trebui să fie. O şuviţă e mai la dreapta, o scamă s-a deplasat mai la stânga, o bretea a sutienului nu atârnă pe

cât de neglijent ar trebui să atârne. Dacă noi ne-am pipăi cât se pipăie o gagică, am umbla cu pantalonii sculaţi continuu.

Nu vi s-a întâmplat ca atunci când mâncaţi într-un restaurant, aproape de fereastră, să se uite toate gagicile la voi?… Exact, aţi prins ideea.

Dacă nu vreţi o gagică alcoolică lângă voi, nu îi spuneţi că atunci când borăşti îţi poţi vedea de foarte aproape faţa în apa din veceu.

MIHAI:

PUSSY, SPAIMA CONSTITUŢII

Femeile se pisicesc când vor ceva şi spun ce vor sau când nu vor nimic şi-atunci zic *Nu ştiu ce am, sunt aşaaa! Hai să vorbim vreo zece ore despre asta!*

Nu e femeie pe lumea asta care, la un moment dat, să nu îşi schimbe vocea, să miorlăie şi să meargă şleampătă şi legănată, cum credeai că numai după zece beri se întâmplă.

Îmi imaginez prin ce trece Obama cu vicepreşedinta Hillary. Obama îi zice:

— Hillary, sună-l, te rog pe preşedintele Israelului, că e o problemă în zonă!

Şi parcă o auzi pe Hillary:

— Mmmmm, Obi!

— Hai, fată, că arde Orientul, se lasă cu război!

— Daaa, nu ştiu ce-i cu mine. Michelle a ta ce mai face? Noi niciodată nu vorbim de Michelle.

— Dă-o-n căcat pe Michelle, sună la oamenii ăia!

— Dar… Obi, cum mă vezi tu pe mine? Hai să vorbim puţin despre noi! Am aşa un filing… Cred că mă duc să mă vopsesc.

Dar Hillary Clinton nu e un caz deloc special. La fel

cred că o apuca pe Maica Tereza care ţinea de vorbă până în miez de noapte câte un lepros, explicându-i că e ceva cu ea, nu ştie ce, pe Elisabeta Rizea şi – de ce nu? – pe doamna Zoe Petre, când era la Cotroceni cu Emil Constantinescu.

— Miluţuuu, ce zici?… Dacă ne-am fi cunoscut acum patruzeci de ani, crezi că… Dar nu, nu… uită ce am zis, trec printr-o perioadă mai aşaaa…

Miorlăiala şi pisiceala o apucă şi pe Ioana Maria Vlas în puşcărie. Parcă o aud, abordând un gardian:

— Tocăniţa asta îmi aminteşte de cevaaa!… Dar nu ştiu de ce. Îmi aminteşte de ziua în care am venit aici şi ne-am cunoscut, şi cum mi-ai aruncat lingura prin vizetă, să nu crezi că nu am observaaat.

— Hai, culcă-te, tanti, că s-a dat stingerea!

— Daaa, stingerea, noaptea, câte gânduri, câte destine, noi doi, despărţiţi de o uşă de metal… Miorlauuu!

SIMONA:

DUR, DUR D’ÊTRE MASCUL

Femeile se pisicesc, dar măcar o fac pe faţă. Bărbaţii miorlăie şi se mâţâie numai pe ascuns, în cercul strâns al cuplului lor, iar dacă ar fi să-i tortureze cineva, ca să recunoască, Elisabeta Rizea (că tot veni vorba de ea) ar fi mic copil pe lângă ei. Îl şi văd pe câte unul, atârnat de ciuf din tavan şi biciuit la sânge:

— Recunoşti că, acasă, răspunzi la numele de „Pufuleţ”?

— Nu.

— Nu recunoaşte. Ia mai scoate-i, colega, doi dinţi. Ia zi, coaie, acuma recunoşti?

— Nnn… uuu.

— Recunoşti că torci ca un motan, când te alintă soţia cu denumirea complexă de „Pârţulică Scumpilicu Fonfonel Bebiţă Năsuc”?

— Nuuu.

— Dar că, la rândul tău, îi zici ei „Turturică”, „Îngeraşă” şi „Pişcoţel”?

— Nuuu.

— Recunoşti că, atunci când eşti îndrăgostit, gângureşti ca un bebeluş cu pempărsul plin şi ai privirea

aia umedă, de viţeluş în călduri, o ştii tu?

— Nnnuuu. Sunt un tip duuur!

Focul vieţii: să fie un tip dur. Nimic nu contează mai mult pentru un bărbat. În numele acestui imperativ, îl vezi făcând tot felul de lucruri ciudate. Rămâne un minut singur, în timp ce la televizor sunt nişte gagici? îl vezi cum îşi încordează bicepşii, să-l vadă alea cât e de macho. A auzit el că cei de la televizor nu-i văd pe cei de dincoace de ecran, dar… dacă totuşi îi văd? Ce, când se-ntâlneşte pe scară cu bătrânica oarbă de la 5, nu-şi depărtează mâinile de corp, ca să pară mai lat în umeri, şi nu-şi ia privirea de dur? Ba da, pentru eventualitatea în care baba se preface.

Credeţi că Armstrong s-a dus pe Lună fiindcă îl interesa prea tare ce găseşte pe-acolo? Nici vorbă. Era sătul de cât se dăduse mare la gagicile de pe Pământ şi voia să fie primul care le dă pe spate şi pe-alea de pe Lună.

Adrian Năstase n-a încercat să se sinucidă din cauza condamnării. Nici vorbă. Tocmai aflase presa că, atunci când sunt doar ei doi, Dana îl strigă „Clopoţicul”, „Vrăbioi” şi „Puchinel”.

SIMONA:

CINE EŞTI TU OARE ŞI DE UNDE Al VENIT?

Ştiţi momentul ăla în care el miroase la subţiori un tricou acru, după care gândeşte cu voce tare „îl mai port de cinci ori, după care îl dau LA SPĂLAT”? îl ştiţi sigur. V-aţi întrebat însă vreodată cine este acel misterios personaj, pe nume LA SPĂLAT? Cum a ajuns el să nutrească atâta încredere, încât să-i lase pe mână tricourile lui jegoase?

Dar mai bine s-o luăm cu începutul. A fost odată ca niciodată un tânăr frumos ca Brad Pitt, deştept ca Einstein şi bine făcut ca Batman, când îşi pune costumul ăla de plastic negru, cu sixpack şi sfârcuri. A, era să uit, era şi foarte puternic. Tot ca Batman, când, deşi bătut şniţel de duşmanul lui, cu şase coaste rupte, capul zdrobit şi un topor înfipt în el, se ridică din propriile bale şi-l face p-ăla pilaf.

Ei, şi cum trăia tipul ăsta perfect o viaţă perfectă şi exemplară, compusă numai din beţii şi mahmureli, într-o zi, a întâlnit-o pe ea. Noroc cu damful de şaorma, combinat cu alcool, pe care îl emitea, altfel ea ar fi putut trece pe lângă el fără să-l observe. Au băut o cafea, au băut două, au băut tre’… OK, hai că reformulez în aşa fel încât să nu pierd toţi cititorii de sex masculin: au băut o cafea (de fapt

jumate, că n-au mai avut răbdare), după care s-au dus acasă la el, să facă dragoste. Când să facă dragoste, ia patul de unde nu-i: peste tot erau numai munţi de gunoaie. Ambalaje de pizza, cutii de bere, peturi şi ciorapi murdari. Ea nu mai făcuse niciodată dragoste pe cutii de pizza, aşa că a spus „stop-joc”, şi-a suflecat mânecile şi a decretat curăţenie generală. Sub privirile-i nemiloase, de Cat Woman a curăţeniei, în următoarea săptămână, în casa lui Batman s-a muncit. El a asamblat deşeurile în baloţi şi le-a cărat la ghenă, ea a dat cu aspiratorul, el a pieptănat ciuciurii de la covor şi tot aşa.

Când au terminat, s-au îmbrăcat frumos şi s-au dus la starea civilă, unde un nene cu tricolor pe piept a pus celebra întrebare: „Batman, Batman, de bunăvoie şi nesilit de nimeni, o iei în căsătorie pe LA SPĂLAT?”

MIHAI:

SĂ FII LA-LA-LA!

Bărbatul este un animal instituţional. Adică este un animal care se ghidează după reguli. Dacă, în momentul în care pleacă la bere, îl întrebi unde se duce, nu va răspunde niciodată „Să beau!” Niciodată. Răspunsul corect instituţional este „La băut”, în vechime, când îşi lua sabia şi jumătatea aia de armură, cât avea nevoie pentru corpuşorul lui, Ştefan nu-i zicea maică-sii:

— Am plecat mama, sărut mâna, mă duc să omor nişte oameni!

Nu, ci îl auzeai: „Plec *la luptă,* plec la *La război*!” E ceva implacabil, fatal, în această particulă, „La”, ceva ce ţine de forţa destinului. Am putea s-o numim Particula Bărbatului.

Până şi-n chestiile sexuale, bărbaţii păstrează relaţia strict instituţională, rece, calculată. Când o vede pe una bună, el nu spune „Aş vrea să i-o trag lu’ aia!” El o raportează la instituţia care se ocupă cu aşa ceva:

— Mamă, ce bună *De pulă* e aia!

Exact cum ai zice de fapta unuia că e *De puşcărie,* frate! Iar când vrea să-şi rezolve problemele, merge *la femei.* Iar dacă are probleme literare *la ţigănci.* Mai apoi,

pentru alt gen de probleme, la doctor.

Deci, după cum se vede, nimic personal. Regula, legea, instituţia primează. Bărbatul este o fiinţă eminamente liberală.

Şi mai e ceva. Un bărbat nu poate fi tras la răspundere pentru modul în care funcţionează aceste instituţii. El nu zice că a băut, el zice că a fost „La băut”. Poate au băut alţii, poate el doar a fost pe-acolo, poate numai s-a uitat. Naiba ştie… Dacă te duci la tribunal, nu înseamnă că eşti puşcăriaş. Aceeaşi chestie se întâmplă şi cu munca. El nu va zice niciodată că munceşte, că, într-adevăr, *chiar* asta face. Nu.

— Ce faci, coaie? îl întrebi la telefon.

— La muncă.

Ce face acolo?… Asta numai el ştie. Niciodată însă, fără o probă solidă, nu-l vei putea acuza că a muncit. El doar era în zonă…

MIHAI:

COLORATA, NICIODATĂ NU E GATA

Nu s-a născut încă o femeie fotogenică.

— Aa, nu, hai să nu facem poze, că nu ies bine deloc!

Sau:

— Nu azi, că sunt umflată la faţă!

Câteodată, când totuşi nu au ce să facă, cum se întâmplă la nunţi sau botezuri, îşi iau o faţă pe care nu le-ai mai văzut-o niciodată până atunci. E faţa lor de poză. Aşa cred ele că arată bine pentru poze.

E absurd să le faci femeilor poze de identificare pentru buletin sau paşaport. Buletinele femeilor sunt pline de poze ale unor femei care nu există, de fapt, în realitate.

Înainte să-ţi arate o poză, femeia te avertizează:

— Dar să ştii că arăt groaznic! Eram nedormită de două săptămâni, tocmai căzusem cu un avion de la 12 mii de metri şi aveam şi părul aiurea, că doar ce mă trezisem din somn…

Aaa, sunt şi fotografii reuşite, unde arată bine. E vorba de un peisaj – să zicem Câmpia Dunării – şi, undeva, la câţiva kilometri de locul din care se făcea poza, se vede un punct negru. Aia e ea.

— În ziua aia chiar eram frumoasă. Îmi pare rău că

nu m-a prins mai bine boul ăla care a pozat.

Imaginaţi-vă conversaţia dintre un poliţist şi o gagică arestată pentru crimă:

Poliţistul: Treceţi în camera asta să vă pozăm!

Ea, criminala: Glumeşti, nu?… Eu, cu stropii ăştia de sânge pe mine. chiar nu-mi fac poze. Cine ştie pe mâna cărui judecător tâmpit ajung pozele astea şi le văd apoi pe Facebook.

Multe femei îşi doresc să ajungă strigoi doar ca să nu apară în poze. Ţipete alea care se lingeau cu Dracula şi se lăsau apoi muşcate de gât îşi ziceau în gând extaziate:

— Ah, în sfârşit, n-o să mai apar în poze!

Oricum ar fi legile Islamului, când femeile din Occident le văd pe-alea cu văl pe faţă, le invidiază.

SIMONA:

AMINTIRI DE LA GRUPA MICĂ

El şi ea au ajuns în faza în care, după ţigara de după, îşi arată albumele de familie. Adică i-l arată ea pe-al ei, că el nu are aşa ceva.

— Uite, aici sunt eu cu mama, când am luat prima coroniţă, zice ea.

— Foarte drăguţ, zice el, da fundul ăsta al cui e?

— Al lui taică-meu… Tocmai se aplecase să ia o minge scăpată de nişte copii care jucau fotbal în curtea şcolii.

— Hahaha, îmi place de taică-tău. Da cum arată, ai vreo poză cu el?

— Nu am una în care să se vadă bine, da pot să ţi-l arăt aşa, mai pe bucăţi. Uite, de exemplu, aici.

— Păi, aici, văd doar o mână îndesată într-un borcan.

— E tata. Şi, uite, şi piciorul ăsta băgat în W.C. tot el e. Şi-a făcut singur poza.

— Ce chestie, şi mie îmi place să-mi fac poze de-astea haioase, singur…

— Da?

— Da.

— Te-ai supărat? Vrei să ne despărţim?

— Ei, nu… Adică aş vrea, da cum nu cred că aş putea găsi un bărbat care să nu-şi facă poze de grupa mică de grădi, mai bine nu… A, uite o poză de la nunta alor mei. Ăsta cu frapiera-n cap, de lângă mireasă, e tot tata.

— Hahaha. Eu am o poză cu găleata de gunoi în cap. Am dus, într-o seară, gunoiul şi mi-a venit ideea asta supergenială şi mi-am făcut o poză. E în oglinda de la baie, de-aia nu mă văd întreg. Vrei să ţi-o arăt? O am în telefon.

— Nu, mersi…

— Hai, mă, că e mişto. Uite-o.

— Şi asta e după ce-mi dădusem găleata jos. Am nişte sâmburi de pepene lipiţi de faţă, că rămăseseră în găleată, hahaha…

— Ce scârbos…

— Auzi? Nu vrei să ne facem o poză amândoi? Prima noastră poză?

— Sunt ciufulită şi arăt naşpa rău. Nu vreau.

— Atunci fă-mi doar mie. Uite, mă pun aici, pe covor, în patru labe, ca un câine rău, şi ţin prezervativul ăsta-n gură şi mârâi… Mârrrrrr…

SIMONA:

BĂRBAŢI ÎN PRAGUL UNEI CRIZE DE NERVI

— A, uite, dau ăştia pe HBO *Rebel fără cauză. Ce* mi-a plăcut mie filmul ăsta! zice ea, puţin melancolică.

— Hmm… Ţi-a plăcut?

— Da, foarte mult!

— Cu cine l-ai văzut?

— Cu Mihăiţă.

Ceea ce urmează e un răget:

— Cine **&^%#$%&()__**&^^% e Mihăiţă?

— Fostul meu prieten din liceu! Adică de acum 15 ani, da? îşi trage ea o voce calmă şi blândă, aproape adormitoare, menită să liniştească monstrul.

Dar monstrul s-a ridicat deja în picioare şi se agită. Apoi tună:

— Ştii… Mihăiţă ăsta… a pus mâna pe tine?

— Adică… cum?

— Lasă că ai înţeles… Ai făcut ceva cu Mihăiţă ăsta?

Ea începe se râdă, ceea ce pe el îl agită şi mai tare. Furibund, începe să se îmbrace de ieşit din casă.

— Mamă, mamă, mamă, îl omor. Să-mi zici unde stă, că îl omor.

— Ai înnebunit, de unde să ştiu eu unde stă? A fost

acum 15 ani, linişteşte-te.

Se linişteşte. Cu greu, după ce-şi bagă toate cele, în tot neamul lui Mihăiţă.

Dar, peste două zile, în timp ce o ardea pe Facebook, ea exclamă bucuroasă:

— Aaa, ce drăguţ, a născut nevasta lui Marinel.

Tăcere, timp în care ei îi îngheaţă şira spinării.

— Cine e Marinel?

— Un fost iubi… un fost coleg de-al meu de facultate.

Întorsătura de macaz a fost tardivă. Fiara e în picioare şi tropăie, lovind aerul cu pumnii şi expirând şuierat.

— Spune-mi cine e Marinel!!

— Fostul meu iubit din anul II de facultate. Da’ n-am fost împreună mai mult de două luni.

— -Unde stă? Mă duc să-i sparg faţa **&^%#$ %&()__**&^^% mă-sa &%%$@@#_(*&^ Dumnezeii "% %s#@^*(((morţii &&^%%$#^()))&^ Cristoşii &&% $#@!^*!

— Băi, calmează-te, a fost acum mai bine de 10 ani. Şi tocmai ţi-am spus că i-a născut nevasta. Linişteşte-te, OK?

— De unde ştii tu că i-a născut nevasta?

— De pe Facebook!

— De ce eşti prietenă cu el pe Facebook?

Bărbaţii îi urăsc din principiu pe toţi foştii soţiilor lor şi vor să-i omoare pentru că le-au atins femeia. Ăsta e şi motivul pentru care a apărut himenoplastia.

MIHAI:

TEORIA RECUNOAŞTERII

În afară de Jessica Alba şi Jessica Biel, cu care femeile au o rivalitate înnăscută, ele mai au o problemă şi cu toate celelalte femei vii de pe suprafaţa pământului. Aaa, evident, nu au nimic cu ele, doar că nu le suportă, pentru că sunt prefăcute şi pentru că, de fapt, ştiu ele mai bine cum sunt femeile.

Dar ura nu este totuşi distribuită uniform. De cea mai mare ură din partea iubitei tale se bucură colegele de muncă şi fosta gagică, aia despre care tu nu discuţi niciodată, iar când ea o face proastă, tu taci şi asculţi de parcă ţi-ar povesti despre Messi.

— Azi, la muncă, aveam nevoie să capsez ceva, dar nu aveam capsator. Noroc că m-a ajutat o colegă de la Financiar.

Zici şi tu aşa, ca să comunici, că într-o relaţie trebuie să comunici, şi nu poţi să-i spui ce comunici cu colegii, deoarece concepte fine ca „sloboz”, „smeclău[2]” şi „stropi în păr” s-ar putea să deranjeze. Oricum, decât să zici ce-ai zis, mai bine te epilai inghinal cu smoală de pe acoperişul blocului şi apoi, timp de o oră îţi picurai spirt ca să nu te

2 smeclău = sloboz = spermă.

infectezi.

Pe moment nu spune nimic, însă în aceeaşi seară, când vă aşezaţi la un film de pe Vplay cu un lighean de nachos în faţă, iar *Dexter* îşi ascute bisturiul, o auzi:

— Aşa, şi mai zi-mi de fata aia cu capsatorul!…

— Mi-a dat capsatorul şi am capsat!

— Daaa, am înţeles. Şi cum se face că tocmai ea, din toată firma aia, a venit să-ţi dea capsatorul?

— Păi, ea avea capsator.

— Aha, nu mai găseai pe lumea asta capsator…

Clar, e cu capsa pusă. Zilele trec şi, într-o seară, când sunteţi ieşiţi la o terasă cu nişte prieteni, o auzi:

— Aaa, da’ să vă povestească Mihăiţă al meu cu prietena lui de la serviciu!

Ideea e că până nu recunoşti că ai o relaţie cu tipa cu capsatorul şi că ai făcut deja un copil cu ea, nu scapi. Dacă vrei să te ierte, altfel o ţineţi aşa toată viaţa.

MIHAI:

VINE O ZI CÂND ÎŞI VA AMINTI

Vine o vreme în viaţa femeilor când totul le reaminteşte de viaţa lor de „fetiţe”. Asta a fost perioada dinainte să te cunoască pe tine. E tot ce-avea mai bun şi ai distrus tu la ea. Nici nu contează că tu aveai 80 de ani, iar ea 70 în momentul în care v-aţi cunoscut. Până la 70 de ani viaţa ei de „fetiţă” chiar însemna ceva sau, mă rog, avea toate premisele să devină ceva măreţ.

Ei bine, când îşi amintesc cum erau ele odată, femeile plâng din orice. Le arăţi un deget şi plâng. În astfel de momente, de cele mai multe ori, stau la televizor. Adevărul e că la TV e destul divertisment ca să plângi continuu, chiar şi dacă treci prin perioade mai bune.

Se uită la filme, iar când ăia doi se despart, pe la mijlocul filmului, lacrimile ţâşnesc ca artezienele, mucii pufnesc ca meduzele pe covor.

Se uită la emisiuni de călătorii doar ca să te simţi tu vinovat că nu eşti peruan sau neozeelandez, cum ar fi putut, pe vremuri, să-i aştearnă în faţă destinul. Se uită la canale de muzică doar ca să vadă videoclipuri cu Bon Jovi tapat şi în pantaloni de piele strânşi pe ouă – şi iar boceală la căpătâiul „fetiţei” care a fost. Îţi vine să-i spui că ăla nu

are scula atât de mare, că-şi bagă şosete, cum făceai şi tu când aveai 15 ani, dar te abţii. Scoate din dulap rochiţele care nu o mai încap şi-n care arată ca Benny Hill, când se îmbrăca în şcolăriţă.

Tu, în timpul ăsta, ai umplut cinci tomberoane cu şerveţelele ei pline de muci. Adormi seara cu gândul că ţi s-a defectat gagica, că s-a bulit ceva la ea.

A doua zi de dimineaţă, când te trezeşti, ea e la bucătărie. Tocmai termină al cincilea fel de prăjitură, că n-avea ce să facă cât timp se rumeneau pe grătar prepeliţele. E veselă nevoie mare, radiază, cântă, fredonează o prostie de-a lui Robbie Williams, şi o recunoşti. Ea e, s-a întors.

SIMONA:

TÂNĂR VREAU MEREU SĂ FIU, CA LA 12 ANI

Bărbaţii nu au nostalgii faţă de tinereţea lor apusă, pentru că tinereţea lor nu apune niciodată. Ei rămân mereu tineri. Orice vârstă ar avea în buletin şi oricum le-ar arăta ambalajul, pe dinăuntru nu vor avea niciodată mai mult de 12 ani. La ce bun, aşadar, să plângi după „băieţelul” din tine, care le punea ciungă-n păr babelor din tramvai, îşi trăgea fundul la Xerox şi îşi băga spaghete-n nas, când poţi să faci toate astea şi la 35, şi la 80, şi la 120, fără ca cineva să se mire?

Bărbaţii nu au nostalgii faţă de gagicile la care au visat în tinereţe, pentru că sunt pur şi simplu ultraplictisiţi de ele. Madonna, Sandra, C.C. Catch, jumătatea feminină a corului Madrigal, Sinead O’Connor când nu avea 100 de kile, plus încă nişte sute de alte vedete? De-atâtea ori le-au avut, încât e aproape ca şi cum ar fi fost căsătoriţi cu ele. Atâtea ore intime au petrecut cu ele, încât e ca şi cum ar fi îmbătrânit împreună.

Cum să te mai apuce plânsul când o vezi pe Pamela Anderson, când ai fost acolo la prima decolorare a paginii pe care era tipărită? La prima îndoire a paginii, la prima pată? Cum să mai tresari la vederea unui fost model de pe

ciorapii Adesgo, când ştii că ai trăit cu el toate perversiunile posibile? Că te-a lăsat să-i faci absolut tot ce ţi-a trecut prin cap?

Bărbaţii nu au nici nostalgii legate de felul în care arătau când erau tineri, pentru că sunt ferm convinşi că arată, în continuare, la fel. De-aici necesitatea de a-i fugări prin casă, ca să le tai chica de rocker, sau scandalurile din jurul tricoului cu Metalica şi scheleţi, cu care încearcă în repetate rânduri să plece la birou.

Iar când, într-o dimineaţă, te trezeşti şi-l găseşti călcându-şi o cămaşă, nu începe să-ţi faci speranţe că s-ar fi schimbat ceva. E tot el, n-a plecat nicăieri, iar sub fierul de călcat e un abţibild cu Cartman[3] care-şi arată fundul.

3 personaj fictiv din serialul de desene animate South Park

SIMONA:

RĂSPUNDE ACUM, ÎNTREABĂ-MĂ CUM!

Bărbaţii adevăraţi nu se tem de războaie şi nici de nimic altceva. Pentru ei, specialiştii în fashion au inventat mersul la luptă „cu pieptul dezvelit”. Numai ţăranii fricoşi se duc la luptă cu „pieptul învelit”. Băieţii fini şi curajoşi se duc la bustul gol. Nici măcar o eşarfă nu-şi pun, ca să nu se oprească glonţul în ea.

Doar două sunt chestiile în faţa cărora le tremură izmenele acestor bravi soldaţi. O răceală cu mucişori şi eventual risc de injecţiuţe şi ÎNTREBAREA AIA. Da, aia la care nu ştiu niciodată să răspundă. Exact, celebra: „Ştii ce zi e azi?”

Întreabă-l asta pe orice bărbat şi vei vedea cum se albeşte brusc şi începe să transpire abundent. După care, cu buziţa de jos tremurând, dă să fugă. După care, dacă-i blochezi toate ieşirile, se apucă să-şi încerce norocul:

— Azi?

— Da, azi.

— Adică chiar azi-azi, nu peste câteva ore, când se face mâine, nu?

— Chiar azi-azi.

— Păi, nu ştiu… E… Anul Nou?

— Nu.

— Paştele?

— Nu.

— Crăciunul?

— Nu.

— 8 martie???

— Nu.

— Ziua în care se plăteşte întreţinerea?

— Nu.

— Mamă, mamă, mamă… îmi stă pe limbă, pe cuvânt! Parcă şi anul trecut, şi acum doi ani, am avut aceeaşi discuţie, tot în perioada asta a anului.

— Şi acum trei ani, şi acum patru. În fiecare an.

— Exact. Deci îţi dai seama că ştiu ce zi e azi, nu? Doar că am un lapsus.

Pentru variaţie, încearcă să lansezi întrebarea, după ce mai întâi ţi-ai scris pe frunte (mare, cu markerul) „E ziua mea, boule!” Dialogul o să arate perfect identic.

MIHAI:

VINE O ZI CÂND NU-ŢI VEI AMINTI

Dacă o ţară ar avea sărbători câte are o femeie, locuitorii ei nu ar munci nicio zi pe an, ci ar dănţui şi-ar bea tot anul.

O astfel de ţară, pe lângă Ziua Naţională, ar avea ca sărbătoare şi ziua în care Soldatul Necunoscut a cunoscut-o pe Femeia Necunoscută, dar şi ziua în care a făcut un Copil Necunoscut. Tot o mare sărbătoare ar fi nu numai Ziua Drapelului, ci şi ziua în care s-a născut femeia care a brodat pe o cârpă însemnele naţionale şi, la fel, ziua în care cineva s-a dus în pădure şi a tăiat copacul din care s-a făcut băţul pe care s-a pus drapelul.

Dar, slavă Domnului, o ţară nu e ca o femeie. Nu de alta, dar am avea o populaţie masculină cu cearcăne la ochi cât roata de tractor şi cu ficatul cât Oana Roman.

Totuşi, asupra bărbatului se fac presiuni cum nu s-au făcut vreodată asupra Avocatului Poporului sau asupra doamnei Aspazia Cojocaru.

Dimineaţa, când se trezeşte, primul lucru pe care trebuie să-l facă un bărbat nu este acela de a deschide ochii. De fapt, aceasta ar fi cea mai mare gafă. Rişti, dacă-ţi dezlipeşti pleoapele, să vezi deasupra ta o faţă

zâmbitoare care te întreabă: „Ce zi e azi?” iar titulara acelei feţe nu se va mulţumi cu un răspuns de genul „Marţi”.

Ei bine, bărbaţii nu se trezesc mai târziu dimineaţa, cum pare la o primă vedere, ci doar mai stau în pat o oră cu ochii închişi şi se gândesc ce naiba de zi e şi, mai ales, ce se sărbătoreşte. O fi ziua în care el şi aleasa inimii lui au dus pentru prima dată gunoiul împreună? O fi ziua în care el şi-a găsit chiloţii norocoşi fără să scoată toate hainele din şifonier? O fi ziua în care ea s-a speriat de o albină şi l-a sunat să-i spună cât de mult îl iubeşte? Naiba ştie…

Sau o fi ziua în care nu era nimic de sărbătorit, aşa că ea a făcut un tortuleţ de morcovi şi a hotărât să petreacă ziua în casă ca să sărbătorească momentul?

MIHAI:

TACI, MÂINE VA FI MAI RĂU

Dacă o vezi că pleacă de-acasă în curul gol şi cu galoşi de cauciuc în picioare şi o cuşmă din secolul XVI pe cap, să nu zici nimic. Mucles!

La cea mai mică vorbă aruncată, o auzi:

— Daaa, şi-acuma îmi spui că nu-mi stă bine cu cuşmă!

Încerci, ca înecatul, să te salvezi:

— Aaa, nu am zis doar aşa, îţi vine foarte bine cuşma!

— Pe dracu', parcă eu nu te-am văzut ce faţă ai făcut. Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus că arăt ca naiba cu cuşma! Eu mereu îţi zic de tricoul ăla cu cap de mort că te face să pari infantil şi oligofren…

După această primă fază urmează interogatoriul, care se desfăşoară după alte reguli. Trec cinci minute şi zice:

— Gata, hai, că acuma m-am calmat, ia spune-mi, ce era în neregulă cu galoşii ăia? îmi arătau fundul mare, mi se vedeau ridurile prea nasol, îmi ondulau vârfurile părului? Asta e, nu? îmi ondulau vârfurile părului! Nu-i aşa, nu-i aşa?…

— Nu, nu, cred că m-am înşelat eu, pica nasol lumina în hol, e greşeala mea, trebuie să mai pun câteva becuri!

— Bine, bine, dar, ia, spune-mi, era vorba de glezne, nu?… Mi se văd gleznele groase când îmi pun cuşma?

— Aaa, nu, exclus, gleznele sunt OK.

— Aaa, deci gleznele sunt OK, atunci ce nu e OK?…

Iar discuţia poate continua zile, ani, şi pentru prima oară te bucuri că nu eşti din Clanul McLeod, căsătorit tot cu o nemuritoare cu gleznele dolofane.

Oricum, lucrurile nu se termină aici. Au trecut patruzeci de ani, e noaptea de Revelion a anului 2053, protezele vi se clatină în cumpăna dintre ani. 5, 4, 3, 2, 1, aaa, veselie, La Mulţi Ani! O auzi şoptindu-ţi la ureche:

— Incredibil, nu pot să cred că nu mi-ai zis că-mi stă de căcat cu cuşma aia!

SIMONA:

MODĂ ÎN METRU ANTIC

Vii veselă de la coafor, toată numai bucle şi onduleuri. Ţi-ai făcut şi manichiura, te-ai oprit şi la mall şi ţi-ai luat 6 rochiţe noi. Una e pe tine, învăluită în miresmele noului tău parfum, cumpărat din mers, între rochiţele 3 şi 4. Te fâţâi prin faţa lui vreo 8 ore, aşa, împopoţonată. Într-un final, pentru că s-a făcut deja 12 noaptea şi îţi cad ochii-n gură de somn, rupi singură tăcerea:

— Nu observi nimic la mine, iubi?

Se uită la tine mirat, încercând să identifice schimbarea. Nu reuşeşte, aşa că îşi încearcă norocul, la plesneală:

— Te-ai tuns?

— Nu. Dar m-am vopsit. Portocaliu. Eram brunetă şi am făcut o mare schimbare. De 8 ore defilez prin faţa ta cu părul portocaliu!!!

Îţi tai nişte bucle cu foarfeca şi i le arunci în ochi, să fii sigură că le vede.

— Aaa! zice încântat şi mândru de el. Mi s-a părut mie că era ceva schimbat la tine.

Motivul principal pentru care unii bărbaţi ajung să

aibă amante e că, neavând spirit de observaţie, nu-şi deosebesc soţia de tipa mai tânără cu 30 de ani, cu ţâţe până-n gât, care poartă pantofi cu toc şi pe bandă, la sală, şi răspunde la numele de Fufi.

Moda a fost inventată ca femeile să poată face des schimbări, dezvoltând astfel spiritul de observaţie al bărbaţilor. A funcţionat, dar tot la femei.

Acasă la Lady Gaga au loc, în fiecare zi, scandaluri monstru.

— Observi ceva schimbat la mine? întreabă ea, ca orice femeie.

— Absolut nimic, răspunde prietenul lui Lady Gaga. Dar ai idee de unde dracu' se-aud behăiturile astea? Şi-or fi luat vecinii noştri oi?

— De la pălăria mea se-aud, idiotule! Mi-am pus pe cap o capră vie, să se asorteze cu bluza din tort diplomat şi fusta din parizer cu măsline.

— Ahh, da, ce chestie… Mi s-a părut mie că era ceva schimbat la tine.

SIMONA:

COMUNICARE PE CARE

Se spune că cele mai importante două lucruri într-un cuplu sunt comunicarea şi sexul. Să vedem cum arată comunicarea cu un bărbat.

Exemplul 1:

— Trebuie să vorbim puţin despre noi! anunţă ea.

— Care noi?

— Noi, poporul român.

— Noi, poporul român???

— Eram sarcastică! Noi, eu şi cu tine.

— Tu şi cu mi… Păi… şi… ce să vorbim?

— Aşa… De exemplu, să-mi spui ce simţi.

— Ce simt? întreabă candid.

— Păi, nu ştiu, tu tre’ să ştii.

— Eu? De unde să ştiu eu ce simt?? Nu-nţeleg ce vrei de la mine.

— Nu ţi se pare că nu mai suntem ca la-nceput?

— Care-nceput?

— Al nostru.

— … Hrrr… hrrrr…

— Dormi?

— Hrrrrrrrrrrrrrrrrrrr…

Exemplul 2:

— Sunt foarte, foarte, foarte, supărată pe tine.

— De ce???

— Nu bănuieşti?

— Să mor dacă am cea mai vagă idee.

— Ai plecat ieri la ora 17 la bere şi ai venit azi-dimineaţă, la 6.

— Asta-i motiv de supărare? Mă şi speriasem, am crezut că cine ştie ce-am făcut.

— Faci mişto de mine, nu?

— Hrrrrrrrrrrrrrrr…

Exemplul 3:

— Avem de vorbit ceva foarte important.

— Cu cine?

— Eu şi cu tine.

— H rrrrrrrrrr rrrr…

MIHAI:

VEZI CĂ Al CEVA PE SUFLET!

Aţi observat probabil că în sala imensă de la NASA, cea cu sute de birouri unde stau oamenii care comunică cu astronauţii plecaţi în cucerirea spaţiului, nu e nicio femeie. Să ştiţi că la mijloc nu e nicio discriminare şi nicio conspiraţie a falusurilor. La un moment dat au angajat o femeie. I-au pus căştile pe urechi, cu atenţie să nu-i strice coafura, şi lucrurile au decurs cam în felul următor. Un cosmonaut în drum spre Lună a luat legătura cu doamna:

Cosmonautul: Houston, we have a problem!

Ea: Mă bucur că, în sfârşit, recunoşti, John! Să ştii că dacă nu ziceai tu, deschideam eu subiectul.

Cosmonautul: Pare ceva serios.

Ea: Să nu crezi că nu am observat. Ştiam că te apasă ceva. Am văzut după cum ţi-ai pus casca şi ţi-ai tras fermoarul la costum că nu eşti în apele tale. Zi-mi mai multe, descarcă-te!

Şi discuţia continuă, cosmonautul nostru ajungând în final să calce racheta la blană şi să se piardă undeva în adâncul Universului, doar ca să nu mai audă acea voce piţigăiată care continuă să repete: „Zi-mi ce-ai pe suflet!”

Femeile trebuie să înţeleagă că bărbaţii spun chiar

tot ce au de spus ca să le convingă să facă sex cu ei. Nu ţin nimic dosit, dau tot din ei. Ăla e sufletul. După ce au făcut sex, bărbaţii nu mai au nimic de zis, în afară de cazul în care îşi amintesc că au o treabă urgentă de dimineaţă şi, deci, trebuie să plece rapid.

Altfel, când el va simţi că are din nou sufletul greu, va da un telefon:

— Auzi, crezi că pot să mă descarc şi eu la tine în seara asta?

MIHAI:

I HAVE NO IKEA!

Dacă IKEA ar fi bărbat, ar face pipi cu boltă pe pretenţiile de cordaci ale unor Depp, Pitt sau Botezatu.

Într-adevăr, femeile îşi doresc o carieră, o familie fericită, copii sănătoşi, să viziteze lumea, să mănânce ierburi şi să trăiască o mie de ani. Însă îşi doresc asta doar pentru că nu pot să cumpere IKEA, să mănânce IKEA, să facă dragoste cu IKEA, să fie IKEA.

Nu va mai trece mult timp până în momentul în care o femeie va intra cu o mitralieră într-un magazin IKEA, va lua ostatici şi va spune că le dă drumul doar dacă i se va permite să trăiască pentru tot restul vieţii în acel magazin.

O femeie vrea mereu să cumpere ceva de lemn sau de pânză, sau de lemn *şi* de pânză care se găseşte la IKEA şi în care să pună un alt obiect pe care l-a cumpărat tot de la IKEA, dar care acum e aruncat în dezordine prin casă şi nu-şi găseşte locul pe lume.

— Aaa, să vezi ce chestie am văzut în catalogul de la IKEA!

— O casă mai mare în care să punem tot ce-am cumpărat de la ei până acum? vine răspunsul tău.

Ai cumpărat foarte multe cutii de depozitat lucruri şi

acum îţi dai seama că pe pământ nu sunt, totuşi, atâtea lucruri pentru cutiile pe care le-ai cumpărat tu?

Nu e nicio problemă, la IKEA găseşti o cutie în care poţi să depozitezi toate celelalte cutii pe care le-ai cumpărat de la IKEA. Şi, dracu' ştie cum se face, toate aceste informaţii ajung la ea când tu nu eşti de faţă. Dacă nu ai şti că la tipii ăştia totul se asamblează şi apoi nu prea funcţionează, te-ai gândi că are o relaţie cu tipul care bagă cataloage în cutia poştală.

Multe femei, în momentul în care ajung în Rai, exclamă:

— Mda, e drăguţ, dar nu e ca la IKEA!

SIMONA:

ÎNCĂ UNA ŞI NU MĂ DUC NICĂIERI

Se spune că, odată, o femeie a avut altă treabă şi l-a lăsat pe soţul ei să se ocupe de decorarea apartamentului lor, proaspăt cumpărat. La întoarcere, a găsit casa plină de lăzi de Timişoreana şi pe el dormind fericit, pe un morman de Silva:

— Am luat pentru mine Timişoreana şi câteva Silva, pentru tine, că m-am gândit să nu decorez doar după gustul meu.

— Păi, bine, şi frigider?

— Nu ne trebuie acuma, că e iarnă şi merge băută la temperatura camerei. La vară.

— Şi aragaz? Pat, dulapuri, perdele?

— Aragaz? Pat?? Dulapuri??? PERDELE???

Altă dată, o altă femeie, pe nume Lady Gaga, a vrut să îşi facă un costum numai şi numai din etichete de bere. Şi chiar şi l-a făcut. Cum l-a luat de la croitoreasă, cum şi l-a pus pe ea şi a ieşit la plimbare.

— Ia uite, bă, una bună rău! a strigat un bărbat, atrăgându-le atenţia altor bărbaţi.

— Mamă, ce-mi place de asta! Sunt fan! a strigat altul, în curând, toţi domnii din oraş alergau după Lady

Gaga, încercând cu disperare s-o prindă şi s-o bea.

Norocul ei că a fost mai iute de picior şi a scăpat. De-atunci, nu şi-a mai făcut niciodată rochii din băutură. Numai din mâncare.

Bărbaţii ajung să facă tot felul de chestii care-i încurcă doar pentru că societatea e rea şi nu le permite să-şi petreacă toată viaţa bot în bot cu aleasa inimii lor, Ursus. Trebuie să facă ceva şi în pauzele de la băut bere şi aşa ajung să aibă cariere, să se însoare şi să facă copii.

Mulţi bărbaţi, în momentul în care ajung în rai, nu exclamă nimic. Doar ridică două degete şi fac semn să li se mai aducă încă două.

SIMONA:

BOLOVANCA LUI SISIF

Statisticile spun că cel mai folosit cuvânt din lume este „OK”. Pentru România sper că nici nu s-a făcut vreodată vreo statistică, pentru că nu este nevoie. Cel mai folosit cuvânt de la noi este, de foarte departe, ăla care începe cu „p”, se termină cu „a” şi are patru litere. Niciun alt cuvânt nu va reuşi să-l detroneze ever, pentru că bărbaţii noştri lucrează zi de zi, minut de minut şi secundă de secundă, să-l ţină acolo sus, sus de tot, în top, în aerul rarefiat şi pur, pe care numai campionilor le e dat să-l respire.

Cum reuşesc ei asta, deşi nu e nici pe departe o muncă uşoară? Păi, e simplu, în p… mea. Se trezesc de dimineaţă cu ea-n gând, în vorbă şi-n simţiri şi hotărâţi să n-o mai lase în pace, până merg din nou seara la culcare, în p… mea. Orice secundă de neatenţie poate da, în p… mea, şansa unui alt cuvânt să urce acolo, în top, aşa că trebuie luptat pe viaţă şi pe moarte, cu respectarea câtorva reguli extrem de importante, în **p…** mea: 1) orice întrebare trebuie să înceapă cu „ce p… mea”, „cine p… mea”, „cum p… mea”, „unde p… mea” şi aşa mai departe; 2) cel puţin 50 – 60 de persoane trebuie să primească

zilnic invitaţia „Du-te în p… mea”; 3) atunci când nu avem de a face cu situaţiile 1) şi 2), cuvântul trebuie pronunţat. În p... mea, aleatoriu, pur şi simplu ca element de legătură între alte cuvinte. Îl putem numi, dacă vreţi, „conjuncţia „p… mea”.

Aşadar, distinsă doamnă care citeşti acest text. soţul tău nu are chef să înveţe drumul până la ghenă, în p… mea? Nu are nici intuiţia de a spăla, în p… mea, vasele, atunci când nu mai găseşte nicio furculiţă curată? Nu te enerva şi nu te grăbi să-l consideri iresponsabil! Pentru că în timpul ăsta el chiar nu stă degeaba, în p… mea. Sau te pomeneşti că ţi-ar conveni să faci tu munca asta de Sisif şi să nască el?

MIHAI:

DIN OCEANUL PACIFIC A IEŞIT CEVA MIC

Când veşnicia s-a născut la sat, ea nu era singură la părinţi. Mai avea o surioară, mai mititică, care se numea „femeiuţa” şi al cărei singurel scopuşor în viaţă era să stâlcească cuvintele şi să vorbească în diminutivéle.

E ceva rural-ancestral în orice femeie: diminutivul. Femeia e foarte apropiată de lume, de tot ce vieţuieşte sau nu pe pământ, de la pământul în sine, Terruţa noastră drăguţă, până la şosetuţa care zace nespălată sub pătuţ, atât de apropiată, că simte mereu nevoia să le alinte. Sunt zile când toate să merg la inimioară femeii. La bărbat se opresc ceva mai sus. La creier, unde fac ravagii, provocând daune totale.

În astfel de zile ea se simte aşaaa! Nu ştie cum exact. E aşaaa! Tu eşti iubiţelul ei. varsă poate şi o lăcrimuţă, aşaaa, pentru univers, dar e şi distrată, foarte distrată, încât nici nu ştie dacă să stea toată ziulica în faţa televizorelului sau să meargă la jobuţ.

Toate i se par mici, micuţe într-o astfel de zi, motiv pentru care nu are sens să-i propuneţi o partiduţă de sex, existând riscul s-o apuce râsuţul când vede puţulica.

Sunt zilele în care îşi aminteşte că ar vrea şi ea să

aveţi o căsuţă a voastră, să faceţi un copilaş, dacă se poate un îngeraş, şi când, peste o oră, zice că mai bine ar fi să lăsaţi totul în urmă şi să vă luaţi lumea în căpuşor, să mergeţi aşa, unde vedeţi cu ochişorii.

Şi o ţine aşa, toată ziua, până când creieraşul tău, dacă ar avea o făţucă, ar fi făţuca pe care o face cineva când muşcă dintr-o lămâie ca dintr-un măr.

MIHAI:

SĂ ÎMBINĂM COPILUL CU PLĂCUTUL!

Când o femeie rămâne însărcinată spune că nu şi-ar dori nimic mai mult pe lume decât ca acel copil, dacă e băiat, să semene cu tine. Când zice asta, evident, nu te gândeşti că-şi doreşte să nască un bebeluş de 1,90 şi cu barbă, ci că s-a referit la trăsături de caracter, personalitate şi altele din seria asta.

Toate bune, se naşte copilul, e băiat şi tu abia aştepţi ziua în care acel copil va semăna cu tine, ca să fie mă-sa fericită.

Nu trec nici două zile de la naştere că bebeluşul vomită. Ta-ta-ta-tam! Iată, leit taică-su. Singura deosebire e că plodul, neştiind să vorbească, nu se jură că nu le mai amestecă sau că nu mai bagă atât în el fără să mănânce înainte. Apoi, asemănările se ţin lanţ: cel puţin până pe la doi ani vorbeşti cu el şi nu înţelege nimic, lasă totul împrăştiat prin casă şi se uită la mă-sa ca la o nebună, când începe să-i interzică chestii.

Anii trec şi, exact când eşti aproape hotărât să renunţi la testul de paternitate, asemănările fiind într-adevăr izbitoare, îţi dai seama că femeia de lângă tine, cea care voia ca tu şi copilul ei să semănaţi ca două picături de

bere, nu te cunoaşte deloc. Te prinzi în momentul în care vezi că acelui copil i se pregăteşte un viitor extrem de dubios. Spre exemplu, o auzi destăinuindu-i-se unei prietene:

— Ah, de-abia aştept să crească! O să-l dau la pian, la înot, o să facă baschet!… Sper să aibă vreme şi să nu-i ocupe latina şi şahul tot timpul.

Frate, fix profilul tău de om, dacă ai fi exact ce nu eşti. Deci dacă ai fi opusul tău, cam aşa ai arăta: un pianist înotător care, în timpul liber, joacă baschet şi – de ce nu? – seara îi ajută pe oamenii străzii să-şi refacă viaţa sau o arde cu pensionarii în Cişmigiu, la un şah.

SIMONA:

FETELE LUI TATA

Nu mai suporţi să amestece bere cu vin sau să bage în el fără număr, fără să fi mâncat înainte? Nu mai vrei să vezi şosete aruncate peste tot şi nici să zugrăviţi toată casă, după fiecare sandviş pe care şi-l face singur? OK, atunci fă-i o fetiţă.

Tot ceea ce un bărbat le-a refuzat tuturor femeilor din viaţa lui, începând cu maică-sa şi terminând cu nevastă-sa, nu-i va refuza unei drăcoaice mici care îl va striga „tata”.

Învaţ-o de mică să zică „Tata, nu le mai amesteca” şi „Tata, du gunoiul”, iar, când mai creşte, upgradeaz-o la „Tata, du gunoiul”, „Tata, dă-i lu’ mami cardul tău, să mergem împreună la cumpărături, că au băgat ăştia colecţia de toamnă”, „Tata, nu fi nesimţit, du-o şi tu pe mami, într-un weekend romantic la Paris” şi „Tati, începând de mâine, se mută bunica la noi. Nu, nu mama ta, mama lu’ mami”.

A fost complet insensibil şi, în tinereţea voastră, a refuzat să te plimbe romantic prin parc? Nu-i nimic, de-acuma o să stea zi-lumină în parc, târând-o cu tricicleta pe adevărata femeie a vieţii lui. Şi o să mute de pe canalul cu

meciul pe canalul pe care are prinţesa de văzut nişte desene.

Iar, dacă eşti foarte, foarte, foarte supărată pe el, mai fă-i încă o fetiţă. Nimic nu se compară cu traiul pe care o să-l aibă el cu trei creaturi feminine în casă. Gândeşte-te numai la câte clămiţe, rochiţe şi fundiţe roz or să-i vadă ochii, într-o primă fază…

Cât despre faptul că, în tinereţea lui, a încercat să facă sex cu toate femeile pe care le-a întâlnit, în afară de maică-sa, aşteaptă doar să crească un pic „fetele lu’ tata”. O să-l vezi ţinându-se, ca un nebun, c-un aruncător de grenade după ele, ca să fie sigur că nu le va atinge nimeni.

SIMONA:

HAINA INADECVATĂ ÎL FACE PE OM

Tocmai a venit de la o întâlnire cu boardul internaţional al companiei în care lucrează. E îmbrăcat într-un costum pe care aţi cheltuit o avere (plus un rinichi al copilului) şi cu pantofii ăia scumpi în care-a fost ginerică. Îl vezi că îşi ia undiţele şi borcanul cu râme şi te pupă duios de „la revedere”.

— Alo, alo, alo! Unde te grăbeşti?

— M-aşteaptă băieţii, să mergem la pescuit.

— ÎMBRĂCAT AŞAAA?

— Da’ ce-are?

Se uită la tine c-o uimire care te face să te gândeşti, preţ de o secundă, că toţi băieţeii ar trebui împuşcaţi la naştere.

Urmează să vină, în vizită, la voi, Regina Angliei. Tu ai pregătit o masă festivă românească (sarmale, mici, ciorbă de burtă) şi te-ai echipat într-o rochie ultrapreţioasă, cu trenă, pe care ţi-o ţine ăla micu’ al vostru, îmbrăcat în paj. Doi porumbei ai păcii ţin, la rândule, în cioculeţe pelerina pajului. Iese şi consortul din dormitor, ciufulit, în nişte pantaloni răpănoşi de trening şi cu un tricou pătat de ciorbă:

— A venit, mă, baba?

Bărbaţii nu au nici cea mai mică abilitate de a-şi adecva hainele la context. Se întâmplă să vedeţi cetăţeni în costum de scafandru la supermarket? Nu vă speriaţi, sunt doar nişte scafandri care vin de la serviciu şi, în drum spre casă, s-au oprit să facă mici cumpărături.

Nevestele de acrobaţi la circ se trezesc deseori cu ei acasă, nu doar îmbrăcaţi în hainele de spectacol, ci şi ţinând în gură o ţeavă lungă, pe care stau, organizaţi în piramidă, alţi 20 – 30 de colegi. S-au grăbit oamenii să plece şi n-au mai stat să se „dezasambleze”.

Credeţi că Neil Armstrong, când a venit de pe Lună, a mai pierdut timpul să se schimbe de costumul ăla de 20 de kile? Ei, aş! S-a dus direct la un fotbal cu băieţii.

MIHAI:

ŢOALE ŞI ULCELE

Câteodată, te trezeşti noaptea din somn, auzind-o:

— Aoleu, trebuie să mă duc să fac pipi!

— Du-te!

— Da, dar nu cred că mai am timp.

— Iubita mea, baia e chiar la doi metri pe hol. Trebuie doar să te dai jos din pat.

— Aaa, ştiu, dragă, dar nu pot să mă duc aşa… Până-mi iau rochia de pipi pe mine, până-i asortez nişte pantofi, până… Ah, scuză-mă!

Se aude un şşşş. E dezamăgită, dar nu pentru ci a udai patul, ci pentru că nu a apucat să-şi ia pe ea deux-pieces-ul de pişat în pat.

Gagicile, când se duc spre şifonier să se îmbrace în ceva. mai întâi trec pe la alt şifonier de unde îşi iau ţoalele care merg purtate când mergi să te îmbraci. Nu există activitate umană, feminin-umană, pentru care ele să nu aibă o îmbrăcăminte anume. Câteodată, femeile sunt uşor de dezbrăcat doar pentru că-şi imaginează că le vom îmbrăca în alte ţoale, mai adecvate momentului. Să nu vă mire o conversaţie de genul:

— Ce zici, păpuşe, vii la mine în seara asta?

— Îmi pare rău, nu pot, nu mi-am luat la mine salopeta de sex oral.

— Eu pregătisem târnăcopul…

Cred că femeile sunt cele care declanşează revoluţiile împotriva tiranilor, a dictatorilor. Pe ele nu le deranjează foarte mult faptul că acei indivizi omoară oameni. Lor li se pune pata când îi văd că poartă acelaşi model de haine ani la rând. Astfel de indivizi nu pot fi nişte oameni buni.

MIHAI:

SEXUL ORAL E PENTRU ÎNVINGĂTORI

Se spune că cele mai importante două lucruri într-un cuplu sunt comunicarea şi sexul. Să vedem cum stă treaba cu sexul.

Orice i-ai face pe lume unui bărbat… îi tai picioarele, îi tai şi mâinile, îi scoţi ochii şi-i agăţi undeva, într-un copac apropiat, ca să se vadă şi el cât de caraghios arată orb, fără mâini şi fără picioare. Dar nu te opreşti aici: îi smulgi limba. Îi scrii pe frunte, cu un cui încins. *Arăt ca un cur, doar că mai urât!* şi îl operezi pe cord cu un set de cuţite cumpărate de la Teleshopping, iar apoi îl coşi cu o tenie. Ei bine, după toate acestea, dacă vine o gagică şi-i spune că îi face un sex oral, parcă-l vezi cum se luminează la faţă. Dacă îl întrebi cum se simte, îţi va spune că rău, foarte rău, dar că tot e bine că va avea parte de un bot scurt. Asta-i viaţa, merge înainte!

Dacă ăia care-i tot omoară familia lui Van Damme prin filme ar fi trimis pentru treaba asta o femeie ucigaşă, lucrurile ar fi avut o cu totul altă evoluţie. Probabil că o prindea la un moment dat Van Damme şi îi spunea:

— Nenorocito, mi-ai omorât familia, mi-ai omorât iubirea vieţii mele, pe nevastă-mea, care era şi

însărcinată…

— Da, Vandame, aşa e, îmi pare rău. Uite, ca să mă revanşez, îţi fac un sex oral. Ce zici?

— Ah, criminalo!… OK. Oricum, faptul e consumat, nimic nu poate s-o mai aducă pe nevastă-mea înapoi. Şi, vorba aia, răzbunarea e arma prostului.

Sexul oral îi schimbă starea de spirit unui bărbat, îl face să pară în ochii lui însuşi, fără niciun motiv evident, un învingător. Ideea e că până femeile nu vor învăţa asta, lumea nu va scăpa de războaie, molime, inundaţii, glume cu Mihai Neamţu dezlegând cu dreapta tainele singurătăţii.

SIMONA:

VIAŢA NU BATE FILMUL PORNO

Ea e o criminală care, după ce îi omoară toată familia, îi face lui un sex oral şi sălbatic, dar nu exagerat de sălbatic. N-apucă să-şi ducă treaba la capăt, că se aude o sirenă. O maşină de poliţie, cu girofarul pornit, opreşte cu scârţâit de frâne la locul evenimentului. Din ea coboară 3 poliţiste care îi pun criminalei cătuşele şi continuă ce începuse ea. Apoi, se dezbracă toate trei (păstrează doar cizmele lungi, centura cu pistolul şi şepcile de reprezentante ale legii) şi îi mai fac omului tot felul de alte chestii. După care se cară. Deprimat din cauză că nu mai avea familie, el încearcă să se sinucidă, dar nu-i iese. Ajunge la spital, unde ce credeţi că se întâmplă? Exact. O asistentă sexy vine peste el şi îl abuzează în fel şi chip. A doua zi e externat şi pleacă repede la înmormântarea familiei. Drapate în negru, purtând voaluri, mănuşi şi tot tacâmul, cele două surori înlăcrimate ale soţiei ucise îl lipesc de-un pom şi îşi fac şi ele mendrele cu el. Jumulit, cu hainele în neregulă, nefericitul îşi ia tălpăşiţa, rătăcind către nicăieri. Se întâlneşte cu tânăra profă de mate din liceu, de care fusese îndrăgostit. Are părul roşu-roşu, ochelari d-ăia pisicoşi, cu ramă groasă, fustă strâmtă,

cămaşă albă, taior şi tocuri foarte înalte. Îl invită într-o sală de clasă şi i-o pune pe catedră. Li se alătură şi-o şcolăriţă (16 – 17 ani, şosete albe, fustiţă plisată scurtă, codiţe). Epuizat, omul se târăşte către casa lui, acum pustie, în lift, se nimereşte cu o vecină, tânără mămică. Sfârşeşte tăvălindu-se şi cu ea, în timp ce, într-un colţ de ascensor, ăla micu', bebeluşul, roade plin de băluţe o jucărie, gângureşte şi râde la ei.

Ceea ce aţi citit este scenariul unui film porno foarte prost (nu că ar există unele şi bune). Cine a inventat filmele porno a scăpat din vedere o chestie: că bărbaţii vor ajunge foarte repede să le confunde cu viaţa. Şi invers. Din păcate, timpul nu mai poate fi dat înapoi, iar acest lucru nu mai poate fi reparat.

SIMONA:

GOGULE, GLUME, MĂ?

Îl trimiţi la piaţă pentru un kil de cartofi şi-ţi vine c-un purcel viu, cu măr în gură. De guiţat, guiţă tot el, animalul nu poate din cauza mărului. I se pare c-a făcut o superglumă, iar când îl întrebi ce-o să faceţi cu porcul, îţi zice c-o să-l scoată el la pişare în fiecare dimineaţă şi seară, cu condiţia să ai tu grijă să-i cumperi crănţănele. După care îi dă drumul prin casă şi se cară la bere. Funny rău, nu?

Se-mbracă în haine de femeie şi se duce să ducă gunoiul, prilej cu care le vinde babelor din bloc gogoaşa că pe doamna de la VII (adică pe tine!) a părăsit-o boul de bărbat-su (adică el!), iar el (ea, mă rog) e noua iubită a părăsitei, care şi-a dat seama între timp că e lesbiană. Când, într-un final, afli de ce te-arată toţi vecinii cu degetul şi faci o criză de nervi, îţi zice că n-ai umor.

Intri în bucătărie în viteză, aluneci pe ditamai dâra de Domestos şi îţi spargi capul de gresie. După ce vă-ntoarceţi de la spital (unde ţi-au pus copci), în timp ce tu aduni actele pentru divorţ, el îţi explică că a fost foarte bună gluma (chiar mai bună decât atunci când ai avut infarct pentru că ţi-a băgat o rădaşcă în aşternut), dar eşti

tu prea gomoasă şi nu-ţi plac chestiile funny.

Îi întreabă pe ai tăi dacă nu cumva-s obosiţi „pentru că au făcut perversiuni azi-noapte”, iar când rămâneţi singuri şi încerci să bagi un cuţit în el, îţi zice că n-ai decât să-i întrebi şi tu acelaşi lucru pe ai lui.

Bărbaţii sunt foarte glumeţi, foarte veseli şi dau pe-afară de spirit ludic, iar glumele lor nu sunt niciodată foarte proaste sau de grădiniţă. N-avem noi, femeile, suficient simţ al umorului cât să apreciem atunci când ne pun muci pe friptură, ca să ne surprindă.

MIHAI:

GLUME, GLUME, SORO GLUME!

Dacă l-ai vedea pe Stephen Hawking încercând să-l întreacă la Olimpiadă pe Usain Boit tot nu ai fi pătruns de aceeaşi senzaţie de milă şi neputinţă ca atunci când o femeie spune bancuri.

Femeilor ar trebui să li se dea voie să spună bancuri la înmormântări, pentru că oricum nu râde nimeni. Începe bancul cu poanta, care, astfel, nici nu mai e poantă. Râde de se strică, apoi urmează o poveste care se încheie invariabil cu „mă rog, nu mai ştiu cum era, colegul meu Dan îl ştie”.

Asta se întâmplă pentru că femeile iau totul în serios. Dacă trece un bărbat în curul gol pe stradă la nouă dimineaţa, mergând împleticit şi cu o pereche de chiloţi de damă pe cap, nu se gândesc că ăla şi-a băut minţile şi l-au dezbrăcat curvele din Rahova, după ce i-au luat toţi banii. Nu, sunt convinse că omul a păţit ceva rău, că o fi bolnav, că-l caută familia… Dacă mai faci şi mişto de el, ai pus-o, n-ai inimă. Te pune să-i dai ăluia haina de pe tine, ca să nu facă aprindere la plămâni. Ca prostul, tu i-o dai. Ăla borăşte în ea şi ţi-o dă înapoi spunând un contorsionat *Muuulţam, în plaaa mea! Unde e Gara de Nord, că trebuie*

să ajung la Ţăndărei…

Cu femeile se glumeşte în cadru organizat şi trebuie să anunţi. Să pui jos, la panoul unde se afişează întreţinerea, că e seară de poante, altfel rişti să sufere pentru iepuraşul din banc căruia îi rupe măgarul fălcile. Unei femei poţi să-i organizezi o petrecere surpriză doar dacă e invitat Arafat cu ambulanţa SMURD. Leşină, are căderi de calciu, de tensiune, de intensitate, îi ţiuie urechile vreo trei zile, îi întârzie ciclul.

MIHAI:

LACRIMĂ ŞI PEDEAPSĂ

Intri pe uşă vesel şi o găseşti pe iubita ta cu ochii cât mingile de baschet, cu mucii întinşi peste tot, de zici că la tine în casă s-a organizat un maraton al melcilor, şi îngropată în şerveţele ca Adi Minune în bancnote de o sută de parai la o nuntă de interlopi. Pe lângă ea, coreenii care au plâns la moartea lui Kim Jong îi par nişte oameni oarecum întristaţi şi atât.

Se uită la televizor, prin televizor, prin perete, prin blocul din faţă, de fapt, privirea ei face ocolul pământului. Se priveşte în ceafă.

Evident, te gândeşti la ce e mai rău pe lume: ţi-ai uitat mailul deschis?

Tot evident e că îţi fulgeră prin minte şi scenarii mai fericite: mă-sa se simţea cam rău, poate…

Dar nu e asta, ţi-ar fi dat telefon, ţi-ar fi zis ceva. s-ar fi repezit în braţele tale, sfâşiată de durere. Înseamnă că e mailul.

— Ce s-a întâmplat, iubire?

Pe lângă privirea ta, privirea Maicii Tereza pare căutătura unui ucigaş de copii în serie.

Nu zice nimic, îndreaptă spre tine mingile de

baschet, şi apoi, ca şi cum nu a văzut pe nimeni, se uită ca mai înainte.

Fuck, şi de câte ori n-ai zis să schimbi parola. „Mamacurvatatalabagiu” e la mintea copiilor.

Insişti.

— Dragostea mea, ai plâns? Ce s-a întâmplat?

Deja eşti revoltat. Nu împotriva ei, ci împotriva celor care i-au provocat această nefericire. Eşti gata să lupţi cu pieptul dezvelit împotriva nedreptăţii universale. Îşi mai suflă o dată nasul. Te bucuri că, la cât pare că a scos din ea, va fi fericită că, măcar, a mai slăbit.

O iei în braţe. Se opune, dar e sleită de lacrămi, aşa că reuşeşti s-o îmbrăţişezi într-un final.

Îţi şopteşte la ureche, după ce ţi-a umplut obrazul de muci:

— Jimi e bolnav. L-au operat azi.

Jimi e motanul orb, de 2 tone şi 300 de ani, pe care-l are acasă la ai ei.

— Ah, nu se poate!

Eşti fericit.

SIMONA:

ŞI BĂRBAŢII „SE GÂNDESC”

Intri pe uşă veselă şi îl găseşti, ca de obicei, uitându-se la meci. Doar că foarte repede îţi dai seama că se uită altfel decât de obicei. În primul rând, nu mai vorbeşte cu televizorul. Nu mai auzi niciun „Haide, haide, ce te uiţi aşa ca boul? **&^%#$%&() pe mă-ta aia proastă, mori!", ca să nu mai vorbim de „Mişcă-te, **&^%#$%&(), băga-ţi-ai mingea aia în &^%# ăla mare, aleargă în #$%& mea, idiotul #$%& mele, care eşti tu de cretin!" şi de alte chestii mai elaborate. În al doilea rând, nu se mai aruncă pe jos, în genunchi, ca să se dea cu capul de covor, nu mai izbeşte ritmic cu fundul pe canapea, nu-şi mai trage palme peste frunte şi nu mai râgâie cu zgomot de fiecare dată când termină un pahar de bere.

Se uită la meci, dar fără gălăgie şi parcă privirea-i transcende dincolo de televizor. E, în mod evident, căzut pe gânduri, ceea ce te face să te întrebi dacă nu cumva a verificat cardul pe care l-ai avut ieri cu tine la cumpărături. Sau – mai rău – dacă nu cumva şi-a dat seama, brusc, că îţi plac femeile, iar copilaşul vostru seamănă leit cu prietena ta cea mai bună…

Bagi repede în el o omletă de-aia soioasă, cu jumări

şi cârnaţi, preferata lui. Ca la mă-sa acasă (care habar n-are să gătească), ca să-l îmbunezi. După care îl întrebi:

— Iubire, s-a întâmplat ceva? De ce eşti supărici?

Nu-ţi răspunde, aşa că te duci din proprie iniţiativă să-i mai cumperi nişte beri, că nu mai are decât opt. După care insişti:

— Hai, mă, pufuleţ, zi-mi ceai…

După o tăcere lungă, cu ochii în televizor, îţi răspunde:

— Mă gândeam…

— La ce te gândeai?

Niciun răspuns.

„Mamă, deci e grav, vrea să divorţăm” îţi zici. Şi te îndrepţi, spăsită, spre dulapul cu hainele alea porno de şcolăriţă, care te-au mai salvat de două ori de la divorţ.

— Mă gândeam aşa… oare de ce adunăm noi, bărbaţii, scame în buric? auzi în spatele tău.

Eşti fericită. O dai dracu’ de şcolăriţă şi-o anunţi pe prietena ta cea mai bună că aveţi de sărbătorit.

SIMONA:

A FI SAU A NU FI BUNĂ?

Îţi aminteşti şi azi momentul în care l-ai prezentat pentru prima oară străbunicii tale. I-a zis „săru mâna” cât se poate de politicos, după care a evaluat-o luuung, din cap până-n picioare, insistând în zona decolteului (din fericire, inexistent!), precum şi în aceea a fostului ei fund.

„E bună sau nu e bună de…?”, aceasta-i întrebarea pe care şi-o pune automat orice bărbat, la vederea oricărei femei, oricine ar fi ea. Poate să fie şi de plastic, el tot o să se întrebe dacă i-ar face sau nu ceva. Nu se poate să nu-l fi surprins vreodată, atunci când te însoţeşte la shopping, învârtindu-se ca un cocoşel ţanţoş, în jurul manechinelor chele, pe care sunt expuse diverse ţoale. Dacă tipele sunt bunoace, au şi perucă, iar el e genul care trece uşor de la gând la faptă, va încerca chiar să obţină numărul lor de telefon.

Tocmai i s-a născut un copil şi i-l aduce o asistentă să-l vadă? Cu copilul în braţe şi cu lacrimi de fericire în ochi o să-şi arunce buletinul pe jos, ca să se aplece cadrul medical să i-l culeagă, ocazie cu care poate vedea dacă are cur şi ţâţe mişto. Iar, dacă-i intră musca-n gură şi i se prelinge bala, în timp ce se uită concentrat la un

documentar despre Maica Tereza, de pe History Channel, nu e atât pentru că-l interesează destinul personajului, ci fiindcă încă nu şi-a răspuns la întrebarea cu pricina.

Ţi-a dat colţul o fostă colegă şi îl cari după tine la-nmormântare? O să rămână veşnic nemulţumit că n-a putut să vadă moarta şi din spate.

La ce credeţi că se gândesc toţi preşedinţii de state europene când le ţine Angela Merkel câte-un discurs despre cât de naşpa o să fie în 2013? Exact! Păi şi, în condiţiile astea, cum să fie bine în 2013?

MIHAI:

FRUMUSEŢEA S-A NĂSCUT LA PAT

Dacă ai zis că ţi se pare mişto Angelina Jolie e ca şi cum i-ai aduce de ziua ei în dar un buchet de căcat.

— Asta??? Tu nu vezi ce faţă de cal şi buze cât roata de la tractor??? (Ţin să menţionez că nu aşa decurge această discuţie la cuplurile din Vaslui. Acolo, femeia îi vorbeşte astfel când vrea să-l excite. Mă rog, să trecem mai departe.) Tu nu te uiţi la ea, zici că e un schelet ambulant, o moartă!…

Nu ai o scuză decât dacă eşti Andrea Bocelli.

Sunt două lucruri care i se par femeii de neconceput. Faptul că sunt unele care arată de nişte milioane de ori mai bine şi, doi, că te-ar putea face, prin ceea ce spun, să le vezi altfel.

Până şi cea mai şchioapă dintre ciunge, născută cu o singură ţâţă şi cu trei buci la cur, cheală, cu un ochi scurgându-i-se pe obraz ca o flegmă şi cu dinţii crescuţi în frunte, are în cap un scenariu prin care, la un moment dat, preţ de o fracţiune de secundă, în funcţie de cum bate lumina şi cât de drogată e umanitatea, va fi cea mai atrăgătoare femeie din lume. Puţin, pentru o miime de secundă dintr-o miime de secundă, dar va fi, e posibil.

La punctul doi, din păcate pentru ele, nu e nimic de zis. Noi, bărbaţii, ne bucurăm când îl vedem pe Brad Pitt. *Bravo, coaie, îndoaie scheletul! Sparge-i roţile de tractor, fă-i pană pe faţă!*

Însă ele nu se bucură că Blake Lively doarme îmbrăcată în Ryan Reynolds ca un copil cu geaca pe care a primit-o de ziua lui. Nu se bucură că aia cu urechile crăcănate i-o trage lui Ben Affleck şi-i toarnă plozi ca o maşină de aruncat mingi de tenis…

Pe lângă asta, ca să îţi bage în cap fie că eşti orb, fie că ai gusturi deplorabile, ridică foarte mult miza. Deci, Angelina Jolie în *Salt.* Auzi din dreapta ta:

— Dacă aş arăta vreodată aşa, aş muri, m-aş sinucide!

Te uiţi la ea şi îţi dai seama că e nemuritoare.

MIHAI:

CUM ŞTII DACĂ „ARE CEVA”?

Se ştie că e foarte greu să-ţi dai seama dacă o femeie e supărată, dacă, mai exact, „are ceva”. Că, lucru la fel de cunoscut, ea nu e supărată, ea „are ceva”.

Oricum, există câteva simptome după care vă puteţi prinde că e supărată. Iată care ar fi:

1. Vorbeşte ca şi cum nu ai fi în casă şi se jigneşte pe sine însăşi. O poţi auzi:

— Păi, de ce să te duci tu să plăteşti cablul, când poate să se ducă fraiera! (Mai e şi varianta old style, cu *Lasă că se duce proasta!*)

Din ce pare, te admiră foarte mult, pentru că se pune în locul tău şi vorbeşte despre ea nu cu foarte mare admiraţie. Mare atenţie, cât timp vorbeşte aşa, rămâneţi în casă! Nu plecaţi, pentru că atunci va remarca:

— Păi, normal, pleci!

Şi o va spune pe tonul acela ca şi cum a demonstrat ceva cu asta.

2. Încearcă să înfigă lucruri de prin casă în mobilă. Spre exemplu, ai senzaţia că vrea să îndese o ceaşcă în masă. Altfel de ce ar fixa-o cu atâta putere?

De asemenea, mişcă obiectele prin casă cu câţiva

milimetri, semn că cineva (cine în afară de tine?) le-a deranjat de la locul destinat de Dumnezeu însuşi pe acest pământ. O vezi cum deplasează o veioză cu un micron mai la dreapta, deplasare care poate fi acompaniată şi de un pufăit.

3. Îşi sună toate cinci cele mai bune prietene şi le întreabă ce fac. Evident, în gura mare, ca să auzi şi tu, de sub duş sau cu televizorul dat la maximum, că aşa urmăresc băieţii adevăraţi un Manchester-Liverpool. Nu contează că una dintre prietene îi răspunde că e la o înmormântare, că ea continuă la fel de triumfalist:

— Aaa, mişto! Eu stau acasă.

SIMONA:

CUM AFLI CE „A AVUT”

Bărbatul e o fiinţă relaxată. Nefiind înclinat spre metafizică şi nici apt de mari subtilităţi emoţionale, el duce o viaţă veselă şi lipsită de griji. Se supără rar şi-l ţine puţin. Practic, nu ajungi niciodată să constaţi că „are ceva”. Poţi, cel mult, uneori, doar afla că „a avut ceva şi i-a trecut”. Exemple:

1. Sunteţi la o petrecere, râdeţi şi vă veseliţi, când el se ridică brusc, se duce la un necunoscut şi îi trage un pumn în bot. La întrebarea ta alarmată, „Ce s-a întâmplat?”, îţi răspunde senin cu „L-am văzut cum a belit ochii la tine toată seara şi m-am enervat”. „Eşti OK, vrei să plecăm?” îl întrebi îngrozită. „Acuma, că l-am învăţat pe bou să nu se mai dea la femeile altora, sunt foarte OK. Hai, te fac un dans?”

2. Vine în patru labe şi zace trei zile în comă alcoolică. Taman după ce-ai cumpărat loc de veci şi prosoape şi ai făcut coliva, se trezeşte şi se bagă la duş. Iese din baie mirosind a parfum, proaspăt bărbierit şi frezat, pune un costum pe el şi te anunţă: „Am plecat să-mi caut job”. „Poftim?? Dar ai job!” „Nu mai am, m-au concediat”. „Eşti OK?” întrebi îngrijorată.

„Acum da. Am avut trei zile în care era să mor de supărare, dar mi-a trecut”. Nu era să moară de supărare, era să moară de beat, da’ la el e tot aia.

3. Sunteţi la munte, l-ai anunţat că vrei să divorţezi şi să te căsătoreşti cu cel mai bun prieten al lui, cu care eşti şi însărcinată. Iese să fumeze o ţigară şi să-şi revină din şoc. Peste 10 minute, pentru că nu s-a întors, te duci să vezi ce face. Îl găseşti transpirat şi privind în zare, cu un topor în mână. Muntele e chel, iar pădurea tăiată în bucăţi mici, stivuite cât se poate de ordonat. „Eşti OK?” îl întrebi terifiată, imaginându-ţi cum o s-ajungi în „Libertatea”, cu nişte poze complet dezavantajoase. Niciodată nu ţi-a stat bine nemachiată şi cu gâtul tăiat. N-apuci să fugi să te machiezi, că vine răspunsul: „Am fost puţin supărat, dar am tăiat nişte lemne şi m-am calmat. Unde tre’ să semnez pentru divorţ?”

SIMONA:

SĂNĂTATE, CĂ-I MAI NAŞPA DECÂT TOATE

I-a ieşit colesterolul 8400, valoarea maximă fiind, să zicem, 300? Ce urmează va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte: a ta ca să i-l scazi, a lui ca să şi-l crească şi mai tare.

Pân-acuma nu mânca slănină cu ceapă, de-aia te şi miri cum de-a ajuns să aibă analizele alea de mort? Nu-i nimic, de-acuma o să devină fan, iar când o să-i pui pe masă un grătar cu salată, o să se uite la tine cu ochi umezi de Bambi, anunţându-te că a mâncat deja, în oraş, o şaormă şi şase mici. O să-l prinzi noaptea cu botul în pachetul de unt şi ziua turnându-şi maioneză pe gât, iar sport o să facă, exact cum i-a cerut doctorul. O dată pe an, fotbal cu băieţii, dar numai dacă afară sunt 60 de grade la umbră. Ţi se va întoarce congestionat, julit, cu tâmplele pulsând, gura strâmbă, hernie şi târându-şi un picior, ca orice om aflat în formă fizică optimă.

N-are colesterolul 8400, dar a fost răcit, cu temperatură mare, tuse şi muci, de-ai făcut şanţ între bucătărie şi dormitor, de la câte ceiuţuri i-ai cărat, şi ai febră musculară la obraji, de la cât i-ai suflat în fund? Păi, să nu te-aştepţi ca, după ce se vindecă, pretenţiile tale absurde, gen „îmbracă-te bine, că sunt minus 10 grade

afară!”, să fie ascultate. Dimpotrivă, o să vrea să iasă în chiloţi, iar la vederea unei căciuli o să facă precum posedatul la vederea unui popă exorcist.

Are ceva probleme cu coloana, deci i s-a recomandat s-o lase mai moale cu căratul, măcar o vreme? Iată un prilej minunat să înceapă să tragă la sală, mai ales că de vreo 20 de ani voia să se lăţească un pic în spate şi tot n-a avut timp.

Singura şansă ca un bărbat să nu se mai lupte cu propria sănătate e să-l încurajezi să şi-o distrugă. Sunt nămeţii cât casa? Trezeşte-l cu un dulce: „Iubitule, ţi-am călcat chiloţii ăia albaştri, care-ţi scot ochii în evidenţă”. Poate, poate, aşa, o să-şi asorteze la ei şi un maiou!…

MIHAI:

PANACEU, CIMITIR AL TINEREŢII MELE

Sunt unii şmecheri care încearcă să atragă atenţia unei gagici din apropiere dregându-şi uşor vocea, tuşind cu amortizor. Într-adevăr, ele întorc capul spre el, însă doar ca să vadă cum arată de aproape un bolnav de cancer la plămâni în fază terminală.

„Of, săracul, chiar mi-aş fi tras-o cu el, dar n-aş vrea să scuipe sânge pe mine când mi-e lumea mai dragă!” îşi spun ele.

Bărbaţii nu ar fuma atât de mult dacă nu ar fi stresaţi de întrebările de acasă:

— Da’ când te laşi de fumat? Ai zis că de la întâi, iar acum suntem în 2030. Să ştii că eu divorţez, nu vreau să mori tânăr. Te iubesc prea mult.

Dacă ai ieşi iarna din casă aşa cum vor ele să te îmbraci, ar arunca copiii cu bulgări în tine. Asta la oraş, pentru că la sate te-ar fugări ţăranii cu furci şi topoare. O aşa arătare n-au mai văzut, în schimb au auzit în poveştile bunicilor că mai cobora din munţi în sat, când era foamete, ca să le atace vitele.

Şi dacă te calcă maşina pe trecerea de pietoni, ea tot asta o să-ţi spună:

— Vezi, ţi-am zis să-ţi pui un fular la gât? Să-ţi iei un pulover care să ţină la spate…

— Dar e cald afară, sunt 800 de grade, a dat un idiot cu maşina peste mine.

— Da, normal, sunt eu nebună. Treaba ta!…

A doua zi îţi verifică ghipsul, să nu cumva să fie prea subţire şi să te tragă curentul prin el.

Dacă îţi ies analizele prost, e cel mai mişto. Leneveşti, nu te mai pune la nicio treabă, iar când faceţi sex vei fi foarte menajat. Cu excepţia că orice geamăt de plăcere ar putea fi interpretat ca o durere provocată de transaminazele crescute sau de lipsa de B4. Însă, dacă analizele ies bine, ai pus-o. Trebuie să fii foarte atent, că aşa a păţit şi un unchi de-al ei, era bine, foarte bine, n-avea nimic şi odată a picat.

MIHAI:

E VREMEA POZELOR CE MOR

E foarte important pentru femei să aibă decizia pe poze într-o relaţie. E un fel de Minister al Pozelor. Tu nu ai voie să ştergi nici măcar pozele din telefonul tău.

Având drept de viaţă şi de moarte pe poze, ştie că poate manipula, ştie că peste ani singurele dovezi vor fi pozele. Mai toţi nepoţii se miră cum de s-au cuplat bunicile lor cu pocitaniile alea de bunici. Nu este decât efectul unei bune trieri a fotografiilor.

Femeile pot lua decizii doar pe bază de poze. Două femei care se uită la un bărbat de la o masă alăturată se întreabă:

— Oare acest bărbat e aşa de mişto şi-n realitate, adică în poze, cum pare în viaţa de zi cu zi?

Pozele reprezintă pentru femei ce e sexul pentru bărbaţi: proba supremă.

Fie că merg în concediu, fie că nasc, fie că naşte o prietenă. fie că nu naşte nimeni, femeile aleg poze, le studiază, şterg poze. dau verdicte despre oameni pe baza lor.

O poză nu face cât o mie de cuvinte, pentru că, de cele mai multe ori. poţi fi expediat cu doar două-trei:

— Îîîî, ce bocciu e ăsta!

Probabil că era o adevărată tragedie pentru un pictor să-i comande o femeie un portret. Primele 30 de lucrări erau aruncate la Recycle Bin. Ultimul tablou cu chipul unei domniţe la 30 de ani era terminat când ea era o baborniţă de 800 de ani de stră-stră-nepotul acelui pictor.

— Eh, aşa da, zicea hoaşca uitându-se când în oglindă, când la tablou. Parcă se mai apropie. Apoi i-l face guler stră-stră-nepoţelului.

Ai Ministerul Pozelor, ai puterea.

SIMONA:

FARURI, FILME, FOTOGRAFII

Numai cine n-a luat la puricat un calculator de bărbat, spărgând parola folderului numit „Arbori cotiţi cu biele nedemontabile”, nu ştie că şi ei sunt mari iubitori de fotografie şi chiar pasionaţi colecţionari. Mai ales imaginile de artă îi atrag, indiferent de mărimea şi numărul ţâţelor eternizate de cameră, de dimensiunea grupului de oameni (şi/sau animale) adunat în jurul lor, precum şi de întrebuinţarea acestora. Până şi domnii ajunşi la vârsta senectuţii deţin o astfel de colecţie, doar că, în loc să fie digitală, e pe print şi conţine câteva ambalaje boţite de ciorapi Adesgo şi mai multe decupaje cu Zina Dumitrescu prezentând pardesie şi berete tricotate sau cu Romaniţa Iovan defilând în pantaloni de schi.

Nici cea de-a şaptea artă nu-i lasă indiferenţi. Nu există bărbat să nu fie un mare-mare (mare!) cinefil. Dintre filmele care nu lipsesc din nicio colecţie serioasă: *Gât adânc. Masacrul vibratorului din Texas, „MPCMPSLF" (Mame pe care mi-ar plăcea să le...) vs. adolescenţi. Nesătula, Zbucium de catifea. Un nou diavol în domnişoara Jones, Nucile spaţiale, Fund proaspăt şi adolescentin, Blondelicioasa, Adânc înăuntrul Jennei Jameson, Veneraţia*

poponeţului, Masacrul cu scule electrice din tabăra „Pinii drăgălaşi”, Pisicuţele din Frăţia Sexului sau *Arme pentru distrugerea dosurilor.*

Selecţia e făcută cu grijă şi acribie, după vizionarea repetată cu ochi extrem de critic şi câteodată chiar cu creionul în mână. Numai peliculele care ridică probleme profunde şi serioase, uneori chiar de mai multe ori, se califică să intre în colecţie.

Mai repede trece cu vederea femeia o poză în care a ieşit cu nasul mare şi îi stă părul naşpa decât bărbatul un film care nu îndeplineşte standardele lui de exigenţă, iar eroul principal pare că are nasul mic.

SIMONA:

DEUS EX MAŞINA

Când nevasta crede că e la amantă şi amanta crede că e la nevastă, bărbatul e cu maşina la spălătorie, ca s-o facă gigea, frumuşică şi lucioasă, cum era ea în ziua în care s-au cunoscut, iar el s-a îndrăgostit nebuneşte şi a hotărât că vor îmbătrâni împreună, dacă nu până la adânci bătrâneţi, măcar până la momentul în care o s-o vândă şi o să-şi ia alta mai bengoasă.

Toţi bărbaţii care se întâlnesc cu Cat Woman, de la Batman la ultimul figurant, dau în bâlbâială din prima secundă, aţi văzut. Inima începe să le bată nebuneşte, genunchii li se înmoaie, iar mintea le-o ia razna, pe câmpii. De ce? Păi, a ce miroase costumul ei de piele? A maşină nouă, exact.

Mamele noastre ştiu cel mai bine cum e să împarţi bărbatul nu doar cu Steluţa, echipa lui de suflet, ci şi cu o maşină. Când aveai mai mare nevoie de ei, pe taţii noştri îi găseai în faţa blocului, sub câte-o Dacie 1310. Nu, niciodată nu era el deasupra, tot timpul era ea, dar, în ciuda monotoniei, nu se plictiseau unul de altul. Puteau să stea aşa duminici întregi. Uneori, rar, el mai invita şi câte-un vecin să intre puţin sub ea. Când se întorcea acasă, era

stors, avea privirea nr. 16, de vacă îndrăgostită, şi vaselină pe mâini, pe haine şi pe la bot. Nu-i sigur că n-au apărut şi moştenitori din această perpetuă împreunare. Am văzut chiar un film cu maşini care vorbesc, *Cars.* Fulger McQueen aduce destul de bine la ochi cu un vecin de-al meu, nea Georgel, şi e roşu ca mă-sa, o Škodă 110R Coupé pe care nea Georgel o ţine şi-acum în faţa blocului, sub o cârpă, deşi n-a mai pornit-o de 10 ani.

Dac-ar fi să aleagă, bărbatul şi-ar ţine maşina-n pat cu el şi nevasta-n parcare. Bine, iarna ar fi superdrăguţ, ar pune o prelată pe ea…

MIHAI:

JOCUL PIELELOR

Pune o femeie să aleagă între pacificarea Orientului Mijlociu şi o geantă pe care a văzut-o într-un magazinaş de pe Victoriei. Sunt acele buticuri care au doar două produse: geanta asta şi o curea de ceas. Te întrebi mereu din ce trăiesc cei care au buticul. Cu timpul afli. Trăiesc din dorinţa de a ucide pentru acea geantă care se naşte şi creşte de la o zi la alta în femeia de lângă tine.

De curiozitate, lasă un reportofon deschis când adormi. O s-o auzi cum îţi murmură la ureche:

— Geanta de pe Victoriei, geanta de pe Victoriei, geanta de pe Victoriei…

Când te trezeşti, e încercănată, a dormit doar vreo cinci secunde, timp în care a visat o ţoapă care intra şi cumpăra geanta aia.

— Ce e, iubito, s-a întâmplat ceva?

— Aaa, nu, nimic, mă gândeam că exact peste zece luni şi cinci zile e ziua mea şi m-a cuprins aşa… ceva. Chiar vreau să fie ceva special acum, că împlinesc 33 de ani. Ştii, e vârsta christică!

Din acel moment, până nu obţine geanta aia nu mai are linişte. Ajunge să bată apropouri murdare de genul:

— Aaa, ia uite ce scrie în revista asta medicală, că omul poate trăi foarte bine şi cu un singur rinichi. Citeşte dacă nu mă crezi! Şi vezi că e şi o adresă cu un doctor foarte bun.

Când vede filme cu scenarii apocaliptice se gândeşte cum vor muri toţi oamenii de pe planetă şi cum a doua zi de dimineaţă va fugi disperată la magazinul de pe Victoriei de unde apoi, cu geanta pe umăr, va face două-trei ture între Arcul de Triumf şi Piaţa Naţiunile Unite, privindu-se nepăsătoare în toate vitrinele.

Anii trec, de ciudă rămâne însărcinată. Dacă tot nu are bani de geantă, măcar să se îngraşe, să devină hidoasă, ca să nu mai citească în ochii oamenilor de pe stradă întrebarea atât de pertinentă:

— Vai, cum se face că această femeie superbă nu are pe umăr geanta aceea de la magazinul de pe Victoriei?

Naşte, e fericită, a uitat de geantă. Ţoalele, poşetele, curelele, pantofii… câtă superficialitate, ce naivitate! îi este adus copilul la sân. Îl mângâie afectuoasă pe obraz:

— La dracu’, dacă şi asta e piele, io-mi bag picioarele! Vreau geanta aiaaa!

MIHAI:

SENS ORAL

O vezi câteodată – sunteţi la crâşmă cu alt cuplu fericit –, că se face neagră la faţă şi se încordează ca un culturist anorexie. Abia acasă afli ce s-a întâmplat:

— N-ai auzit ce a zis ţăranca aia?!… Că ea şi-a luat ieri un sarafan şi două bluziţe. Adică cu umblu în toate vechiturile.

— Cuuum?

— Hai, nu te face că nu ai înţeles. Asta a zis, că s-a şi uitat la mine.

— Păi, s-a uitat la tine pentru că cu tine vorbea.

— Da, da, cum le aperi tu pe toate proastele. Eu pe aia să nu o mai văd în viaţa mea.

— Hai, iubito, poate ţi s-a părut!

— Da, la fel cum mi s-a părut şi atunci când ai spus cât de mult o apreciezi pe mama că vine pe la noi, că mai face curat, mai face de mâncare… De ce nu ai spus mai simplu că eu sunt o nespălată, o îngălată şi te ţin numai pe conserve şi merdenele?!… Şi ştii ce e mai nasol? E că aia avea dreptate. Tu vezi în ce haine umblu eu, că nu mi-am mai luat ceva de un an…

Prostia aia că femeile când spun „Nu”, spun de fapt

„Poate”, cu siguranţă a fost lansată de o femeie. Doar o femeie ar fi putut să denatureze în aşa hal sensul unei vocale.

Femeia vede peste tot numai lucruri care „lasă de înţeles”, numai gesturi care spun altceva decât spun, numai remarci care trebuie citite „printre rânduri”, numai cuvinte cu dublu şi triplu înţeles. Pentru un bărbat, *printre rânduri* nu scrie nimic, e alb, şi tocmai de-aia pe-acolo nu sunt rânduri, ci sunt „printre” rânduri.

Dacă lumea asta a fost creată de Dumnezu, atunci are mari probleme. Fără doar şi poate e un suflet de femeie captiv într-un corp de bătrân cu barbă. Să creezi o lume atât de complicată, de îmbârligată, nu poate fi decât realizarea unei minţi femeieşti. Şi după asta, ca nu cumva să înţeleagă totuşi cineva o boabă nici măcar din nimereală, a mai dictat şi un testament în pilde, în care se spune ceva ca să se înţeleagă altceva. Tipic feminin.

SIMONA:

UNDE E ALUZIILE MELE, PE CARE LE-AM AVUT?

Bărbaţii nu înţeleg, în general, apropourile şi nici nu citesc „printre rânduri”. Ei nu percutează decât la lucrurile simple şi clare.

Pentru executarea cu succes a comenzii „Tu di erport”, de exemplu, e bine să le atârni în faţa parbrizului o poză cu terminalul „Plecări” de la Otopeni. Ca să le rămână totul limpede şi să nu-i paralizeze, pe drum, vreo confuzie. Iar, dacă vrei să ducă cu succes gunoiul, e bine să-i bagi puţin cu nasul în găleată, în timp ce rosteşti formula magică „Tu di ghenă, că pute”. Îi ajută să înţeleagă mai bine subtilul îndemn.

Există un singur capitol al vieţii care colcăie de apropouri, din punctul lor de vedere: sexul. Acolo, printre rândurile care spun clar „nu mă interesează să fac sex cu tine”, ei citesc în neştire, cu litere fosforescente, de-o şchioapă: „Sunt fierbinte, ia-mă acum!”

Eşti femeie şi i-ai oferit colegului de birou un covrig? Atunci să nu te miri dacă, data viitoare când o să vă nimeriţi singuri în lift, o să sară pe tine şi-o să te izbească pătimaş de pereţii mochetaţi, în timp ce-ţi şopteşte

gâfâind: „Şi eu te vreau!”

Te grăbeai şi, chiar la intrarea în sala de şedinţe, ai scăpat un dosar, iar acum eşti în genunchi, adunându-i de pe parchet filele? Nu te mira dacă auzi zgomotul a 22 de fermoare deschise simultan. Sunt colegii tăi de sex masculin care au înţeles „aluzia” şi se descheie la prohab, ca să-ţi arate că sunt de acord cu ceea ce le-ai „propus”.

Eşti acasă şi tocmai ţi-ai întrebat jumătatea când dracu’ are de gând să cheme instalatorul, pentru chiuveta aia din baie, care curge ca la balamuc? În secunda doi o să fie călare pe tine şi-o să-ţi umple urechea de bale: „Şi eu vreau să ne jucăm de-a instalatorul, stai să vezi ce ţi-o repar acuma!” Iar, după aia, dacă-l cheamă Ştefan Bănică Jr., o să vă compună şi-un cântec penibil. Ţie şi chiuvetei.

SIMONA:

VORBA MULTĂ, SĂRĂCIA CROMOZOMULUI Y

L-au dat afară de la serviciu, nevasta îl înşală cu o vecină, copilul i-a rămas mic, repetent şi se droghează, iar pe partea de sănătate are (el, nu copilul!) un preinfarct pe zi, anus contra naturii, platfus şi chelie. Se întâlneşte cu prietenul cel mai bun, la o bere:

— Ce faci, coaie? Am auzit că ai probleme.

— Mm…

— Nasol?

— Mm…

— Mda. Hai, noroc.

După care se lasă, pentru câteva ore, tăcerea.

Formula magică cu care poţi să jefuieşti un bărbat, fără să se opună, e „Banii sau o să fac în aşa fel încât o să vrea nevastă-sa să vorbiţi «despre voi» atunci când ajungi acasă”.

Bărbaţii urăsc vorbitul chiar şi atunci când de el ar putea depinde viaţa lor. Nu e clar motivul. Fie nu au fost prea atenţi la orele de dezvoltarea vorbirii şi nu ştiu ce să zică, fie ştiu ce să zică, dar n-au chef să deschidă gura. Aşa ajunge câte unul să se şi căsătorească:

— Pune smokingul ăsta pe tine şi hai cu mine, îi zice

ea.

— Nţţ… nu peste salopeta în care-ai zugrăvit. Dă şi şosetele alea jos şi pune-le pe-astea.

— Vino să-ţi leg papionul. Ahhh! Nu umblăm acuma la frigider, să ne facem sandviciuri cu ketchup, că ne grăbim. Hai!

Cel mai greu va fi să-l convingă să zică „Da”, atunci când ofiţerul stării civile va pune întrebarea-cheie. Dar se va rezolva şi asta, în cele din urmă: „Ştiţi, logodnicul meu e surd, dar sper că vă e evident că vrea să se căsătorească cu mine. Dacă n-ar vrea, n-ar fi aici, nu-i aşa?”

Pescuitul a fost inventat ca bărbaţii să poată tăcea 18 ore în şir, uitându-se la o undiţă. Vă imaginaţi ce ar face o femeie aşteptând să „muşte” bibanul? „Alo! Stai că m-am băgat în priză, că iarăşi se descărcase. Da, dragă, cum îţi ziceam, aştept de 18 ore să muşte şi nu muşcă. Mi se pare inadmisibil, pe cuvânt. E sfidare pe faţă, e nesimţire, îţi zic. Are ceva cu mine, altfel nu-mi explic. Da lasă că îl prind eu şi să vezi atunci ce-i fac! De-abia aştept să avem o discuţie!”

MIHAI:

TĂCEREA E DE AER

Ar fi mişto ca în fiecare cuplu, pe lângă un el şi-o ea, să existe un arbitru de tenis de câmp care din când în când să spună: „Silence, please! Silence, s'il vous plaît!"

Dar să vedem care sunt momentele în care femeile simt nevoia nestăpânită să vorbească:

1. În primul rând, femeia simte nevoia să vorbească când vorbeşti tu. Eşti la o masă cu prietenii şi povesteşti ceva. Ea ştie povestea, căci e jumătatea ta cu ţâţe, aşa că, în timp ce depeni, observi că te auzi cu ecou. Nu, nu se află cârciuma într-o peşteră, ci e ea care spune exact ce spui tu.

2. Te uiţi la un film, ai gura plină de căcaturi de-alea cancerigene cumpărate de la intrarea în sală – ai promis că-i ultima oară când îţi iei. Filmul e în premieră absolută, nu l-au văzut încă nici actorii, nici regizorul. Unul e împuşcat. Atunci o auzi: „Cine l-o fi împuşcat?" sau: „De ce l-a împuşcat pe ăsta?" Te uiţi la ea cam cum se uită Băsescu la Lăzăroiu, când citeşte previziunile pe care le postează ăsta pe Facebook, ai în privire un amestec de milă şi pornire de Oscar Pistorius.

3. Eşti la muncă şi nu-ţi vezi nici capul, nici

trunchiul, nici membrele de treabă. Te sună. Ea e plictisită şi-ţi spune că eşti singurul ei prieten adevărat. După o jumătate de oră, timp în care ţi-a explicat cu lux de amănunte cum nu are chef să facă nimic, dar chiar nimic, *dacă ştii cum e,* o întrebi de ce, dacă eşti cel mai bun prieten al ei, te tratează ca pe cel mai mare duşman, de ce vrea să rămâi fără loc de muncă, de ce vrea să te bage la balamuc. Ai scăpat, îţi închide. După încă o oră, te uiţi pe telefon şi vezi că ai două mii de mesaje de la ea. Toate sunt despre despărţire, lipsă de comunicare şi moarte.

MIHAI:

SECRETE ŞI NU CERCETA

Publicitatea a fost descoperită în momentul în care cineva i s-a adresat unei femei:

— Îţi zic ceva, dar nu mai spui la nimeni!

A doua zi ştia tot oraşul despre ce era vorba.

Când apare un nou model de Volkswagen, ca să nu spargi sute de milioane pe spoturi tv, campanii media, cel mai bine inviţi o gagică la un suc şi-i spui despre ce e vorba, nu înainte însă de-a o ruga din inimă să nu spună la nimeni. Dacă vrei ceva de mare forţă, de largă distribuţie şi cu o rapiditate nemaivăzută, poţi completa cu „Chiar să nu zici la nimeni, gândeşte-te că jobul meu depinde de asta, mâncarea copiilor mei, unitatea unei familii, poate chiar viaţa mea”, în acest caz, efectul va fi devastator. La doar câteva minute după ce te-ai despărţit de ea, te va suna şeful care a aflat de la nevastă-sa, care a aflat de la o prietenă de-a ei, care a aflat de la femeia ei din casă, care ştie de la fiică-sa… Ei bine, şeful îţi va zice că s-a aflat în media numele noului model VW la care aţi lucrat voi în mare secret vreme de cinci ani, doar că e uşor modificat.

— O singură problemă este, îţi va zice el. Nu se numeşte *Volkswagen Golf,* cum i-am pus noi numele, ci

Volkswagen Golf da-te-rog-să-nu-mai-zici-la-nimeni. Când o mamă îi spune copilului ei că trebuie să împartă cu ceilalţi din ceea ce are el, nu se referă la sandviş.

Când un torţionar îi spune unei femei:

— O să te bat până o să-mi spui tot ce ştii! ea răspunde:

— Nu vrei mai întâi să-ţi spun tot ce ştiu şi să mă baţi după-aia?

SIMONA:

CAP DE SECRETĂ

Noroc cu bărbaţii că ştiu să ţină un secret, altfel nu mai era mult şi venea apocalipsa.

Îi zici: «Vezi că m-a sunat Maricica, îi face petrecere surpriză lui Georgel sâmbătă şi a zis că neapărat să mergem, altfel se supără". Peste două ore, când îl sună Georgel cu altă treabă, îl auzi: „Ce faci, bă, coaie, ne vedem sâmbătă la petrecerea surpriză pe care ţi-o face nevastă-ta, da? Hai, du-te dracu' d-aici, nu te face că nu ştiai…"

Sau îl pregăteşti pentr-o întâlnire mai delicată: „Vezi că sor-mea i-a găsit lu' bărbat-su nişte SMS-uri de la una şi sunt în scandal mare, s-ar putea să divorţeze. Să nu-ncepi cu bancuri de-alea de-ale tale, cu gagici şi sex şi tâmpenii, că nu prea e momentul, da?" Peste câteva ore, când ajungeţi în vizită la fericitul cuplu:

„Mamă, ştiu un banc beton cu Bulă care avea două amante, da' nu pot să vi-l zic, că am înţeles că şi-o trage ăsta cu una. Ia zi, mă, e bună bagaboanta?"…

Ai lipsit o zi de la birou, inventând o durere de cap? La următoarea petrecere de serviciu, o să-l auzi făcând conversaţie cu şeful tău: „La voi e mişto, poţi să mai

chiuleşti, să te mai dai bolnav. Să vezi ce dureros e la mine, nici mailul personal nu poţi să ţi-l vezi, darămite să stai pe Facebook toată ziua, cum face nevastă-mea”…

O verişoară e pe moarte, doar că ea încă nu ştie. Ştiu medicii şi ştie şi familia ei, care ţi-a spus şi ţie, iar tu i-ai spus lui, punându-l să jure că nu se scapă. Te sună verişoara. Până să ajungi la telefon, răspunde el: „Ce faci, fată, tu nu trebuia să dai colţul?”

Când femeile divulgă secrete, măcar o fac discret, cu delicateţe, în şoaptă…

SIMONA:

LA ORA PIXURILOR

Dacă-ntâlneşti un bărbat matur îmbrăcat cu şorţuleţul cu care mergea la grădiniţă, să nu crezi că ai dat peste un dezaxat. Pur şi simplu, e un exemplar masculin care a crescut şi s-a maturizat fără femei prin preajmă. Dacă încerci însă să i-l iei la spălat şi să-i dai la schimb un şorţuleţ identic, dar cu (undiţa de un roşu mai spre grena, o să-l auzi că-ţi zice: „Nu-mi place nuanţa asta de roşu şi nu-mi plac nasturii”. Bărbaţii par complet dezinteresaţi de haine, dar asta e doar o impresie cât se poate de superficială. În realitate, operează cu nişte nuanţe atât de fine, încât te ia durerea de cap. Ştiţi Primul Război Mondial, da? A sosit timpul să aflaţi adevăratul lui motiv: o soţie a încercat să-i smulgă soţului chiloţii preferaţi şi să-i arunce, pentru că se găuriseră de-atâta purtat. S-a ajuns la un conflict armat de proporţii, care a împărţit lumea.

În spatele aşa-zisului dezinteres masculin faţă de tot ce înseamnă vestimentaţie se ascund nişte fixuri incredibile. Te plimbi cu el de 8 ore prin magazine şi tocmai ţi se pare, a 800-a oară, că ai văzut o cămaşă care o să-i placă. I-o arăţi fericită.

— Nu-mi place.

— Cum să nu-ţi placă? E în carouri, preferatele tale, e pe albastru, care-ţi scoate ochiul în evidenţă şi are manşetele şi gulerul de culoarea celuilalt ochi.

— Nu-mi place cusătura de la buzunare.

Aşa se explică de ce, dacă eşti mai slabă de înger, ajungi să-i înmormântezi în primul pampers cu care i-a îmbrăcat mama lor. Nu s-a mai găsit după aia niciun pampers care să aibă sistemul de prindere cu arici atât de perfect, încât să nu-i incomodeze la ouă.

MIHAI:

ÎMBRĂCĂMINTE SĂNĂTOASĂ PE CORP SĂNĂTOS

Un bărbat ştie că asortarea culorilor hainelor se face în felul următor. Să zicem că ai blugi negri. Dacă vrei să-ţi asortezi tricoul, îţi iei un tricou negru. Simplu.

Atunci o auzi pe ea:

— Doamne, te-ai îmbrăcat ca o sorcovă! (Te gândeşti: Doamne, ce copilărie chinuită o fi avut, dacă sorcovea cu o sorcovă neagră!)

— Păi, am adidaşi negri, blugi negri, tricou negru, ochii negri şi părul, când îl aveam, era tot negru.

— Dăăă…

Există un asalt constant al femeilor asupra garderobei bărbatului de lângă ea. Marea victorie ar fi să te convingă să-ţi cumperi un tricou portocaliu. De fapt, ea visează la unul roz, care inspiră optimism, viaţă, renaştere, încredere în sine, dar, pentru început, s-ar mulţumi şi să te vadă purtând un tricou portocaliu.

Iar tricoul portocaliu este doar începutul. Urmează apoi presiuni pentru o pereche de pantaloni verzi, bestiali, care-ţi scot ochii în evidenţă, şi o cămaşă aşaaa, pastelată.

Femeile nu înţeleg că la noi nu există chestii care

sunt la modă sau nu, asortate sau neasortate, ci doar chestii gay. Să fii la modă înseamnă să nu fii gay. Blugii verzi sunt gay, tricourile portocalii/roz sunt gay, la fel de gay cum este cuvântul „vernil”, al cărui sens un bărbat care nu este gay nu trebuie să-l cunoască. Dacă un bărbat îţi zice că schimbă femeile ca pe şosete, fie este un împuţit, fie un curvar. Dar dacă zice că le schimbă ca pe tricouri, atunci, cu siguranţă, este un tip fidel.

MIHAI:

NU-I NICIO ÎNVÂRTEALĂ CU MIŞCAREA

Meditaţiile lui Aristotel, Newton sau Einstein asupra mişcării au fost simple şi înduioşătoare încercări de a sesiza esenţa unui proces pe care femeia contemporană l-a ridicat la rang de artă.

Când se hotărăşte să facă mişcare, tot universul complotează pentru ca ea s-a cheltuiască cât mai mult cu rezultate aproape insesizabile. Primele kilograme de sudoare pe care femeia le varsă după ce a luat hotărârea de a face mişcare sunt ale tale. În primul rând, trebuie să-şi ia echipament: chiloţi, bustiere, şort, tricouri, adidaşi, trening, clame care să le ţină părul, ceas care să le ia pulsul şi să le dea la schimb încrederea în propria feminitate, să le calculeze viteza sângelui, gradul de învineţire pe care-l suportă faţa. E cel mai simplu pas, în câteva luni e pusă la punct.

În al doilea rând, are nevoie de aparate: un aparat pentru abdomene care să nu le solicite însă coloana, o bicicletă care să nu le solicite deloc, dar al cărei display să le spună continuu că au ars atâtea grăsimi că pot fi condamnate pentru piromanie, şi o bandă de alergat. Toate te solicită foarte mult pe tine, pentru că trebuie să le

plimbi prin casă: mai la geam, mai spre televizor, mai în pantă, mai deloc. Asta pentru că toate sfârşesc, invariabil, în marele cimitir de fitness din debara. Pe lângă ele mai achiziţionează o bilă gigantică, elastice, corzi. De toate se bucură copiii cuplurilor care îţi vin în vizită.

Îşi dă seama însă, după o vreme, că are nevoie de antrenoare. Aşa se face că găsesc o tipă care face un sport cu un nume foarte ciudat, o combinaţie de stretching şaolin şi exerciţii de umilinţă din lagărele cambodgiene. Vreme de un an are continuu febră musculară. De multe ori, geme seara în pat nu pentru că i-ai făcut tu cine ştie ce, ci pentru că şi-a încordat un muşchi nou pe care i l-a descoperit antrenoarea.

SIMONA:

CÂND O SĂ MĂ FAC MARE, O SĂ FIU SPORTIV

Într-adevăr, antrenamentele feminine se pot chema foarte ciudat (Ultimate Pilates Gold, Bikini Body, Weekend Warrior, Reshape Legs, Hot Strech ş.a.m.d.) şi pot combina yoga cu dansurile africane, baletul şi dezvoltarea vorbirii sau cunoştinţele despre natură cu chirurgia pe creier, stretchingul cu caligrafia şi săriturile în cap la groapa cu nisip. Din punctul ăsta de vedere, într-adevăr, la bărbaţi e mult mai simplu, că ei nu au decât trei sporturi: trasul de fiare, folbalu' şi mâncatul de steroizi, ca să se facă mari… U.S

Trasul de fiare presupune să te duci într-o sală de fitness, să te postezi în faţa unei haltere de 400 de kile şi să încerci fără succes să o ridici, scoţând nişte gemete de nebun şi nişte urlete de animal înjunghiat. Miza e ca, dacă tot nu reuşeşti să ridici fierătania, măcar să faci în aşa fel, încât să-ţi plesnească cel puţin o venă de la cap. O să trăieşti toată viaţa într-un scaun cu rotile, dar măcar o să-şi dea lumea coate când te vede: „Uite, coaie, îl vezi p-ăla? A fost un mare sportiv!" Ce nu pricep e de ce e nevoie de săli special amenajate pentru acest sport, când el se poate practica oriunde. Ce mi-e că „lucrezi" cu o halteră de 400

de kile, ce mi-e că te opinteşti să ridici tramvaiul 41 sau chiar Intercontinentalul?

Folbalu' presupune ca, după 18 ani de viaţă sedentară, să ieşi să joci cu băieţii într-o frumoasă după-amiază de iulie, când sunt 48 de grade la umbră. Pentru cine-l priveşte din afară, meciul va arăta ca unul între zombi. Toţi jucătorii vor fi grena la faţă, vor alerga horcăind şi şchiopătând şi vor sfârşi prin a se târî ca râmele, cu meniscurile rupte, boticurile umflate şi năsucurile pline de borşuleţ, încă din primele 10 minute ale primei reprize.

Mâncatul de steroizi presupune să bagi în tine tot felul de prafuri, până începi să arăţi ca un dulap ambulant şi nu mai poţi, de exemplu, să-ţi întorci capul, din cauză că ai gâtul cât coapsa lui King Kong. De ce tre' să fie bărbaţii cât un şifonier cu trei uşi? Păi, o aud toată copilăria p-aia cu: „Lasă că te faci tu mare şi…"

SIMONA:

ŞI BĂRBAŢII SLĂBESC

Când o să-l vezi că mănâncă pilaf cu pâine, ciocolată cu ceafă de porc şi cartofi prăjiţi cu sarmale să ştii că nu-i obligatoriu să fi tras cocaină pe nas. Cel mai probabil doar s-a decis să slăbească şi asta e tot ce a înţeles el din cei 120 de ani de dietă pe care i-ai ţinut sub ochii lui.

— Îmi spui şi mie ce regim e ăsta pe care îl ţii tu? îl întrebi.

— E d-ăla, cum îi zice… disociat.

— Adică?

— Adică nu amesteci carne cu brânză.

— Şi o să slăbeşti de la ciocolată cu porc?

— Păi, ce, ciocolata e brânză?

Bărbaţii ţin o dată-n viaţă cură de slăbire, dar, când o ţin, sunt determinaţi ca nişte pitbulli. Degeaba le explici că „disociat” nu înseamnă ce au înţeles ei, că nu ai cu cine:

— Adică tu ce vrei? Să mă convingi că e OK să mănânc pilaf cu carne?

— Nu, doar să te conving că nu e OK să mănânci pilaf cu pâine.

— Păi, şi cu ce să-l mănânc? Gol?

— De exemplu, să nu-l mănânci deloc.

— Adică să mănânc numai pâine?

Un bărbat care ţine dietă e un bărbat care, atunci când iese cu băieţii la bere, e mult mai rezervat ca de obicei: „Eu n-o mai iau pe-a 10-a, că sunt la regim”. Un rol important îl au şi salatele. Pentru prima oară-n viaţă, n-o să mai comande „un şniţel mare cu piure de cartofi”, ci „un şniţel mare, cu piure de cartofi şi o salată verde cu multă lămâie”.

MIHAI:

NUMAI PIELE ŞI CABANOS

Scăpată din lanţul trofic, femeia nu muşcă. Abia după primele două săptămâni, timp în care a mâncat o boabă de orez şi a băut o cadă de apă la trei ore, începe să schelălăie. Într-adevăr, a mai slăbit, arată mai bine, i-a apărut sus, între picioare, o inimioară de lumină, semn al gagicii beton, dar privirea, ah! privirea e de fiară încolţită. Umbrele găletuşelor de îngheţată i se perindă în irişi, cercurile de frisbee ale copiilor din parc i se par hiaturi de pizza şi ar schimba fără să clipească iPad-ul pe care i l-ai dat cadou cu o tabletă obişnuită, de ciocolată Milka.

Afli, paradoxal, că este mult mai costisitor pentru bugetul familiei să nu mănânce. Asta pentru că boaba aia de orez pe care o înghite dimineaţa costă cât avansul la un Audi, deoarece nu e orez de-ăsta, obişnuit, ci dintr-o orezărie a unor călugări orezari care nu produc decât cinci boabe pe an. Asta dacă e an bun. Apoi sucurile, fierturile alea de culoarea rahatului de babuin stricat la burtă, sunt din ingrediente care se găsesc la nişte buticuri obscure ultra-eco-vega-bio, unde o tipă îmbrăcată hippie tronează pe post de preoteasă a marelui cult al scheletelor.

Din bibliotecă dispare raftul tău de idealişti

transcendentali germani, în locul lor apărând tot soiul de nebuni cu diete, doctori care, pe banii nevestei tale şi ai altor nebune, mănâncă cele mai mari porţii de fasole cu ciolan afumat în cele mai tari restaurante ale lumii.

Dacă la un moment dat o vezi veselă şi o auzi strecurând ca într-o doară că important e să fii sănătos, bucură-te! înseamnă că s-a dus pe cur dieta. Cinci-şase luni poţi să stai liniştit.

MIHAI:

ÎNCEPUTUL UNEI FRUMOASE ŞMECHERII!

Să-i faci cadouri este o artă. O artă a obligaţiei. Depinde de tine cum arată perioada dintre două cadouri: ai fost atent şi sensibil, sau grosolan şi cu sufletul ca genunchiul caprei. Există trei mari posibilităţi de a te achita de arta asta într-un mod rezonabil. Nu vei deveni ce-a fost Brâncuşi pentru sculptură, dar te vei descurca.

1. Ia-i ce ţi-a spus ea să-i iei. Asta înseamnă să fii atent tot timpul, că nu-ţi zice mură-n gură. Fii pe fază deci, ciuleşte urechile, mai ales când se hlizeşte tâmpă în vreo vitrină sau când e în mall şi telefonează unei prietene. În orice caz, măcar o dată va pronunţa numele cadoului. Clar, nume, prenume, firma-mamă. N-o face să-ţi repete ce vrea şi nu insista s-o întrebi dacă ai înţeles bine, că nu mai are niciun farmec, cadoul ăla se reportează până vei putea s-o surprinzi din nou cu el.

2. Ia-i ceva ce i-ar fi luat Brad Pitt în „Legendele toamnei”. A visat asta de mii de ori. Deci: o scoică, dar cu puţină platină pe ea totuşi, un gândăcel-broşă, dar cu două-trei pietre Swarowski, un CD cu cele mai bune piese de pian din jazz, dar împachetat într-o geantă la vreo 3 – 4 milioane. Mare atenţie să nu cazi în penibil, adică să bei

banii şi să vii acasă cu o floare înfiptă într-o vrabie, chestie care, vezi Doamne, ar semnifica iubirea voastră. Mai bine îi aduci o şaorma mare în care ai înfipt o şaorma mică.

3. Mergi pe şarmul lui Humphrey Bogart. Ce înseamnă asta? Clasic. Ceva clasic. Un stilou Cartier, un parfum Chanel, o eşarfă Armani. (De fapt, ar trebui să ai mereu în rucsac aşa ceva. Vânează-le la reduceri!) Chiar dacă nu-i place, nu va spune nimic, ba se va gândi, totuşi, ce bătută în cap e că nu-i plac astfel de chestii. Una peste alta, s-a încurcat cu un tip cu gust.

SIMONA:

CADOUL LUI COLUMB

La început, vrea să te cumpere cu bani cash. Scoate portofelul şi te întreabă: „Ia zi, păp'şa, cât mă costă să ieşi cu mine la o cafea?" îi arunci cu portofelu-n ochi, îi spui că tu nu eşti „din aia" şi ieşi cu el la cafea gratis. 40 de cafele mai târziu, vine şi te întreabă dacă te măriţi cu el. Te uiţi la mânuţele alea două ale lui (GOALE) şi nu-ţi vine să crezi:

— Păi, cum să mă mărit… aşa, fără inel?

— Păi, n-ai zis că nu eşti „din aia"?

— Evident că nu sunt din aia, dar nu pot să mă mărit fără inel!

Scoate iar portofelul: – Atunci îţi dau banii şi ţi-l iei singură, că eu nu mă pricep.

Dacă zici „Nu", e nasol, căci fie nu te mai măriţi, fie o să te măriţi fără inel. Dacă zici „Da", o să te măriţi cu inel, dar o să primeşti toată viaţa ta bani în loc de cadouri: „Să-ţi iei tu ceva frumos, iubi, că ştii că eu nu mă pricep". Iar când o să începi să te dai cu fundul de pământ că „Gata, s-a terminat, de-acuma îmi faci singur cadouri", o să se dezlănţuie prăpădul. O să primeşti sutiene cu 6 numere mai mari şi chiloţi cu 5 numere mai mici, o machetă de

vapor, la scara 1:1 (i-a plăcut lui mult), râme pentru pescuit („erau drăguţe”), o drujbă („erau la promoţie”), un bisturiu („fiindcă ai o mătuşă chirurg”), o oliţă de făcut caca-n ea („fiindcă i-ai povestit cum ai făcut, acum 30 de ani, la grădi, caca pe tine”), opt pisici (deşi îţi doreai UN câine), o vacanţă în deşert (deşi tocmai îi spuseseşi că-ţi place să te plimbi prin ploaie), un costum de schi (deşi, ducându-l de mână până într-un magazin de costume de baie şi lăsându-l acolo, îi sugeraseşi altceva), un pix de aur (deşi eşti analfabetă).

Iar în ziua în care o să-ţi vină acasă cu ambulanţa şi fără un rinichi, să ştii că la scară te aşteaptă un Porsche-surpriză extravagant şi ultimul răcnet. Nu contează că nu ştii să conduci. Tocmai asta era surpriza…

SIMONA:

PRIETENUL LA NEVOIE SE CUNOAŞTE. DAR VAG

— Hai, salut.

— Salut. Ce faci, coaie?

— Mm…

— Mm?

— Îhî…

— Pff…

— Mdea… Tu?

— Mm…

— Da?

— Mda…

— Naşpa.

— Pisi, ne aduci două blonde la halbă, ca de obicei?

Cam aşa arată un schimb de confesiuni între doi prieteni de sex tare, aflaţi la mare ananghie. Prieteniile bărbaţilor nu fac uz de prea multe vorbe. Ei se înţeleg, cum ar veni, din ochi, dar mai mult cu chelnăriţele decât între ei. Iar, dacă, de exemplu, încerci să le smulgi informaţii concrete, răspunsurile te vor năuci:

— Deci ce-i luăm lui Gigel?

— Cine plm e Gigel?

— Prietenul tău cel mai bun.

— Credeam că-l cheamă „Coaie”.

— Mergem la ziua lui. De-aia ne-a invitat la chef.

— E ziua lui? Ce tare, credeam că dă pur şi simplu o bere.

— Deci ce cadou îi luăm? Ştii câţi ani împlineşte?

— Habar n-am…

— Ce îi place?

— Ăăă… Silva blondă?

— În afară de asta. Ce pasiuni are?

— Plm, de unde să ştiu eu??? Ce, sunt nevastă-sa?

— E prietenul tău cel mai bun.

— Aşa, şi?

MIHAI:

PRIETENE PÂNĂ LA MOARTE ŞI DINCOACE DE EA!

Există prietene univiteline şi biviteline. Prietenele univiteline sunt alea care se ţin de braţ prin curtea şcolii, îşi fac temele împreună, ies apoi prin club şi se sărută în ciuda asistenţei, merg la toaletă în gaşcă, iar când te cuplezi cu una dintre ele şi o duci prima oară în pat, cealaltă aşteaptă acasă la telefon toate detaliile. Deşi tu n-ai fi avut nimic împotrivă, bineînţeles, să…

Cealaltă categorie, gemene biviteline, nu există.

Fiecare gagică are două prietene foarte bune, adică chiar foarte bune, nu ca celelalte prietene ale ei, cu care e doar prietenă foarte bună.

Una e aia care o duce superbine, pe care bărbatu-său o plimbă în concedii, îi cumpără magazine întregi de pantofi şi căreia tot boul ăla îi lasă timp şi pentru ea: merge la cursuri de salsa, stă la spa până arată mai tânără cu 80 de ani, încearcă toate restaurantele vegane din oraş.

Cealaltă prietenă foarte bună o duce super naşpa. Auzi în fiecare seară poveşti despre cât nenoroc are în dragoste, cum a stat cinci ani cu un nenorocit care a plecat cu alta, cum nu-şi găseşte loc de muncă. La un moment dat

are şi nişte greţuri care se transformă în copil, pentru că, na, de nervi, s-a dus şi ea cu unu într-o seară. Of, cât ghinion are şi fata asta! Ce karmă de căcat!

Tu le urăşti pe amândouă. Pe prima pentru că bărbatu-său se transformă uşor-uşor în Gigel, vecinul de la trei pe care ţi-l dădea mereu maică-ta de exemplu în copilărie: „Gigel cum poate să înveţe? Gigel de ce nu a stat până la ora asta afară? Gigel de ce merge la Olimpiadă?” De prost! Pe-a doua o urăşti pentru că nu-l învaţă pe fiu-său când vine cu el în vizită că de colecţia ta de avioane nu are voie să se atingă nimeni.

MIHAI:

CELE MAI FRECVENTE 99 DE ŢIPETE

Să zicem că tocmai a băgat din greşeală în cuptorul cu microunde căţelul pe care i l-ai făcut cadou de ziua ei. După care, conştientă de oroare, a luat o găleată de apă şi a aruncat-o pe cuptor. Scântei, pocnete, cade curentul în tot cartierul, doi bolnavi de la Municipal sunt deconectaţi de la aparate…

Îţi ţiuie urechile de la pocnete şi te doare inima de acel caniche. Mă rog, acum arată a caniche, că el era un golden retriever de trei luni, din părinţi campioni. Din păcate nu erau campioni la rezistat în cuptor. Întrebi în şoaptă, cu voce stinsă, sfâşiat interior:

— De ce ai făcut asta, lumina ochilor mei?

Tăcere. Tăcere din nou, alta însă, mai tăcută decât prima. După care:

— „De ce ţipi la mine?

— Da’ n-am ţipat, am întrebat cât se poate de normal…

— Uite, iar ai ţipat! Nu mai ţipa la mine!

La fel cum câinii pun capul în pământ şi bagă coada între picioare, mergând o vreme pe burtă, la propriu, la fel şi femeile: când fac ceva de rahat devin foarte ofensive. Şi

îţi prezintă chestia cu ţipatul la ea ca pe cea mai mare crimă împotriva umanităţii. Da, au murit oameni în Gulag, dar li s-a vorbit frumos, pe un ton liniştit, nu a ţipat nimeni la ei.

Poţi s-o calci cu buldozerul, dacă-i vorbeşti calm („Vezi că acum accelerez!”), nu e nicio problemă.

Ideea e că întotdeauna vine cu chestia asta, cu ţipatul, când îi reproşezi ceva, dar ceva foarte evident, un lucru pe care oricum toţi îl văd.

— Ai ochii albaştri!

— Nu ţipa la mine!

— Ai două mâini!

— Iar ţipi? Nu mai ţipa…

SIMONA:

DE LA „AAAA!" LA ZEN

Să zicem că a fost el la pipi cu câinele ăla pe care l-ai băgat tu la cuptor. A plecat cu el golden retriever de trei luni electrocutat şi mort şi l-a adus înapoi doberman de opt ani, cu părul lins şi viu. Pentru că l-a luat pe-al altcuiva (tot un bărbat) din neatenţie, logic! Te uiţi la el cu ochii bulbucaţi şi începi să ţipi:

— De ce ai făcut asta, lumina ochilor mei?

El agaţă câinele de clanţă (lesa, mă rog), îşi ia o bere şi se trânteşte în fotoliu, la televizor, cu sentimentul datoriei împlinite. Ţipi şi mai tare, în timp ce îţi smulgi smocuri de păr şi i le arunci în ochi:

— Unde e câinele meu mic şi mort, lumina ochilor mei, de ce mi-ai adus unul mare şi viu? Mie îmi plăcea ăla.

Nu te aude.

— Nu eşti în stare de nimic. Mâine-poimâine o s-o confunzi pe bunică-ta cu mine şi o să-ncerci să i-o tragi.

Zappează liniştit. Zbieri şi mai tare, în timp ce îţi smulgi o mână şi i-o arunci în cap.

— Într-o zi o să vii acasă şi n-o să te mai recunosc, fiindcă te-ai întâlnit cu vreun vecin în lift şi v-aţi încurcat între voi.

Faci ca Tarzan, în timp ce încerci să îndeşi şi dobermanul în cuptor, ca să te răzbuni. Nu reuşeşti, aşa că mai ţipi niţel. Nu te aude. Trec anii. Îmbătrâniţi frumos împreună, în timp ce el se uită la TV, iar tu ţipi.

Bărbaţii nu aud ţipetele nici când sunt ale altcuiva, nici când sunt ale lor. Ei sunt nişte fiinţe extrem de relaxate şi zen.

SIMONA:

MAGNA CUM LAUDĂ-L!

„Ai mâncat tot? Bravo, bravo, bravo! Ai pus şi ciorbă pe tricou, ce drăguuţ!” „Cine e băiat mare şi face pipi pe capacul de la W.C? Sweeet!” „Vai, ce frumos ai vomat pe covor! I-a fost răuţ la puiuţ?” „Sunt mândră că eşti primul om care va păşi pe lună!”

Aşa vorbea soţia lui Neil Armstrong cu Neil Armstrong şi aşa ar trebui să vorbească toate soţiile din lume. Bărbaţilor le place să fie lăudaţi. Lauda este pentru ei ca oxigenul, ca berea şi ca sexul. Nu îl lauzi de dimineaţa până seara, ca o nebună, nu ai viaţă bună cu el.

Iată cum ar trebui să arate o banală conversaţie de cuplu, la sosirea de la serviciu a jumătăţii masculine:

— Salut.

— Bine ai venit, armăsarule! Cum a fost azi la birou?

— Naşpa. M-am certat cu şeful.

— Îmi pare rău, scumpule! Dar, vai, cât de bine îţi stă în costumul ăsta! Eşti… rrrrr…

— În costumu’ ăsta de trening? Din cauza lui m-am certat cu boul.

— Ţi-a zis iar că „casual friday” nu înseamnă „treling”?

— Da, futu-l în bot.

— Nu te supăra, Jamesbondu’ meu, lasă că tu eşti frumos şi când eşti îmbrăcat ca ultimul cocălar. Şi ai nişte muşchi! Mamă, ce muşchi ai!

— Ţi se pare că mi s-au mai umflat pectoralii? Ce muşchi am?

— Nişte muşchi de porc la grătar cu cartofi prăjiţi, cum îţi place ţie. Te aşteaptă în bucătărie.

MIHAI:

NE DISTRĂM, DAR MAI VENIM ŞI-ACASĂ

Femeia trăieşte mereu cu senzaţia că tu ai o viaţă mult mai mişto decât a ei, că tu te distrezi mai mult decât se distrează ea, că până şi munca ta nu se compară deloc cu munca ei, care chiar este muncă, pe când la tine este doar acel interval uşor deranjant al zilei, între cafelele de dimineaţă şi berile de seară.

Şi, ca să restabilim adevărul istoric, trebuie să spunem că, în timp ce Neil făcea primii paşi pe Lună, i s-a transmis în cască:

— Neil, we have a Problem! Big Problem.

— Vai, să-mi bag pula, s-a bulit modulul.

— Nu, frate, a sunat nevastă-ta. A zis că dacă până la 9, ora Pământului, nu eşti acasă, nici să nu mai vii. Aa, şi cică să iei apă.

— Coaie, te rog eu mult, zi-i tu că ne-a ţinut mai mult şefii pe Lună în seara asta. Altfel, să mor eu dacă mă mai întorc.

Dacă Maria Magdalena ar fi scris, într-adevăr, o evanghelie, ea ar fi început aşa:

— Ţi-a trebuit să fii tu Mântuitor, ţi-ar capu-al dracu’ să-ţi fie! Acu, uite, stai agăţat de lemnele alea. Cu ce mă

încălzeşte pe mine că eşti Tu cine eşti? Avem mai mulţi bani? Suntem mai fericiţi? Am mers în mai multe concedii? Io ţi-am zis!… Dar tu mai repede îl asculţi pe urâtul ăla de Ioan şi pe alcoolistul de Marcu. Să-i mai prind eu că te sună!

Şi abia apoi, cerându-şi scuze Domnului, ar fi trecut la discursul pătruns de cele divine al scripturii.

MIHAI:

O STRICĂCIUNE DE GAGICĂ

Când îi iei unei femei un calculator ai face bine să-i cumperi şi o echipă de specialişti care să stea după fundu' ei toată ziua.

Dar să ne imaginăm un aparat foarte simplu: fără tastatură, fără mouse, fără ecran, doar cu un buton mare, roşu, în mijloc, cam cum ne prezintă Hollywoodul că arată lansatorul de rachete nucleare din subsolul Casei Albe. Deci, o cutie cu un buton.

La cinci minute după ce l-a primit, te sună:

— Nu ştiu ce naiba are, dar s-a stricat!

— Ai apăsat pe butonul ăla roşu?

— Care buton roşu?

— Ăla… roşu.

— Am apăsat pe toate.

— Nu. Doar un buton e, unul singur.

— Crezi că sunt proastă?

Tăcere.

O femeie poate să strice şi o piatră. Îi dai o piatră de pe marginea drumului şi, după zece minute, dacă stă cu ea în mână, o strică. Deşi aia nu folosea la absolut nimic, o auzi: – Nu ştiu ce naiba are piatra asta, că nu mai merge.

— Da, iubito, nu se mai fac pietre cum se făceau odată! O singură replică o poate enerva totuşi mai mult decât faptul că nu se pricepe la tehnologii. Să-i spui:

— I-ai făcut tu ceva.

Atunci strică şi relaţia.

SIMONA:

CU ONOAREA NEREPARATĂ CUM RĂMÂNE?

11 martie 2011. El vine acasă şi o găseşte pe ea lividă, uitându-se la televizor. Pe ecran pâlpâie o bandă cu „BREAKING NEWS”.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el, cu vocea sugrumată de teama că tocmai se difuza emisiunea „Trădaţi în dragoste”.

— E nasol în Japonia. Accident nuclear la Fukushima.

— Slavă Domnului, mă şi speriasem! se luminează el.

— Eşti nebun? A explodat centrala nucleară! Şi nu, nu i-am făcut eu nimic!

— Păi, atunci? Ce treabă avem noi?

— SUNTEM JAPONEZI ŞI LOCUIM LA 30 DE KM DE FUKUSHIMA!!??

— A da? Uitasem. Dacă-i aşa, dă-te la o parte, că mă duc să repar centrala aia.

Şi iese.

Jumătăţile noastre mai tehnice trăiesc cu impresia că pot să repare orice. Dă-le o şurubelniţă şi îţi fac dintr-un frigider stricat unul şi mai stricat, plus nişte jaluzele verticale, că le-a rămas ceva material.

Bărbatul doar se preface enervat atunci când femeia

strică în zece minute computerul proaspăt primit cadou. În realitate, îi place, se bucură, jubilează în secret. El nu apreciază mai mult ca orice, la o femeie, fundul şi ţâţele. Nici vorbă. Pune una cu ţâţe mari care nu se pricepe să strice, lângă una cu ţâţe mici, care se pricepe. Va cădea în genunchi în faţa celei cu ţâţe mici şi-i va oferi inelul.

Şi, pentru că veni vorba mai sus, la Fukushima s-au prezentat imediat câteva sute de japonezi civili, cu şurubelniţele-n mână, gata să intervină asupra centralei. Câţiva au şi reuşit s-o „repare”. Ăsta e motivul pentru care, la câteva zile după primul eveniment, s-au mai prăjit nişte reactoare.

SIMONA:

CEA MAI MARE DIN PARCARE

Pe vremea când era singur pe pământ, Adam era văzut adesea alergând ca disperatul până cădea lat. Făcea concurs cu sine însuşi, ca să vadă cine aleargă mai repede.

Bărbaţii sunt într-o permanentă competiţie cu ceilalţi bărbaţi. Dacă două femei însărcinate cu băieţi ar petrece mult timp împreună, consecinţa ar fi că una s-ar trezi că naşte încă din luna a II-a, iar cealaltă ar urma-o îndeaproape. Ar veni apoi sângeroasele concursuri „cine face caca mai mult", „cine urlă mai tare" şi „cine îşi trezeşte părinţii de mai multe ori pe noapte".

Tom şi Jerry nu îşi trag tigăi în cap în numele conflictului etern dintre speciile lor, ci pentru că sunt amândoi băieţei, între un motan şi o şoricioaică nu s-ar fi înfiripat niciodată o asemenea competiţie.

Când bărbatul duce din proprie iniţiativă gunoiul e pentru că i-a venit, de pe scară, miros de la gunoiul dus de alt bărbat şi ţine să arate că el îl duce mai bine.

Dacă vrei să-l convingi să mănânce broccoli, invită la masă câţiva domni îndrăgostiţi de această legumă cruciferă. Ştiu că nu există, dar poţi angaja nişte actori. Va sfârşi prin a mânca o cantitate impresionantă şi s-ar putea

să pluseze cerând şi nişte conopidă sau nişte salată verde.

Dacă bărbaţii ar întâlni la sala de sport doar femei, copii şi pisici, multe vieţi nu s-ar mai încheia brusc sub o halteră de 800 de kile. Cât despre formula „micul dejun al campionilor”, e clar că a fost inventată de mămica disperată a unui băieţel mofturos.

Atunci când Obama şi Puţin s-au întâlnit prima dată, primul lor gând a fost: „Oare o are mai mare decât mine?”

MIHAI:

ÎNTÂLNIRE DE HALUL TREI

Dacă vrei să ştii ce să-i spui unei femei ca să se simtă bine, bagă bine la cap cum decurge întâlnirea dintre gagica ta şi o prietenă de-a ei. Primele cuvinte sunt foarte importante:

— Vai, dar ce bine arăţi, fată!

Aia poate tocmai a ieşit din spital după ce a dat trenul peste ea. Nu contează, arată super.

— Dar ce bine te prinde, fată, portocaliul ăsta?!

Aha, dar parcă nu la fel de repede cum a prins-o trenul ăla.

— Ai mai slăbit! Puţin, nu mult, dar ai mai slăbit!

Zice puţin ca să nu lase impresia că aia ar mai avea de slăbit. Nu, e perfectă. Şi cum naiba să nu cântăreşti mai puţin dacă locomotiva a smuls din tine bucăţi de carne.

– Nu-mi zice că n-ai fost azi la salon, că nu te cred!

Te uiţi şi tu şi te gândeşti: Ba da, a fost, doar nu crezi că a lipsit de la muncă. Şi ce-i aşa aiurea la un salon de masaj?…

După asta începe s-o atingă. Îi pune mâna pe păr „pe haine, îi studiază pantofii, după care, urmează încheierea într-o schelălăială generalizată. Îşi urează chestii, fată,

trebuie neapărat să ne vedem, să-ţi zic, să-mi zici, să povestim, ca pe vremuri etc.

După zece metri, în funcţie de cum arată prietena aia, se deschid 2 posibilităţi:

1. Dacă aia arată bine:

— Tot ţărancă a rămas asta! Cum naiba să-ţi iei blugi din ăia? Crezi că mai eşti la tine în Făurei?

2. Dacă aia arată rău: – Totdeauna mi-a fost dragă! Ce fată bună şi cu mult bun-gust! Ne-am înţeles bine mereu.

Tu te gândeşti la ce-şi spune aia după zece metri:

1. Dacă arată bine:

— Ah, neapărat trebuie să trec pe la ea. Poate nu e acasă, şi stau la o cafea cu animalul ăsta care o însoţea.

2. Dacă arată rău:

— Ah, neapărat trebuie să trec pe la ea. Poate nu e acasă, şi stau la o cafea cu animalul ăsta care o însoţea.

MIHAI:

TOŢI O CEAFĂ ŞI-UN PĂMÂNT

— Vezi, dacă mergem la ai tăi, nu stai toată ziua la şpriţuri cu văru-tău, şi pe mine mă laşi cu mă-ta şi soră-ta să atârn.

Aşa începe săptămâna care ar trebui să aducă lumină în suflete şi bucurie în inimi, dar nu reuşeşte să aducă decât alcool în ficat şi drob peste tot.

Să te îndopi şi să torni în tine e însă o fatalitate, oricât încerci să te abţii. Faci mişcare doar dacă mergi să bei şi în oraş. Evident, în cazul fericit în care nu mai încapi în maşină. Toate casele au un aer de spital.

Cum se ajunge aici? Păi, simplu!

Imediat după Sfântul Ion, a doua zi de dimineaţă, mamele din România pun mâna pe telefon: – Ce să gătească mama când veniţi de Paşte, pe lângă ciorbiţă de miel, drob de pui, drob de miel, friptură de miel, friptură de curcan, că Ioana nu mănâncă miel, un borş bun, moldovenesc, salată boeuf? Aoleu, să nu uit să-l trimit pe taică-tu să ia brânza aia de la Grigore şi vin de la Tudor…

— Mamă, e superbine, atât, ajunge, chiar e mult!

— Aoleu, ai dreptate să nu uit de grătărel! Să iau cârnaţi de la Julică, măcelarul, şi să vorbesc cu Mariana

să-mi oprească şi mie un antricot de-ăla bun. Sper să mai aibă, că m-am trezit şi eu cam târziu…

— Nu mai e nevoie, vorbesc serios! Oricum, eu bag ceva mai uşor aşa…

— Da, şi peşte deci. Vai, trebuie să-nchid, că n-am dat comanda de cozonaci. Iau trei sute anul ăsta, că anul trecut am luat două sute şi aţi văzut că n-aţi avut să luaţi şi la Bucureşti.

Singura variantă demnă pentru un individ ca să nu devină un animal căruia să-i fie scârbă de el însuşi a treia zi de Paşte este să intre în puşcărie. Şi să refuze pachetul cu care vin cocoşate mă-sa şi gagică-sa de acasă.

SIMONA:

SUPRAVIEŢUIREA TRECE PRIN STOMAC

Ştiţi momentul ăla în care o mamă adoarme şi se trezeşte brusc, transpirată şi urlând? Tocmai a visat că era Paştele sau Crăciunul, îi venise băiatul acasă, ea nu-i pusese pe masă decât o felie de friptură cât palma, un bol cu salată şi un pahar de vin, iar el, după ce le înghiţise, începuse s-o mănânce pe ea.

Ăsta e şi motivul pentru care, la întrunirile mari de familie, copiii sunt aşezaţi separat de părinţi, la o măsuţă a lor. E foarte posibil ca taţilor să nu le ajungă ce e pe masă şi să se apuce să înfulece ce e pe lângă ea, începând cu ciolănaşele mai fragede.

Legenda rămasă de pe vremea când bărbaţii alergau elefantul cu suliţele spune că sexul tare, spre deosebire de ăla slab, are nevoie de multă hrană. Pentru că, vorb-aia, nu doar că bărbatul e cât uşa, dar face şi mult efort fizic. Se aplică şi programatorilor de 1,58 m şi 30 de kile, care aleargă toată viaţa cu mouse-ul după un pixel, din poziţia şezând cu curul pe scaun.

De ce gem mesele de la nunţi de dezgustător de multă mâncare? Ca să se ghiftuiască bine ginerică înainte de a rămâne singur cu mireasa.

Care mireasă îşi ocupă, biata de ea, imediat după nuntă, locul predestinat, ăla de la cratiţă. Pentru femeia căsătorită, cratiţa e arma cu care îşi asigură zilnic supravieţuirea. Cască animalul o gură cât a lu' Godzilla şi începe să te alerge prin casă? îi arunci repede în ea doişpe kile de şniţele, un munte de piure şi-o plăcintă ca la mă-sa acasă şi ai scăpat. Pentru moment şi, desigur, dacă ai noroc. Uite, Elodia, săraca, n-a prea avut…

SIMONA:

PASIUNEA MEA, PISCICULTURA

Tocmai te-ai căsătorit cu un pasionat de muzică? Pregăteşte-te să locuieşti într-o casă care arată ca un cuib de barză. Cabluri peste cabluri, încâlcite, înfăşurate, împletite şi încolăcite, peste care tronează el, clocindu-şi noul playlist pentru radioul pe care şi l-a deschis online şi al cărui singur ascultător este. Până la urmă, tot e mai bine decât dacă te-ai fi măritat cu un fan Apple. Ăştia se bagă seara în pat cu un MacBook Pro, un MacBook Air, un desktop d-ăla mic, drăguţ, din 1984 (când au apărut prima dată Mac-urile), două iPhone-uri, un iPad normal, un iPad mini, un iPod şi un PC. Ca să-l compare continuu pe cel din urmă cu toate sculele anterioare şi să exclame: „Mamă, ce tare e Apple, PC-ul e de căcat!”

Bărbaţii, atunci când au o pasiune, ori o au ori n-o mai au. Dacă viitorul tău soţ iubeşte pescuitul, cel mai bine ar fi ca, înainte să zici „Da”, să-ţi scoţi un ochi. Oricum o să-ţi intre mai târziu în el unul dintre cele 8.000 de ace de pescuit înşirate prin casă, aşa că mai bine ştii o treabă din capul locului. Nu ar fi rău nici să te obişnuieşti să dormi cu râme, să trăieşti cu râme, să te uiţi la televizor c-un bucheţel de râme în păr, unul pe umăr şi unul pe nas. Sunt

chiar drăguţe. Sunt foarte prietenoase, nu latră şi nici nu tre’ să le scoţi la pipi de două ori pe zi, că fac în casă, pe unde apucă. Singura chestie nasoală e că ajungi să te ataşezi şi să le dai nume, iar când Manuela, Loredana, Cristina, Mihaela şi Raluca nu se vor mai întoarce de la pescuit, o să-ţi fie greu ştiind că au ajuns hrană pentru peşti. Dacă eşti norocoasă şi ai dat peste un bărbat fără pasiuni, atunci chiar te-ai scos. Ăştia chiar se restrâng la minimul necesar. Nu colecţionează decât busole, bricege, ceasuri subacvatice, fierăstraie şi şurubelniţe cu cap în cruce.

MIHAI:

ROBOTICĂ ŞI BUCĂTĂRIE

Dacă ar fi trăit în ziua de azi, Daenerys Targaryen, tipa blondă în cap şi neagră mai jos, la sprâncene, din Game of Thrones, nu ar fi avut nevoie de dragoni ca să-şi recupereze de la stat proprietăţile familiei. Ca femeie modernă şi cu toate update-urile la zi, ar fi fost de ajuns să-şi scoată toţi roboţii de bucătărie la luptă. Imaginaţi-vă un câmp plin de mixere mârâitoare, blendere împroşcând cu bale de quinoa în jur, deshidratoare, cuptoare cu microunde radiind împrejur, infernale storcătoare de fructe, monstruoase aparate de gătit la abur şi ea însăşi, micuţa Daenerys Targaryen, aşezată în fruntea acestei oşti, cu două tigăi Dry Cooker în mâini, agitându-le ameninţător deasupra capului.

Cine s-ar pune cu o asemenea bestie? Gândeşte-te numai ce te aşteaptă ca prizonier de război! O singură chestie doar: o să-ţi prindă testiculul în cleştele acela de zdrobit usturoi şi va apăsa lent – cu cât se va micşora testiculul sub presiune, cu atât îţi va ieşi din orbită ochiul corespunzător (testiculul stâng, ochiul stâng, deci) şi, o vreme, se va distra aşa, văzând cum beleşti ochiul. Apoi se va juca cu două stropşitoare de-alea, umflându-ţi ochii pe

rând sau ambii în acelaşi timp, după cum va vrea să se distreze ea şi locotenentele ei.

Eu, câteodată, chiar dacă nu-mi place mâncarea, mănânc de fiică: frate, dacă pune storcătorul de fructe pe mine?! Plus că, de multe ori, dacă intri când se pregăteşte mâncarea, în plin proces, ai senzaţia că ai păşit, naiba ştie cum, în platou la Dexter.

— Du-te şi du şi tu sacii de gunoi! zice ea.

Te uiţi, sunt doi saci de plastic, negri, înnodaţi la gură.

— Şi dacă ne prind? întrebi.

Asta da pasiune, roboţii, dar nu zic mai mult, că sunt tânăr, am un viitor în faţă!

MIHAI:

TRĂDARE SĂ FIE, DA’ SĂ N-O ŞTIM ŞI NOI!

— Au dat ăştia nişte poze cu Brad Pitt acuma la televizor, ştii cum arată? E frumos de pici! Deci e incredibil de frumos.

Te uiţi la ea cu faţa „Aşa, şi?”, iar ea continuă:

— Băi, deci arată atât de bine, şi şi-a lăsat din nou părul lung, era undeva pe stradă cu unul dintre copii.

Ţie îţi vin în minte toate glumele pe care le-ai făcut sau le-ai auzit despre cum Brad Pitt i-a tras-o Angelinei de două ori şi acum are cinşpe copii, despre cum Angelina îi zice, din greşeală, unei maimuţe la Zoo: *Ţi-a plăcut, mami, să vezi animalele?! Acuma, hai acasă!* Mă rog, mârlănii.

— Iar faptul că i se vedeau găurile alea pe care le are pe faţă îl făceau şi mai masculin, şi mai viril, degeaba mâncau ăştia căcat la teve. Animal, frate! Superb!

Faţa „Aşa, şi?” se transformă în „Ce labagiu!”, o faţă foarte folosită atunci când unul arată foarte bine şi poate să penetreze (şi chiar o face) tot ce îi pică într-o rază de zece hectare.

— Era, aşa, în nişte pantaloni negri de trening şi un bluzon de-ăsta simplu, tot negru, părul prins în coadă la spate, dar lăsat mai liber, băi, deci bestial tipu’…

Şi-uite-aşa, a trecut şi faţa cu „Ce labagiu!” E nevoie să treci la un alt nivel: „Ce gay!” Ce să-ţi zic, umblă despletit pe stradă. Să-şi prindă-n pula mea laţele alea în cosiţe dacă e pârţar.

— Ce e mişto la el e că pare aşa, foarte simplu, modest, adică n-avea nicio greaţă tipu’, îl durea-n cur, nici măcar nu se spălase pe cap, el îşi vedea de treburile lui. Iar bluzonul ăla îi venea perfect pe corp, adică arată la fel ca înainte, i se vedeau pectoralii…

Te uiţi la ea şi îţi spui: „Suntem chit! Că şi eu am înşelat-o ieri cu Monica Belluci. Ce femeie, să moară mama!”

SIMONA:

TALENTATA MÂINE-I GATA

În afară de Meryl Streep, care e urâţică şi cu un talent uriaş, şi de Sarah Jessica Parker, care e strâmbă şi fără pic de talent, toate actriţele de la Hollywood au fost selectate după criteriul unic frumuseţe. La bărbaţi, e plin de urâţi fermecători, gen Jack Nicholson sau Al Pacino, la femei n-ai să vezi decât superpiese.

Aţi observat că în toate filmele de acţiune există câte-o bunăciune care se ia de gâlci cu 200 de gealaţi deodată şi reuşeşte să le împrăştie mucii pe pereţi? După care, c-o mână pune la loc pe traiectorie avionul deturnat de terorişti, în timp ce cu ailaltă ajută o gravidă să nască, iar cu un picior dezamorsează o bombă şi cu ălălalt se operează singură de fibrom?...

Dar că, în mai toate SF-urile, există o EA fizician şi savant de renume mondial, aţi observat? Cu o inteligenţă feroce şi nişte ţâţe senzaţionale, revărsate din halatul de intelectuală cu 7 numere mai mic, reuşeşte mereu să inventeze ceva (o formulă, o substanţă, un răhăţel pe varză, orice), care-l ajută pe EL, bătăuşul-erou, să salveze omenirea.

Oare de ce se întâmplă toate lucrurile astea?

Presupunând că s-ar duce acuma o urâtă megatalentată la Hollywood, să se angajeze, ştiţi *ce* i s-ar răspunde? „Ne pare rău, dar, până nu moare Meryl Streep, nu putem debloca postul. Dar, dacă aveţi vreo prietenă cu ţâţe mari, rugaţi-o să ne trimită un CV. Cum? Nu ştie să scrie? Dar nu tre' să scrie nimic în el, doar să pună o poză. Nu are pe cineva inteligent care s-o ajute?"

Se spune că fiecare mare actriţă d-asta bunoacă are angajat un sufleur care-i şopteşte non-stop: „Inspiră, expiră, inspiră, expiră…"

SIMONA:

CA UN EL ÎN MAGAZINUL DE PORŢELANURI

Ştiţi celebra vorbă „ca un elefant într-un magazin de porţelanuri”, da? Ei bine, a sosit momentul să aflaţi adevărul despre ea: a fost, evident, inventată de o femeie şi se referea la soţul ei. Doar că n-a vrut să-l supere pe om şi s-a folosit de animalul cu trompă, nedreptăţindu-l, săracu’. În realitate, un elefant se strecoară printr-un magazin de porţelanuri mult mai uşor decât un homo sapiens sapiens de sex M.

Bărbaţii sunt de o graţie, de o delicateţe, de o gingăşie ieşite din comun. Au mânuţele-alea mici şi picioruşele-alea fine, cu care fac mişcări de o exactitate dureroasă, îşi stăpânesc mişcările propriului corp, ca nişte zbiri. Nici nu le curge ciorbă din gură când vorbesc, nici nu le cade pe picioare tot ce e-n frigider, atunci când îl deschid să ia untul, nici nu fracturează braţul bunicuţelor, atunci când încearcă să le treacă strada.

Multe din „bătăile” care izbucnesc în baruri, la meciurile de fotbal, nu sunt conflicte între suporteri. E vorba pur şi simplu de bărbaţi puţin afumaţi, care nu-şi mai controlează perfect trupurile. Unul încearcă să mute scaunul şi, din greşeală, îi dă altuia cu el în cap, altul vrea

să dea noroc cu halba şi i-o scapă în dinţi vecinului, chestii d-astea… Din afară pare că vor să se omoare, în realitate doar se mişcă prin spaţiu cu maxima delicateţe de care sunt capabili.

Singura metodă prin care poţi determina un bărbat să danseze e să îl convingi să bage un cui în priză. Dar, chiar şi atunci, din păcate, dansează singur şi doar breakdance. Multe femei au devenit lesbiene doar ca să aibă şi ele cu cine să danseze.

MIHAI:

DANSUL ŞI DÂNSA

Expresia „sexul slab” a fost creată de femei din cauza obsesiei cu grăsimea, iar „sexul frumos” a venit să acopere obsesia cu urâţenia. Înăuntrul ei (hai, fie, în profunzimea ei), fiecare femeie se consideră grasă şi urâtă.

Mare mirare că femeile nu au scos o sintagmă care să le exprime şi aspiraţia către unduire, care să le cuprindă pornirea născută spre dans. Noi le-am propus un nume, „striptease”, dar nu par tocmai de acord cu el, mă rog, nu gratis.

Exact când te vede că te distrezi mai bine sau când crezi că ai trecut prin toate încercările pentru o partidă de sex, vine cu chestia asta tâmpită: „Hai să dansăm!” Niciun bărbat vreodată nu a pus cea mai simplă întrebare din toate timpurile: „De ce să dansăm?” Şi nu a pus-o de teamă ca nu cumva să existe un răspuns. Ce lume ar mai fi aia în care ar exista un răspuns rezonabil la întrebarea: De ce să dansăm? Eu unul nu mi-aş creşte copiii într-o asemenea lume.

Totuşi, bărbaţii au inventat de-a lungul vremii ceva ce are aparenţa dansului: bluzu. Are aparenţa dansului în sensul că stai în picioare, te mişti şi faci asta pe muzică.

Dar bluzu (aşa trebuie să se scrie, cum altfel?) este faţă de dans cam ce este epigrama faţă de haiku sau FIFA 2000 faţă de fotbal. Pur şi simplu, la bluz, te legeni ca un convalescent ridicat din pat de o asistentă ca să facă nişte paşi prin cameră. Dar asta nu înseamnă nimic pentru femei. Ele vor să te atragă în Biserica Salsa – acest loc în care Satana se bucură ca un copil la Disneyland văzând cum a ajuns cel făcut după chipul şi asemănarea Ăluia. Aţi văzut vreodată un om fără pic de demnitate? Nu, Papahagi nu dansează salsa, dar sunt o groază de băieţi care se gândesc că acele interminabile ore de transpirat lângă o gagică şi de frecat pelvis de pelvis le vor fi echivalate cândva cu cinci minute de sex.

Oare cum pot unii, după ce au dansat salsa, să se mai privească în oglindă?

MIHAI:

OPERE COSTUME

Cel mai simplu când vrei să-ţi cauţi nevastă este să te duci la un magazin de costume de baie. Tragi cu ochiul la cabinele de probe şi le abordezi pe cele mai bune dintre ele, schimbi numere de telefoane, stabileşti întâlniri. Eh, după ce faci asta, te uiţi după aia care îşi alege un costum de baie, îl probează şi îl cumpără. În faţa ei, cazi în genunchi plângând şi îi spui că, dacă nu te ia de bărbat, te sinucizi înghiţind sutiene şi băgându-ţi umeraşe în cur.

Ideea e că, dacă nu te ia una ca asta de bărbat, şi o alegi pe oricare dintre celelalte, vei petrece o lună pe an, înainte de cele două zile de concediu din vară, mergând după ea ca un cămiloi, din magazin în magazin, în speranţa că vreun producător de aţe şi bucăţi de cârpă din lumea asta le-a combinat în aşa fel încât să iasă un costum de baie care să i se potrivească şi ei. Vei transpira ca un interlop care bate un datornic, vei ajunge să ai respectul de sine al lui Boc, te vei târî implorând milă în timp ce ea, înjurându-şi genele neamului care i-au dat acele şolduri, acei sâni, coastele, rotulele, tibiile, sfârcurile, va continua să probeze, şi să probeze, şi să probeze.

Probabil că nu e femeie pe pământul ăsta care să nu

creadă că plaja este un loc amenajat pentru ca mii de oameni să se adune şi să se uite la ea, numai la ea. Când se întinde la soare sau păşeşte plină de sine şi de cremă spre apă, până şi astronauţii de pe staţiile orbitale nu fac altceva decât să stea la hublou cu binoclul.

Ştiu, veţi zice că cea mai bună nevastă e Anca Pandrea: o scoţi din duş şi-o arunci pe plajă.

SIMONA:

LA MARE, LA SOARE, LA RECUPERARE

Nu, plaja nu este un loc amenajat pentru ca mii de oameni să se uite la ea, este un loc amenajat pentru ca mii de bărbaţi să se uite la ea. Pentru că asta fac bărbaţii la plajă. Se uită după femei, obligatoriu nu după ale lor.

Ştiţi maimuţoaiele alea de pluş, cărora li se învârte capul şi se pun, de obicei, pe bordul maşinii? Când au fost concepute, s-a luat ca model un bărbat la plajă.

De fapt, plajele fac parte dintr-o conspiraţie medicală. Au fost concepute, mai exact, pentru domnii cu probleme la coloana cervicală:

— Tre’ să facă nişte kinetoterapie, altfel nu scapă de discopatia asta, îi zice doctorul soţiei, referitor la soţ.

— Nu vrea, dom’ doctor, nu mă înţeleg cu el.

— Nu vrea? Atunci du-l la mare. O să i se învârtă capul cât în 100 de şedinţe de recuperare.

— Bine, dom’ doctor, îl duc.

— Ai grijă, o să înceapă să şi vorbească singur, să nu te sperii.

Într-adevăr, dacă o priveşti cu atenţie, orice plajă arată exact ca Spitalul 9, doar că oamenii sunt mai dezbrăcaţi. Ele pozează, îşi bombează fundurile şi îşi sug

burţile, iar ei, în timp ce sucesc din capete ca demenţii, dau şi mărunţel din buze: „Hai, să-mi bag… cum arată asta… mamă, ce ţâţe… blabla… cur… Iisuse… blabla… fi-mi-ar capu’ să-mi fie… etc”. Cum cine a început? Ei, evident!

Iar echipamentele de snorkeling s-au inventat pentru ca bărbaţii să se poată uita după femei şi în apă.

SIMONA:

JOACĂ DUPĂ CUM ÎI CÂNTĂ CROCODILUL

Dacă le-ar permite societatea, bărbaţii s-ar juca şi la 50 de ani cu maşinuţele şi cu soldăţeii şi ar face castele din cuburi, sub masa din sufragerie. Dar nu le permite, aşa că a fost nevoie să apară jocurile pe calculator.

Dacă toate soţiile ar ţine un jurnal, majoritatea ar arăta cam aşa:

23 iulie 2013

Acum o lună, soţul meu şi-a cumpărat un joc nou, unul cu un crocodil care face duş. De atunci, nu mai face nimic altceva decât să spele crocodilul. Dimineaţa, cu o mână îşi bea cafeaua, cu alta spală crocodilul, în metrou, spre serviciu, spală crocodilul, iar la birou cred că spală crocodilul, altfel nu-mi explic de ce a venit acasă cu doar jumate din salariu. Seara, vine epuizat de atâta spălat crocodilul şi se apucă să… spele crocodilul. Dacă îl rog să spele copilul, îmi zice că nu are timp, iar, uneori, seara, nu mai apucă să se spele nici pe el însuşi, fiind prea ocupat cu crocodilul. Pe măsură ce crocodilul ăla e mai spălat, bărbatul mi se-mpute, iar mie îmi vine să mă arunc pe geam de nervi. Nu mai suport culoarea verde şi, de vreo

zece zile, caut pe net să mă înscriu în vreo asociaţie care militează pentru uciderea în masă a crocodililor. Încă n-am găsit, mai caut.

25 iulie 2013

După 35 de zile, 14 ore şi 2 minute de spălat crocodilul, aseară a adormit fără să spele crocodilul. Doamne, Dumnezeule, ajută-mă să se plictisească de crocodil, altfel ajungem la divorţ.

26 iulie 2013

Mulţumesc, Doamne! S-a plictisit, în sfârşit. De azi nu mai spală crocodilul. Bate maimuţa. Da, e un joc nou. Din când în când, o mai gâdilă, şi maimuţa râde, dar în general preferă să o bată. Mă duc să mă arunc în faţa crocodilului. Pardon, a metroului. Adio, lume!

MIHAI:

TOATE-O JOACĂ ŞI-UN PĂMÂNT

Decât să te joci ceva cu o femeie, mai bine îi propui să faceţi curăţenie. Adică, dacă tot vrei s-o vezi nervoasă şi ofticată, măcar să ai satisfacţia că la sfârşit e obosită şi are şi câteva vânătăi de la colţurile mobilei. Plus că, dacă-ţi joci bine cartea inutilităţii şi a neîndemânării, poţi. să ai norocul de a fi gonit din casă pe motiv că mai rău o încurci.

Că e vorba de jocul de cărţi, de Monopoly, de Scrabble, invariabil trebuie să-i explici două zile ce are voie să facă şi ce nu.

— Aaa, păi, dacă jucăm aşa, nu-mi convine!

— Astea sunt regulile, iubito, din Alaska până la rapperii de pe Coasta de Vest.

— Eh, rahat, nu-mi place. Dar stai, că am trei şeptari în mână, hai să jucăm!

— Nu trebuia să-mi spui că ai trei şeptari!

— Dacă m-ai bătut la cap atât…

Şi fiice faţa aia serioasă şi concentrată pe care o au mâţele când urmăresc fasciculul de lumină.

Mă duc să iau o bere din frigider, mai vrea cineva ceva? întrebi tu.

— Ori joci, ori bei bere?

Trebuie să stai nemişcat ca la orele alea de biologie, cu profa dementă şi cu mustaţă, urmărind pe sub sprâncene dacă a ajuns, răsfoind în catalog, la pagina ta.

Dacă a pierdut, s-a terminat.

— Ce joc stupid, probabil ai şi trişat, că eu nu ştiu atât de bine…

— Nu-i nimic, dragoste, hai să mai jucăm.

— De ce, ca să mă baţi din nou?

Oftica e motivul pentru care jocurile fetelor în copilărie sunt fără finalitate: de-a doctoriţa, de-a casa (o casă mare în care ea tot aranjează lucrurile), de-a plimbatul unui bebeluş în cărucior, de-a mama şi de-a tata – o ciorbă lungă pe care o continuă şi mai târziu, doar că în mărime naturală: se fac doctoriţe, îşi iau casă, bărbat, fac copii etc.

MIHAL:

CENTRUL VECHI, CHIAR EXPIRAT

— Du-mă tu undeva în seara asta!

Aşa poate să înceapă o catastrofă.

Primul lucru pe care trebuie să-l faci când ieşi cu ea în Centrul Vechi este să-i suni pe toţi chelnerii şi să le spui să mi te mai salute cu „Ce faci, baroane, scuze că aseară a

trebuit să închidem la cinci dimineaţa!”

Ai observat că, dacă mergi cu prietena undeva unde tu îi spui că ai mai fost, chelneriţa are ceva cu ea?

— Asta nu mă suportă, nu ştiu ce are.

— Care asta?

— Cum care, asta cu ţâţele mari şi care e pensată ca dracu’!

— Aaa, serios, nici nu am observat.

– Ce, că e pensată ca dracu’?

Şi ăsta e doar începutul. Pentru că, altfel, totdeauna paharul are un miros.

— Ce miros, iubito?

– Cred că nu l-au spălat bine. Îîî, e ca şi cum aş bea după un boschetar.

— Băi, mie mi se pare OK.

— Păi, normal, ţie ţi se pare OK şi chelneriţa asta.

Cartofi copţi mai proşti ca acolo nu a mâncat în viaţa ei. Aaa, ba da, a mâncat într-un coşmar pe care, după trei ani de terapie, reuşise să-l uite şi care acum a recidivat. Şi cum naiba i se aduce apă rece, când ea a cerut la temperatura camerei?

— Au cameră frigorifică, iubire! încerci tu o glumă atât de insensibilă, moment în care, pe bună dreptate, în ochii ei semeni cu Arşinel sau Ţociu.

Te salvează o briză cu miros de şobolan mort care

vine din subsolurile caselor ruinate ale Centrului Vechi.

— Ce chelneriţă nespălată! zici şi aştepţi să recunoască promptitudinea unei glume mai bune. Dar nu, e momentul în care-şi aminteşte că cea mai bună prietenă a ei a fost dusă de iubit pe o insulă grecească, ferită de canicula din Bucureşti şi de terasele astea de rahat.

SIMONA:

ACASĂ E UNDE E O BERE RECE

Bărbaţii nu au nicio problemă cu locurile în care ies. Pentru ei, toate chelneriţele au trecut pe la Regina Sprâncenelor, paharele pline de bale de la anteconsumatori miros exact cum trebuie, iar cartofii care fac pluta pe spate în ulei, alături de câţiva mici morţi, de culoare vânăt-verzuie, sunt cea mai bună masă. Un singur loc din lume nu le e foarte confortabil şi îi găsesc tot felul de cusururi: acasă. Mai ales când îi vin socrii în vizită. Faţă-n faţă cu socru-său, orice bărbat are dispoziţia unei femei la ciclu. Îl doare capul, îl înţeapă sânii, e monosilabic, nu suportă zgomotele, toate glumele i se par proaste, îi e greaţă numai când vede băutură, iar de mâncare nu se-atinge, că se simte umflat ca o vacă. A, şi reţine apă, de aici faţa buhăită şi cearcănele de Amy Winehouse. Puţin lipseşte să nu se prăvălească în genunchi, în faţa unei icoane, ca să-i arate tatălui nevestei şi latura exagerat de spirituală.

Ca un bărbat să se simtă bine acasă, nevastă-sa ar trebui să-l întâmpine într-o fustă scurtă, încă de la ieşirea din lift: „Poftiţi pe la noi, avem reduceri şi oferte speciale în seara aceasta. La 19 beri, pe a 20-a o primiţi gratis, iar

şniţelele vă vor fi prăjite în ulei de motor, folosit a 6657-a oară”. Înăuntru nu-l va pune nimeni să se descalţe şi îl va aştepta o masă mare, slinoasă, la care să poată să-şi mai cheme prieteni. Iar soţia-chelneriţă va avea grijă să nu aducă berea caldă, să golească scrumierele la timp şi să nu se supere dacă e ciupită de fund.

În cel mai crâncen coşmar bărbătesc, lucrurile încep frumos, ca mai sus, după care, exact după ce le aduce al 7-lea rând, chelneriţa înnebuneşte brusc, pune scaunele pe masă şi îi dă afară în şuturi pe toţi beţivii, inclusiv pe-al ei. De-abia atunci, el va începe să-şi adore căminul conjugal şi va zgâria toată noaptea la uşă, rugându-se să-l primească „acasă”, de unde n-o să mai plece niciodată nicăieri. Să-l primească şi să-i aducă o Silva blondă, rece, normal.

SIMONA:

CĂLDURĂ MARE. MONŞER

Cine a fost la Polul Nord, ştie că acolo e plin de bărbaţi care umblă în chiloţi şi pufăie nervoşi, din cauză că le e prea cald. Din când în când, se tăvălesc pe gheaţă, ca focile, şi îşi pun zăpadă-n cap, ca să facă faţă caniculei.

De când se naşte şi până moare, bărbatului îi e cald. Pune-i în farfurie o ciorbică sleită de la frigider şi, de îndată ce va gusta, va urla ca din gură de şarpe, executând în jurul mesei un dans tribal, cu finalizare la spital, unde cere să i se facă urgent transplant de limbă, aia veche fiind nu arsă, nu opărită, ci de-a dreptul carbonizată. De la ciorba prea caldă, desigur.

Se vorbeşte despre faptul că bebeluşii se opăresc uşor la fund, dar nu s-a spus niciodată adevărul. Iar adevărul e că numai bebeluşii de sex bărbătesc se sufocă în pempărşi, opăreala însoţindu-i apoi în viaţă, până la adânci bătrâneţi. Ăsta e şi motivul pentru care unii bărbaţi fug de angajamentul într-o relaţie. Le e frică să nu se opărească de la căldura sentimentelor. Ştiţi pernele alea speciale pentru alăptat, nu? în curând, va apărea perna specială pentru alăptat băieţei, dotată cu lighenuş cu apă rece, în care să-şi ţină picioarele copilaşul, atunci când

suge de la mă-sa. Ca să nu-i mai fie cald.

De câţiva ani buni se poartă frigiderele acelea imense, care se termină în tavan, iar uneori au două uşi şi dimensiunile unui şifonier. Ele au fost create de bărbaţi, pentru bărbaţi. De multe ori, apar discuţii cum e cea de mai jos:

— Alo, cu Gigel, vă rog.

— Gigele, la telefon… ăă, staţi puţin, că nu ştiu unde e. Pur şi simplu, a dispărut.

— Aştept.

— L-am găsit, era în frigider, lângă oala cu sarmale. Vi-l dau imediat.

MIHAI:

FRUMUSEŢE, FEŢE CREŢE

Dacă vrei să-ţi omori partenera, fă-i cadou de Crăciun un tricou care-i place mult de tot. Nu se va putea abţine şi a doua zi, îmbrăcată cu el, va defila pe la Universitate ca s-o admire bucureştenii. Ştie că nu e bine ce face, dar dacă să arăţi bine nu e bine, atunci, la dracu', ce mai e bine pe lumea asta, ce lume mai e şi asta?… Mă rog, e capabilă să inventeze o întreagă retorică pentru a-şi susţine demenţa. După două ore, timp în care crede că o urmăreşte o nebună (altfel de ce ar zice oamenii *Uite-o pe nebuna aia,* şi-ar arăta în direcţia ei?) singurele complimente pe care le primeşte vin din partea paramedicilor:

— Tensiunea începe să arate bine!

— Iar pupila îmi place cum s-a dilatat!

Femeile nu simt frigul sau căldura. Ele simt doar cum arată.

Afară e vreme mişto, dacă ea are ce îmbrăcăminte să poarte într-o zi ca aia. Dacă are un trenci de ploaie de la Massimo Dutti, cizme de cauciuc de la Burberry şi umbrelă de la Firmă Tare, ei, atunci poate să plouă. Poate nici nu are nevoie de umbrelă, dacă e anul ăla în care nu se poartă

umbrela, ci părul ud.

De prin octombrie, corpul lor începe să producă muci pentru a le înşela: poate, dacă vor crede că sunt răcite, nu vor mai ieşi din casă, în iarna care vine, cu hainele de primăvară. La – 20 de grade le vezi cum umblă cu boturile vinete într-o scurtă de piele până la subraţ şi cu fularul imens lăsat liber la gât, nelegat, ca o anaconda moartă. Ce să-i faci, dacă nu e anul în care se face nod la fular?!

Vara, nu are sens să mai vorbim. Dacă i s-a pus pata să se bronzeze la subraţ, va sta întinsă pe plajă la ora două după-amiaza fără să scoată niciun sunet. Mă rog, se aude un „sfârrr”. Nu, nu toarce nicio pisică, mai plesneşte pielea pe ea şi sfârâie carnea.

MIHAI:

PORTRETUL FEMEII LA MATURITATE

Înainte să-i apară bărbatului criza vârstei de mij., apare criza vârstei mature la femei. E vârsta la care îşi dă seama că deşi are totul (cartelă cu care să intre în turnul de sticlă în care lucrează, salariu pe lună cât toate pensiile pe care le va lua maică-sa, un metabolism harnic, şef cu Lexus, alt şef cu alt Lexus, rate pe care şi le permite, copil îmbrăcat de la United Colors of Benetton – Kids, bonă fără mătreaţă, bărbat care merge la sală ca să scape de începutul de burtă, pentru că la începutul de chelie n-are ce să-i facă, colege de treabă care se-mbată rangă în zilele de karaoke), nu are nimic.

Şi nu are nimic, pentru că ea voia să fie fotograf. Se visa cu brăţări de piele la mâini, cu un batic înfăşurat de două sute de ori la gât, făcând poze alb-negru prin Paris, portrete cu jazzmani care se produc la metrou, fotografii cu burghezi bătrâni care-şi plimbă traiul tihnit şi decadent prin Jardin du Luxembourg…

E momentul în care se hotărăşte să meargă la cursuri de fotografie. Un tip entuziast, un adevărat profesionist, care voia să fie de fapt poponar, dar s-a ratat într-o carieră de fotograf de succes, o învaţă cum stă

treaba cu lentilele, cu lumina, cu penumbra şi soarele.

Între timp îşi reia şi cariera de dansatoare de tango – Doamne, cât i-a plăcut tangoul! – cu un profesor declarat poponar care însă visase să ajungă doar creator de modă, dar a exagerat cândva. Tu nu trebuie să faci decât s-o încurajezi, s-o susţii, să fii alături de ea. Altfel, peste vreun an, când va ajunge ceea ce nu şi-a dorit niciodată – pacienta unui psiholog şarlatan – ăla va descoperi că problema eşti tu, de fapt. O problemă mare, de câteva milioane pe lună.

SIMONA:

PORTRETUL BĂRBATULUI LA TINEREŢE VEŞNICĂ

Bărbatul e într-o criză perpetuă toată viaţa, după cum urmează:

1. Criza vârstei de 2 – 4 ani. E perioada în care bate tot, ca un animal. Pe mă-sa storceşte broccoli şi vomită morcovi fierţi, pe bunică-sa o altoieşte cu ciocanul de şniţele şi vrea s-o înece în butoiul cu varză murată, colegelor de grădiniţă le smulge codiţele, colegilor încearcă să le mute ochii la spate, iar pe educatoare o scuipă, în timp ce îi strigă: „A zis tata că eşti cam panaramă şi că te-ar…”

2. Criza vârstei de 10 – 18 ani. Se manifestă printr-o relaţie extrem de strânsă cu un anumit segment din propriul corp. Pe vremuri, relaţia putea fi intermediată chiar şi de ambalajele ciorapilor Adesgo, astăzi plaja de materiale bibliografice este însă imensă, primul loc între furnizori ocupându-l internetul. Dacă ar fi permise căsătoriile între oameni şi mâini, cam ăsta ar fi momentul în care tânărul de sex tare şi-ar cădea în genunchi şi şi-ar înfige un inel de logodnă pe mâna dreaptă.

3. Criza vârstei de 20 – 28 de ani. E perioada în care

bărbatul a reuşit să se detaşeze puţin de el însuşi. Atracţia s-a mai domolit, nu-i mai vine să-şi smulgă hainele de pe el de câte ori se zăreşte în oglindă, prin urmare nu-şi mai petrece toate zilele, romantic, încuiat în baie, ci se dedică unei plaje imense de preocupări: alcoolul şi frecatul mentei. Practic, nu-şi mai vede capul de treabă.

4. Criza vârstei de 30 – 35 de ani. Acum, că a ieşit din adolescenţă şi nici ficatul nu-l mai ţine ca la 20 de ani, se trezeşte cu o grămadă de timp liber. Ce să facă, ce să facă să alunge plictiseala? Se hotărăşte că a sosit timpul să aibă un job mai serios, o soţie şi copilaşi. Face rost de toate, nu neapărat în ordinea asta.

5. Criza vârstei de 40 – 100 de ani. După ce şi-a împlinit visul de a avea soţie şi copilaşi, bărbatul îşi doreşte, în sfârşit, femei. Multe femei.

SIMONA:

„MAMA E O REA” DE GEORGE COŞBUC

În educaţia copiilor, tatăl joacă un rol important, un rol esenţial, un rol decisiv: acela de a distruge absolut toate regulile pe care încearcă să le impună mama.

N-are voie îngheţată ăla micu’, fiindcă tocmai a avut febră şi încă nu i s-au dezumflat gâlcile? Să plece maică-sa un pic de-acasă şi o să îi dea voie tăticu’ să mănânce şase îngheţate, să toarne apă de la balcon în capul trecătorilor şi chiar să-şi taie cu foarfeca rechizitele pentru şcoală, care au costat cât juma de Logan.

Cea mai mare parte a inundaţiilor, deşi nu recunoaşte nimeni asta, au la origine următorul dialog:

— Tati, mama nu mă lasă să dau drumul la apă şi să plec în altă cameră, pentru patru ore. Nu-i aşa că tu mă laşi?

— Da, comoara lu’ tăticu’, sigur că te las. Te las şi să te-arunci în cap de pe şifonier, dacă mă-ta nu te lasă. Pentru că tăticu’ e de gaşcă şi mămica e o scorpie, ai înţeles?

Dacă e cumva de faţă, atunci când mama încearcă să-l înveţe ceva pe cel mic, tatăl o ajută, o sprijină şi o susţine:

— Iar acuma, după ce ai mâncat, pui farfuria frumos în chiuvetă, nu-i aşa, puiule?

— Da, mami.

— Da, lasă, dragă, copilu-n pace, eşti obsedată? De c e-l chinui?

Atunci când copilul urlă şi, în loc de o supă, vrea să mănânce 17 ciocolate, părintele mascul n-o să aibă niciodată inima să-l refuze. Nu l-a făcut ca să-l tortureze, mai bine îl creşte fericit şi cu diabet decât nefericit şi cu supă.

În cele 5 minute pe zi în care stă cu copilul, tatăl are grijă să-i pună lumea la picioare. După aia vine mă-sa şi i-o ia. Mamele sunt nişte vipere, care nu te lasă niciodată să-ţi bagi furculiţa-n priză sau în ochi. Dacă n-ar exista ele pe lume, nu i-ar obliga nimeni pe copii să înveţe tabla-nmulţirii şi să se spele pe dinţi.

MIHAI:

NUMAI MAMĂ SĂ NU-MI FII

Pentru că mama are un magnet între ţâţe şi copilul unul în frunte, o vreme, cum i se întâmplă ceva, el se lipeşte cu fruntea de ea şi stă aşa, foarte afectat. Competiţia cu tatăl e, pe undeva, inegală şi apare mai târziu.

Asta nu înseamnă că în acest timp mama are linişte, că e fericită alături de puişorul ei, de produsul dragostei voastre, de lumina ochilor la bunica şi bunicu'. Iar asta pentru că pe lumea asta mai sunt şi alte mame.

Discuţie în parc:

Nevasta altuia: Vai, îngeraşul meu a făcut azi la oliţă singur.

Nevasta ta: Aaa, ce drăguţ! Al meu face deja de o săptămână.

Nevasta altuia: De o săptămână. Al meu acum o săptămână mânca singur ciorbă.

Nevasta ta: Al meu mănâncă ciorbă singur de luni bune. M-am şi speriat a doua zi după ce l-am născut, că nu era niciunde. Ce să vezi? Se dusese la cantina spitalului, că îi mirosise a ciorbă de perişoare.

Nevasta altuia: Da' ce, copilul tău era acolo când l-ai

născut? Al meu era la universitate, la Oxford, unde câştigase o bursă post-doctorală.

Nevasta ta: Da, era acolo când l-am născut, pentru că tocmai se întorsese de la o universitate americană. Era doctor. De fapt, îşi luase doctoratul în a fi doctor.

Nevasta altuia: Eşti o nenorocită! Şi copilul meu se cacă în ciorba copilului tău!

Nevasta ta: Copilul meu l-a învins pe copilul tău. Deci, sunt o mamă mai bună. Die, bitch!

Şi după ce zice asta, scoate din rucsacul unde ţine freşurile de portocale cu mango, baloanele bio şi brioşele delicioase făcute de mâna ei şi o rachetă nucleară pe care i-o îndeasă pe gât celeilalte mame.

MIHAI:

CÂND HOAŞCA DĂ-N MINTEA PUŞTOAICELOR

Toată tinereţea femeia umblă îmbrăcată în maiouaşe peste tricouaşe şi gecuţe peste hanorace, sau pluteşte diafană încâlcită-n fuste şi voaluri, se înfăşoară precum cea mai sfioasă dintre mumii în eşarfe şi baticuri, poartă ciorapi lungi şi groşi şi, dacă n-ar părea o ciudăţenie, şi-ar trage şi-o cagulă pe cap. Aşa, că prea se uită lumea la ea, iar ea nu arată bine deloc în ziua aia!

Până la o vârstă, totul li se pare stridenţă, ostentaţie, pe când ele caută discreţia, linia fină, frumuseţea liniştită.

Dar când să bată orologiul patruzeci de ani, cam pe-atunci, îşi ia cinci borcane cu ojă neagră, trei perechi de pantofi cu toc, o roabă de mărgele şi brăţări, probează doar fustiţe de majoretă, se tunde pe-o parte cu lama sau îşi construieşte cele mai infantile codiţe. Mă rog, doctorul la care o duci îţi spune consolator:

- Of, ghinionist mai sunteţi, are sindromul Mihaela Tatu. – Aoleu, e bătută-n cap?

— Nu, nu, vrea să fie din nou fetiţă.

— **Îîî,** deci e penibilă.

— Exact. E o boală pe care o fac cam toate femeile.

— Şi ce-i recomandaţi?

— Să stea cât mai mult în casă.

Aşa încep nişte ani grei pentru tine. Umbli cu ea pe stradă şi lumea crede că ţi-ai scos sora de la ospiciu la o plimbare prin centru.

În funcţie de zona corticală afectată, boala poate să conducă şi la mari dificultăţi de vorbire: apare un soi de miorlăială, de pisiceală. Multe astfel de femei sunt pur şi simplu abandonate în stradă de bărbaţii lor, care nu mai suportă sunetele ascuţite pe care le scot.

SIMONA:

PLANETA MAIMUŢOILOR

Toată tinereţea bărbatul umblă în aceeaşi pereche de blugi, încât e nevoie să fii cât se poate de inventivă ca să-l extragi măcar din când în când din ei. Tre’ să te îmbraci, de exemplu, în Cat Woman, să năvăleşti în sufragerie pe o motocicletă, să-i arzi câteva bice pe spinare, după care să-i pui tocul pe cap şi să rosteşti dominator:

— Dezbracă-te!

— Facem sex?

— Normal că facem sex, de ce crezi că m-am îmbrăcat în pisică? Dăăă?

În 15 secunde e cum l-a făcut mă-sa, moment în care poţi să te dai jos de pe motor şi să vorbeşti cu vocea ta normală.

— Aşa, mersi. Acuma dă pantalonii-ncoace să-i bag la spălat.

— Adică nu facem sex?

— Nu, că mă aşteaptă trei coşuri de rufe.

O să se oftice că a luat ţeapă, aşa că, data viitoare când o să-i vrei nădragii, n-o să mai poţi să fii pisică, va trebui s-o arzi Scufiţa Roşie, poliţistă, asistentă sau

altceva.

Buun. Deci, cum ziceam, ani de zile nu ies din blugi, iar maximumul de combinaţie de culori pe care sunt în stare s-o facă e „negru cu negru”. Dar vine criza vârstei de mijloc, când se îmbolnăvesc de sindromul Rareş Bogdan. Adică li se pare că e supersexy să combine pantaloni roşii cu sacou negru, dungat, de mafiot şi cu papion mov, din material de plapumă.

Pe stradă încep să meargă ca femeile, zgâindu-se în toate vitrinele, cu diferenţa că nu-şi împing în faţă sânii, ca să pară mai mari, ci bazinul, ca să… aţi înţeles. Unii se duc chiar la mărire, iar alţii la transplant de păr. Încep să se penseze, să ţină cure de slăbire şi să fie penibili, adică exact ce face şi Mihaela Tatu, doar că fără scuza menopauzei.

Odată împopoţonaţi ca nişte maimuţoi, se proptesc pe lângă câte-un liceu şi umplu gardurile de bale, în aşteptarea momentului în care-şi vor cunoaşte viitoarea soţie. Uneori, se întâmplă ca ea să fie colegă cu propria lor fiică.

SIMONA:

CÂT DOI PE UN BALANSOAR

Ai rămas gravidă, caz în care există 2 posibilităţi; a) el se sperie şi fuge şi be) el se sperie şi stă. În cazul în care se sperie şi stă, nu mai există decât o posibilitate: să se poarte şi el ca o femeie gravidă. Asta înseamnă că: îi e mereu poftică de tot felul de lucruri, mănâncă şi doarme cât doi. Spre deosebire însă de femeia însărcinată, ar mai vrea să facă ceva cât doi: sex.

Secvenţa următoare poate fi întâlnită în orice episod de viaţă în care apare o gravidă: ea zace doborâtă de greaţă în faţa televizorului, are picioarele ca nişte butuci, râgâie, din când în când, cu zgomot, îi vine să plângă, fiindcă tocmai a zărit o vrăbiuţă la geam şi, în acelaşi timp, se chinuie să nu scape pârţuri. Apare el, de la birou, îmbujorat şi fremătând, cu imaginaţia în flăcări. I-a povestit un coleg că a văzut aseară un pornache cu unii care şi-o trăgeau pe masa din bucătărie, peste farfuriile murdare. Se apropie de ea şi începe s-o pipăie, fornăind.

— Alo, alo, alo, ce faci?

— Mmmbine… vreau să te devorez.

— Ce să devorezi, nene, ai înnebunit, nu vezi că mai am un pic şi nasc?

— Mmmvreau să te pun cu curu’ pe masa din bucătărie.

În timpul ăsta, tropăie ca un urangutan în călduri.

— Vezi că sunt nişte vase murdare pe masa din bucătărie, mai bine ia-le şi spală-le.

— Ahhhh… Mmmmmm… Cum ai ziiis? Mai zi o dată. Vorbeşte-mi cu „vase murdare”. Femeia se smulge din îmbrăţişarea băloasă şi dă să plece. Nu poate însă, pentru că, de unul din picioarele ei umflate rămâne atârnat el, excitat la culme. Dintr-odată simte că gata, a început.

— Aoleu, nasc!

— Cum să naşti tocmai acum, când te doresc ca un nebun?

Femeia începe să ţipe:

— Trebuie să mergem la spital, nu înţelegi că nasc?

— Mergem, da’ ne oprim un pic pe masa din bucătărie.

MIHAI:

LIVING GRAVIDA LOCA

Femeia gravidă, până să devină o mamă dementă, trece prin trei stadii:

1. Stadiul de gravidă slabă care nu se îngraşă mai mult de câteva grame pe lună. E stadiul primelor trei-patru luni când i se pare atât de cool că e o gravidă suplă, activă şi care dimineaţa, după ce vomită de greţuri, trage un chiot de bucurie: *Ha-ha, s-a dus micul dejun*! Chiar e puţin îngrijorată că nu îi creşte burta. Când simte copilul pentru prima oară, îşi zice: *Mişcă, face şi el mişcare, ca să nu se îngraşe mama! Of, cât mă iubeşte!*

Sunt lunile în care îşi imaginează că mai e puţin şi naşte, foarte puţin. Apoi merge la sală, iar fetiţa pe care o s-o facă, cât stă ea la sală, o să crească mare, iar seara, când se întoarce ea de la sală, vor ieşi amândouă la cafea prin oraş. Da, e o mamă modernă, o va lăsa pe fie-sa să tragă şi-o ţigară. Şi toţi pulărăii se vor uita după ele, bineînţeles. Oh, vor fi ca două surori!

2. Stadiul în care, peste noapte, îşi dă seama că din moment ce oricum se îngraşă, poate să mănânce oricât.

— Hai, mai adu un viţel, că oricum, după aia voi merge la sală, o să slăbesc rapid, pentru că sunt tânără.

Dacă îi atragi atenţia, după două tone de struguri şi patru platouri cu fleici, îţi răspunde mâhnită:

— Nu e pentru mine, e pentru copil.

La cât mănâncă în burtă, după naştere, copilul n-ar trebui să sugă, ci să comande găleţi cu pui de la KFC.

3. Stadiul în care crede că nu va mai naşte niciodată, ci că lună de lună, an de an, se va îngrăşa şi mai mult până când corpul său va forţa limitele universului. Acum nici nu mai mănâncă, se îngraşă din inerţie. Se târăşte spre maternitate plângând în faţa fiecărei vitrine în care se vede.